

MİRAC ÇAĞRI AKTAŞ

KENDİNE HOŞ GELDİN

*"Kahverengi dallardan pembe çiçekler açtığını
göre ümitsizliğe gerek yok."*



10. BASKI
280.000 ADET

OLİMPOS®

KENDİNE HOŞ GELDİN

Kendinden başka kimseye ihtiyacın yok.
En kötü gününü düşün, sana "Yanındayım." diyen onca insan
vardı. Tek başına atlatmadın mı? Düşün, ayağa kendin
kalkmadın mı? Doldun, tek başına ağlamadın mı? Soruyorum
sana: Değmeyecek insanlar için kendine
yeteri kadar haksızlık yapmadın mı?

İnsanlar gelip geçici. Ünutma, kimse senden daha çok
düşünmeyecek seni. Gitmem diyenler gidecek, sen yine kendine
geleceksin. Düşecksin, ayağa yine kendin kalkacaksın.
Yaralanacaksın, yaralarını kendin saracaksın. Onca acının
içinden yine tek başına çıkacaksın. Sarılmaya ihtiyacın olacak,
yne kendine sarılacaksın. Dertlerin seni yakacak,
Anka Kuşu gibi küllerinden doğacaksın.

*Kendine iyi bak,
sana en çok sen lazımsın.*



ISBN: 978-605-7906-54-0



9 786057 906540



www.olimposyayinlari.com



[@olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)



[@olimposyayin](https://twitter.com/olimposyayin)



[@olimposyayinlari](https://facebook.com/olimposyayinlari)

Miraç Çağrı Aktaştan



Kendine Hoş Geldin
Miraç Çağrı Aktaş

© 2019, Olimpos Yayınları

Editör: Ezgi Bilgi Gümüş

Kapak Tasarım: Betül Akyar

Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Temmuz 2019

ISBN: 978-605-7906-54-0

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir.
Yayinevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir
şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: (0212) 674 85 28 Sertifika No: 34191

MİRAÇ ÇAĞRI AKTAŞ

KENDİNE
HOŞ GELDİN



Kendine iyi bak, sana en çok sen lazımsın.



*Yorulmuşlara, dinlenmek,
iyi hissetmek ve
kendine gelmek isteyenlere...*



*Günün tavsiyesi:
Bugün beklediğin ilgiyi kendine sen ver.
Kimseye ihtiyacın yok.
Sen kendine de yetersin.
Başkasının olmasına gerek yok.
sen kendinle de güzelsin.*

“Ulmut belki de gelecek sayfadadır.
Kapatma kitabı.”

Jabes

Şimdi belki, "Miraç, yine hangi kızı sevip bu kitabı yazdın da bize acılar çektiреceksin?" diye söyleneceksiniz. Korkmayın korkmayın. Kimseyi sevmedim, sevemedim. Aslında niyetim diğer kitaplarımda da size acı çektmek değil, gerçekleri anlatmaktı. Yalnızca bunu yaptım. Fakat bu kez biraz kitap farklı. Dediğim gibi, kimseyi sevmedim, sevemedim. "Kalbin mi taşlaştı?" diye soracak olursanız, sanırım evet... Kalbim kimseyi sevemeyecek kadar yorgun, duygularım bir daha kimseye yanaşmayacak kadar uzak bana. Çalıştım, inanın sevmeye, ait olmaya, sahiplenmeye ve kabullenmeye çalıştım. Olmadı. "Hep mi suç onlarda, senin hiç suçun, hatan yok mu?" diyecek de olursanız, elbette var. Ben mükemmel değilim. Tabii ki hatalarım, kusurlarım, törpülenmesi gereken yanları var. Mükemmele inanmam. Bu yüzden kendimi mükemmel arayışında da yormam. Benim tek suçum değer vermek, sahiplenmek ve hep çabalayan taraf olmak. Kimse de bunu istemediği için hep kaybeden ve yalnız kalan taraf ben oluyorum. Uzun süredir ne hayatımı birini almaya ne kimseyi sevmeye çalışıyorum. Bırakın hayatımı birini almayı, kendimi bir başkasına dökecek, anlatacak ve kanıtlayacak dermanı bile kendimde göremiyorum. Sanırım şu sırlar bitiği oynuyorum. Ama bitik olmak güzelmiş. Kafan rahat ya. Ne karışanın var ne edenin. Kışkanmıyorsun, kışkanılmıyorsun. Bu evreye gelene kadar neler çektim, neler yaşadım bileyemzsınız. Gerçi diğer kitaplarımdan biliyorsunuz... Mesela, en son ilişkim... *Sen On Yedi Yaşımsın* kitabımda bahsettiğim Zümra...

Bu arkadaşı, kitabı okuyanlar iyi tanır. Bana yaşattıklarını da iyi bilir. Ben en son böyle birini aldım hayatımı aldım ve insanoğlunun çok acımasız olduğunu da bu arkadaş sayesinde öğrendim. Dedim ya size, şu an içinde bulunduğu duruma gelmek için neler gördüm, yaşadım. Bunlardan bir tanesini kısaca anlatayım. Haşmet amcayı tanır misiniz? Bahsettiğim eski kız arkadaşım Zümra'nın dedesi. Ne yazık ki hakkın rahmetine kavuştu. Onu çok severdim. Zümra'yla biz ayrıldıktan sonraki sürede de biz Haşmet amcayla görüşüyorduk. Bir süre sonra onun ölüm ha-

beri bana geldi ve ben ilk uçakla Malatya'ya gittim. Seneler sonra onu gördüm... Bir çocukvardı yanındı. Onları gördüğüm ilk an evleneceği ve çocuğu olduğu ihtimalini getirmedim aklıma. Hadi evlenme ihtimali neyse de, çocuk... Ne bileyim... Neyse, aklıma getirmediğiim ihtimallerin hepsi birer birer doğru çıktı. Evlenmiş ve bir erkek çocuğu olmuş. Adını da bilin bakalım ne koymuşlar? İçinizden "Miraç" dedığınızı duyar gibiyim. Bingo! Doğru tahmin. Evet, eski sevgilim evlenmiş, doğan erkek çocuğuna da benim adımı vermiş. Şaşımadım, umarım yolu, bahti açık, annesinin karakterine benzemediği güzel bir hayat onun olur.

Haşmet amcada bir hakkım yoktu ama yine de insanlık vazi-femi yerine getirip hakkımı helal edip geri döndüm. Ben kendimi kimseye göstermedim ama oradaki her şeyi gördüm. Bu durum beni üzmemişi ama çocuğuna adımı vermesi, ne bileyim garip geldi. Çok da şey yapmadım. Herkesin yolu kalbinin hayatına açık olsun deyip bu defteri bir kez daha kapattım. Son iki ilişkimin özeti: Biz ayrılrız, kız gider başkasıyla tanışır ve soyadı benim soyadımla aynı olan biriyle evlenir. Biz ayrılrız, kız gider evlenir, çocuğu olur ve doğan çocuğuna benim adımı verir.

Demek ki sorun bende. Sevmeyi beceriyorum da, konu sevilmeye gelince hep bir sıkıntı.

Şu an içinde bulduğum mevcut psikolojiye, hissizliğe, umursamazlığa ulaşmak için çok badire atlattım, yaşadım. "Ee sen yalnız mı öleceksin? Bir kız yüzünden karalar bağlamışsun, kalbinin kapılarını kapatmışsun." falan demeyin. Ben incinsem de incitmem. Kapılarım açık. Yalnızlık Allah'a mahsus, kuluna değil. Günü gelir, biri bana bir kalbim olduğunu bana hatırlatır, yeniden aşkın var olduğunu anımsatır, yeniden sevebilirim. İçimdeki sevgi tohumlarını yeşertebilirim. Fakat o güne kadar ben böyle iyiyim. O yüzden şimdilik kurdun aklına kuzuyu sokmayın derim. Evet, bu kitap bir farklı demiştik. Evet, farklı. Ben kendime geldim arkadaşlar.

“Tilkinin dönüp dolaşacağı yer, kürkçü dükkânı” misali, bir insanın da birtakım insanlardan ve olaylardan sonra geleceği en son yer, kendisi bence. Ben de tam olarak son duraktayım. Olmaktan korkmadığım, huzurlu hissettiğim yerdeyim; kendimdeyim. Ne kimseye karşı bir bekleni içine giriyorum, ne de kimsenin beni sevmesi için kapısına gidiyorum. Saldım her şeyi. Kim gelmiş, kim gitmiş, kim sevmiş, kim sevmemiş gerçekten umurumda bile değil. Aynanın karşısına ne zaman geçip kendime baksam, beni bir gülme alıyor. Diyorum ki, ne saçma insanlar ve olaylar için yormuşsun kendini. Gitmek isteyenlerin, yanında kalmaları için uğraşmak mı dersin, kalbi olmayan insanlardan sevgi beklemek mi dersin. Kendimi açıklama yapmak zorunda olmadığım insanlara bir şeyleri anlamaları için dilimde tüy bitirmelerim mi dersin.

Neler neler... Dedim ya, saldım. Kim ne anlıyorsa anlıyor. Kim kimi seviyorsa seviyor. Kim nereye gitmek istiyorsa gidiyor. Karışmıyorum. Eskiden olsa tepki vereceğim, firtınalar koparacağım şeylere yaprak dahi kırıdatmıyorum. Çünkü ben kendimi çok saçma şeyleler ve insanlar için yormuşum. Şimdi çok net görüyorum. Bu yüzden artık ben yalnızca kendimde mutlu oluyorum. Birilerini sevmek için kendimi zorlamıyorum. Çünkü kendimi seviyorum.

Belirli insanlar dışında kimseye değer vermiyorum. Çünkü kendime değer veriyorum. İçinde bulduğum rahatlamaşılıktan, duygusuzluktan ve hissizlikten geçmişime sesleniyorum; kimsenin kendisinden başka bir şey düşünmediği bu hayatı, artık ben de kimseyi kendimden daha değerli görmüyorum. Kendi kabuğumdayım, kendimi dinliyorum. İyi geliyor, size de tavsiye ediyorum.

**Gidecek yerin yoksa, kendine gel.
Bir an önce gel. Sevmek nasıl oluyormuş,
onlara kendini severek göster!**



İyi ki varsın.

Daha önce seni çok üzdüler biliyorum. Çok yorgun ve kırgın olduğunu da biliyorum. Gitmez sandıklarının senden gittiğini, sevginin harcandığını, emeklerinin çöpe gittiğini biliyorum.

Farklı sandığın ve güvendiğin insanların hiç kimseden bir farkı olmadığını, güvendiğine güveneceğine pişman edildiğini biliyorum. Kırgınlığını ifade edecek bir cümle dahi bulamadığın günlerin olduğunu da biliyorum. Merak etme ne hissettiğini, ne düşündüğünü çok iyi anlayabiliyorum. Sunu bilmelisin, ben yanındayım. Bunu bilmeni istiyorum. Öyle diğerlerinin sana başta söylediğii "Yanındayım." gibi sözde bir "Yanındayım." değil bu. Ben senin gerçekten yanındayım. Yaralarını sarmak için elimden geleni de yaparım. Çünkü herkes gider, ben seninle kalırıım. Başkaları için hiçbir anlam ifade etmiyor olabilirsin. Kimse seni sevmiyor da olabilir. Ama üzülme, seni ben seviyorum. Benim için önemlisin. Hem de çok önemlisin. İyi ki de varsın. Kimse senden değerli değil ve bu hayatı senden bir tane daha yok. Unutmamalısın.

Kimse yoksa ben yanındayım.

Kimse seni sevmiyorsa, ben seviyorum.

**Kimse için bir anlam taşımıyorsan da,
benim için anlamlısın.**

**Kendini üzme, senin değerini
bilmeyenler utansın.**

**Senden gidenler de gittikleri yerde
senin gibi insanı bulamasın.**

Tekrar söylüyorum; iyi ki varsın.

**Bir tarafı eksik büyüyen bir insana,
kimsenin ne gidişi koyar, ne sevmeyişi...**

Büyük kaybetmiştir čünkü. Korkmaz kaybetmekten kimseyi.

Yaşım yirmi beş. Bu yaşımı kadar bir tarafı hep eksik, baba sevgisi görmeden büyümüş.. Arkadaşlarım, çevremdeki insanlar ve zaman zaman ailemdeki insanlar tarafından da epey bir dışlandım.

Öyle her istediği olan, her istediği oyuncak alınan çocuklardan olmadım. Daha doğrusu çocukluğumu hiç yaşayamadım. Ne zaman bir çocuk görsem, yaşayamadığım ve içimde ukde kalan çocukluğum gelir aklıma. Bu yüzden çocuklar hep bir başka gelir bana. En ufak bir sıkıntında sığınabileceğim bir limanım olmadı hiçbir zaman. Hep kendime sığındım. Bütün yaralarımı kendim sardım. Babasızlığı hep içime bastırdım. Bir süre sonra bu durum canımı acitmamaya başladı, ben de alıştım.

Kimseden maddi bir bekleni içine de girmedim. Bana gelen bir telefon ve sorulan hâl hatırlı fazlaıyla yeterdi. Bu benim için en büyük servetti. Ama kimse bunu bilemedi. Bir yerden sonra ben bu acıya da alıştım. Belki beni güçlü kılan şey de buydu. Babasız büyüyen bir insana hiçbir şeyin, hiç kimsenin yokluğu koymaz. Hiçbir gidişle, hiçbir sevmeyişle korkutamazsınız o insanı. Hayattaki en büyük acıya alışmıştır čünkü o. En büyük sevgisizliğe alışmıştır. Hangi acı yıkalabilir ki onu? Bana göre hiçbir güç babasız büyüyen bir insanın gücünden üstün değildir bu hayatta. Babam bizi terk ettiğinde kız kardeşime ve bana annem sahip çıktı. Bu yüzden de annem çok baskı yaptı. "Bu çocukların babasından adam ölmemiş, bunlardan mı adam olacak?" düşüncesi sarmıştı bütün aileyi. Özellikle anneannem ve dedem bizi yuvaya vermesi konusunda anneme çok baskı yapmış, aksi takdirde bizi evden kovacıklarını söylemişlerdi. Bir anne çocukların yuvaya verilmesindense sokakta kalmayı tercih ederdi. Ve evden kovulmuştuk. Bildiğiniz sokakta

kaldık. Bu baskiya ve onca zorluğa göğüs gerip yemeyip yediren, içmeyip içiren bir annenin mücadeleleri getirdi beni karşınıza. İşte bu acılara rağmen bir an olsun pes etmeyip, yoldan çıkmayıp o kadar zorluğun içinden sıyrılp geldim karşınıza.

Hani bana hep soruyorsunuz ya, bunca şeye rağmen “Nasıl güçlü kalabiliyorsun? Nasıl gülebiliyorsun?” diye. İşte tam olarak size bu anlattıklarımı yaşamam sayesinde. Acılarım sayesinde.

İnsanın acısı ne kadar derin olursa, bir insan o kadar güçlenir ve o kadar güzel güler. “Güzel gülen insanlar var, içleri paramparça...” diye bir söz okumuştum. Epeyce haklıydı....

**Babasız büyüyen insanlar hiç şüphesiz,
bu dünyanın en güçlü insanlarıdır.**

**Acılarının seni sardığı dönemlerde
Reşat Nuri Güntekin'in şu sözü aklına düşsün:
“En uzun, en çaresiz geceni düşün.
Sabahı olmadı mı?”**

Merak etme her şey gececek.

Sen sadece yaşadığın acına sımsıkı sarıl. Çünkü o seni daha da güçlendirecek. Daha önce geçmez dediğin şeylerin geçtiği gibi bu da gececek. Sen ne badireler atlattın, o kalbin, diğerlerini yendiği gibi bunu da yenecek. Hani Allah, dağına göre kar verirmiş ya, sabret, bir gün Allah senin dağına verdiği o karı da eritecek. Sen içinden çıkışması zor acılardan bugüne kadar tek başına çıktıın. “Bunu atlatamam.” dediğin her şeyi tek başına atlattın. Bunların hepsini tek başına yaptıın. Belki canını çok yaktı hayatına aldıkların. Belki çok yordu seni acıların. Belki birine sarılmaya en çok ihtiyacın olduğu zamanlarda kendine sarıldın. Soruyorum sana, ben bu acıyla yaşayamam dediğin hangi acıya alışmadın? Hepsine alıştin ve her şeyi tek başına atlattın. “Yanındayım.” diyen hiç kimse, bir şeylerin atlatmak için çırptığından günlerde yanında yoktu. En çok yanında olmasını istediğin insan, en çok ihtiyacın olduğu zamanda yanında yoktu. Unutma, bu da geçer. Ve sen her zamanki gibi bunu da atlatırsın. Sen o kadar güçlüsün ki, hiçbir acıyla yıkılmazsun.

**Zor günlerimde yaslanamadığım
dağları yıktım. “Yanındayım.” dediniz
ama ben her acımda yalnızdım.**

Uzak dur

Ne istediğini ve hissettiğini bilmeyen, sadece kendisini düşünen ve benmerkezci insandan uzak dur. Mutsuzluktan beslenen, sevgiyle güzelleşmeyen, en ufak bir şeye gitmeye meyilli olan insandan uzak dur. Gönül almayı bilmeyen, sen yapıcı davranışken yıkıcı olan, seni değiştirmeye çalışan ve fedakârlık yapmayan insandan uzak dur. Hayvanları sevmeyen, söylediğleriyle yaptıkları çelişen, sana değer vermeyen ve sürekli kendini açıklamak zorunda kaldığın insandan uzak dur. Kendi isteklerini sana dayatmaya çalışan, sevdığını hissettirmeyen, özür dilemeyi bilmeyen ve herkese tepeden bakan insandan uzak dur. Sana güvenmeyen, güven vermeyen ve önceliği olmadığından insandan uzak dur.

Aslında daha sayacaktım fakat kitabıń sayfaları bitecek diye korkuyorum. Bu söylediğim özelliklerin birini bile taşıyan biriyle karşılaşırsanız, uzak durun. En azından kolay kolay üzülmeysiniz. Bu söylediğim özellikleri taşıyan insanlar için uğraşmak, taşı sulayıp çiçek açmasını beklemekten farksız.

**Allah yüreğinize, samimiyetiyle ve
samimi niyetiyle geleni nasip etsin...**

İnsan büyüdüğünü ne zaman anlar?

Bakın Nilgün Marmara “İnsan büyüdüğünü ne zaman anlar?” sorusunu nasıl cevaplampiş: “Eskiden yaşansa dokuz köyü ateşe verecegin şeylere kibrit bile yakmıyorsun.

Tahammül etmeyi ve şaşırmamayı öğreniyorsun.

Artık hiçbir şeye şaşırmadığını fark ettiğin gün büyüdüğünü de fark etmiş oluyorsun aslında.”

Evet, artık ben de büyümüşüm. Yalanı gerçeği, eğriyi doğruya, beni üzecek insanları, birtakım olayları daha en başından görebiliyor ve kestirebiliyorum. İnsanların bir an olsun düşünmeden acımasızca yaptığı onca şeye o kadar şahit oldum ki, artık hiçbir şeye şaşırmıyorum. Tepki vermiyorum. Veremiyorum. Hiç kimse için “O, öyle bir şey yapmaz.” hiç diyemiyorum. Çünkü yapar, çok iyi biliyorum. Bu evreye gelene kadar belki canım çok yandı ama eskiden yaşasam fırtınalar koparacağım şeyler için şu an yaprak kırıdatmıyorum. Her şeyi, herkesi kendi hâline bırakıyorum. Çünkü herkes kendi hâlinde ve kendi yolundayken güzel... Çok net görüyorum. Artık kimsede iyi niyet görmeye çabalayacak gücü kendimde göremiyorum. Ben artık büyümüşüm. Emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

**Bir zamanlar bağ kurduğum insanlarla
aramda şu an dağ var.
Bakın bu da büyümektir.**

Çöpe atmayın, tamir edin.

Bir şeyler bozulduğunda hemen çöpe atma değil de, onarma taraftarı olmuşumdur her zaman. Örneğin, televizyonun kuman-dası çalışmıyorsa, ilk önce söker bir bakarım içine. Pil kontrolü yaparım ya da ne bileyim işte onarmaya çalışırım. Bu ilişkilerimde de böyledir. Karşı taraf gitmek istese de, bitirmek istese de nedenini sorarım. Hiçbir zaman kestirip atmak ve her şeyi silmekten, çöpe atmaktan yana olmadım. İstenmediğim bir yerde kalacak kadar gurursuz da olmadım. Her şeyin, herkesin oluru için uğraştım. Kendisini inatla çöp kutusuna layık görenleri de geri dönüşüm kutusuna yollayıp yeni tecrübeler kazandım.

Bir gün yaşlı bir çifte sormuşlar:

“Tam altmış beş yıl... Bunca yıl nasıl ayrılmadan nasıl evli kaldınız?”

Yaşlı çift cevap vermiş:

“Bizim zamanımızda bir şeyler tamir edilirdi, çöpe atılmazdı.”

Peki, günümüzde böyle mi? Asla. Herkes birbirinin açığını arama, kusurunu bulma peşinde. Bu yüzden de birbirini sevmeyi unutan insanlar biliyorum. Herkesin ilişkisine ve hayatına aldığı kişiye baktığı açı resmen şu, “Amaan, olsa da olur, olmasa da.” Tam olarak bu. Ne varsa eskilerde var diye boşuna dememişler.

Sahi, ne varsa eskilerde var.



İçin rahat olsun.

Sen neden kendini üzüyorsun? O hayatını yaşıyor. Görmüyorum musun? Sen neden kelebek kadar kısa hayatını değimeyecek bir insan için kendine zindan ediyorsun? Değer mi bu kadar kendini yıprattığına? Bir daha mı geleceksin bu hayata?

Sen elinden geleni yaptıın bütün duygularıyla. Her seferinde ona gittin kalbindeki aşkıla.

Onca sorun vardı ama kaldın onunla. En ufak bir şeye o yöneldi kapıya. Sen onu mutlu etmek için her şeyi yaparken, o bıraktı seni onca acının ortasına. Değmez bir damla bile olsa gözyaşına. Kendini toparla. Sen başkaları için kendini fazlaıyla üzerinden sana kimse üzülmüyor, bu da bulunsun aklında. Sunu da unutma, o seni hak etmiyor. Değerini bilmeyen birinin hayatımda olmaktansa, sarıl yalnızlığına. Kendi gibileri yeter ona. Senin için rahat olsun. Bırak senin yerine onları koysun. O başkalarına doysun. Sen sahte sevgilere toksun.

**Sen, benim sana söylemek istediğim
onca şey varken,
avazım çıktıığı kadar sustuğumsun.**

Beklenti sıfır, kafa rahat...

Hayat seni her şeyin üstesinden tek başına gelmeye alıştırdığında, "Ben bunu atlatamam." dediğin şeyleri bir başına atlatığında, resmen kafana vururmuşçasına, defalarca hayatı kendinden başka hiçbir şeyin değerli olmadığını sana anlattığında, onca acının içinden her seferinde tek başına çıkmaya alıştırdığında, seni seveceğini ve sevdığını söyleyen insanlara rağmen yalnızca kendine yetebilmeyi öğrettiğinde, bu zamana kadar sevdığın insanların sevdigine değer olmadıklarını gördüğünde ve sonunda artık sadece kendini sevmen gerektiğini tembihlediğinde kimseye ihtiyacın olmuyor. Bu evre çok güzel. Beklenti sıfır, kafa rahat.

Kimseye ihtiyacım yok.

Her şeyi ben hallettim.

Artık bekleniyiye girmiyorum.

Böyle daha güzel hayat...

**“Kimse senin dalgalarla nasıl boğuştuğuna bakmaz.
Gemiyi limana getirip getirmedüğüne bakar.”**

Victor Hugo

Kimse senin ne yaşadığını bilmez. Ne tür acılardan geçtiğini, tek başına nelerin üstesinden geldiğini bilmey ve inan bana bilse de önemsemey. Herkesin acısı ve yaşadığı kendisine derin.

Gülersin, mutlu zannederler. Ama o gülüşün altında yatan acıları, enkazları ve kırgınlıkları asla görmezler. Bu yüzden kimseye hiçbir şeyi ispatlamaya ve anlatmaya çalışma, kimseye aldırma.

Hiç kimse için çırpinma. Kendini yıpratma. İnsanlar işlerine geldiği gibidir, takma. Menfaatleri kadar seveler. Menfaatleri bittiğinde sevgileri biter ve giderler.

Sen gemini her defasında olduğu gibi yine firtınalı, dalgalı denizlerden limana yanaştırırsın. Yapamazsan derler yaparsın. İçinden çıkamazsan dedikleri her durumun içinden alınının akıyla yine çıkarsın.

**Mevlânâ'nın da dediği gibi:
“Cahille girme münakaşaşa, ya sinirini zıplatır tavana.
Ya da yazık olur adabına.”**

Yasını mı tutacaktım?

Sen gittikten sonra yerle bir olmamı, hayatımı mahvetmemi, yasını tutmamı, acılar içinde boğulmamı falan bekliyordun herhâlde? Asla. Ne bensizliği kendine yakıştırmış insanın gidişine üzülürüm, ne de beni kaybetmeyi göze alanı kazanmak içinavaşırıım. Bahane dahi olamayacak şeyleri öne sürerek benden gideceksin, ben de gidişine üzüleceğim, arkandan seni özleyeceğim ve yerine kimseyi koymayacağım, öyle mi? Asla. Eskidenmiş onlar. Eskidenmiş o gitmeyi kafasına koymuşların kalması için uğraşmalarım. Yok artık öyle çabalamalar, uğraşmalar, kendimi yormalar. Kapandı o devir. Kim bana ne veriyorsa, onu alıyor artık. Kimseye hak ettiğinden fazlası yok. Benim kalbim artık hissettirilmeyen sevgilere tok.

Artık gidene üzülmüyorum.

Yerine daha iyisini koyuyorum.

*Gururumdan değil,
kendime olan saygımdan
gidiyorum.*

Senden gidiyorum. Evet, senden gidiyorum. Bazen gitmek istemeyerek ve seve seve de gidebilmiş insan. Bunu sende daha iyi anlıyorum.

Sensiz olmak istemediğimi söylüyordum, seni kaybetmekten korkuyordum ama ben senin bencilliğinle ve hissizliğinle savaşmak istemiyorum. Gururumdan değil, kendime olan saygımdan senden gidiyorum. Bana iyi geleceğini düşündüğüm için sana adım atmıştım fakat seni severek kendime eziyet ediyormuşum. Bunu şimdi daha net görüyorum. Ben, benim çabalarımla ayakta tutulan ilişkiyi, benim aramalarımla, benim merak etmelerimle sürdürülen samimiyeti ve hiçbir bağı hayatında istemiyorum. Bu defa farklı, bu defa sana küsmüyorum.

Bir zamanlar seni kaybetmekten korkuyordum, şimdi seni kaybetmeyi de göze alabiliyorum.

Ben senden vazgeçiyorum. Açık olsun yolun.



**İnsan bazen gider.
Sevse bile.
Severek giden insan,
çok şey gizler kalbinde.
Ama susar ve gider gizledikleriyle.**

Uğraşamayacağım.

Düşündüm de, ne gereksiz insanlar almışım hayatıma. Ne gereksiz insanlar için yormuşum kendimi. Sevmişim, değer vermişim, fedakârlık yapmışım, karşılığını büyük vefasızlıklarla almışım. Ama şimdi çok net görüyorum ki, ben yalnızca kendimi yıpratmışım. Şimdi şöyle bir bakıyorum da, herkes birileriyle bir yerlerde mutlu.

Ben, oturmuşum zamanında yaptığım fedakârlıkların, verdığım mücadelelerin hesabını yapıyorum. Bir süre sonra umurunda dahi olmayacağı insanların telaşına düşmüştüm. Kendimi yorup yıpratmışım. Değmiş mi? Asla. Artık kim gelmiş, kim gitmiş, kim sevmiş, kim sevmemiş umurumda bile değil. Kim nerede nasıl mutluysa, öyle kalsın. Zamanında kopardığım fırtınalara hiçbiriniz kulak vermediniz. Artık sizde de fırtınalar kopسا, bende yaprak kırıdamaz. Kırıdatmayacağım. Bende sizinle savaşacak güç var ama uğraşamayacağım.

Geçmişe takılmayı bıraktım.

Artık sadece önüme bakacağım.

Hep mi beni bulur?

Aslında her şey hep seni bulmaz. Sen sadece her şeyin hep seni bulduğunu düşünürsün. Hayat yalnızca acıdan, dertten kederden ibaret değildir. Vardır insanın hayatında mutluluğun da uğradığı dönemler. Mesela bazı mutlulukların ömrü, bir kelebeğin ömrü kadar kısalıdır. Fakat yine de yaşamak istenir. Mutlu olduğumuzda bunun nedenini bir an olsun sorar mıyız? Hayır. Ama en ufak bir sorunda ya da acıda, başlarız hemen isyan etmeye.

Şunu unutmamanda fayda var; zor günlerinde gösterdiğin sabrı, mutluyken ettiğin şükürden daha kıymetlidir. Verilene razı olmak kadar, senden alınana da razı olmak gereklidir. İnsan işte, mutlu oluyor nedenini sorgulamıyor da, acı çekiyor, zor günler geçiriyor “Neden ben?” diyor. Gelin size Arthur Ashe'nin hikâyesinden söz edeyim.

Wimbledon'un ilk zenci şampiyonu Arthur Ashe, kan naklinde kaptığı AIDS'den dolayı ölüm döşeğindeydi. Dünyanın her köşesindeki hayranlarından mektuplar yağmaktaydı.

Bunlardan biri şöyle soruyordu: “Tanrı böylesine kötü bir hastalık için neden seni seçti?” Arthur Ashe şöyle cevap verdi: “Tüm dünyada ellı milyon çocuk tenis oynamaya başlar. Beş milyonu tenis oynamayı öğrenir. Beş yüz bini profesyonel tenisçi olur, ellı bini yarışmalara girer, beş bini büyük turnuvalara erişir, ellisi Wimbledon'a kadar gelir, dördü yarı finale, ikisi finale kalır. Elimde şampiyonluk kupasını tutarken Tanrı'ya ‘Neden ben?’ diye hiç sormadım. Şimdi sancı çekerken, ona nasıl ‘Niye ben’ derim?”

“Mutluluk insanı tatlı yapar. Başarı ışılıtı.
Zorluklar güclü. Hüzün insanı insan yapar.
Yenilgi mütevazı.
Tanrı'ya asla ‘Neden ben?’ diye sormayın.
Ne olacaksa zaten olur...”
Arthur Ashe

*Geçmişine dön,
kendinden özür dile.*

Allah'a teşekkür et. Ya hâlâ unuttuğun insanları, atlattığın olayları unutamasaydın? Ya hiçbiri geçmeseydi? Ya hâlâ yüzüne kapanan kapıların önünde bekliyor olsaydın? Bir zamanlar değimeyecek insanlar için kendini yorduğun, hak etmeyen insanlara değer verdigin, güvenmemen gereken insanlara güvendiğin ve sevmemem gereken insanları sevdiğin, olur olmadık şeyler yüzünden kendini üzüp yıprattığın, almadığın fakat sürekli veren taraf olduğun, bir şeyler olsun diye sürekli tek taraflı uğraştığın, birileri mutlu olsun da, ben mutsuz olsam da olur dediğin için geçmişine dön ve kendinden özür dile. Dile ki aynı hatalara yeniden düşme. Düşme ki kendini bir daha üzme.

**En çok da kendini affetmelisin.
Çünkü bütün bu olanlara sen izin verdin.**

İsyancı etme, şükret.

Bazı dönemlerde birtakım şeylerden memnun olmazsun. Önune gelen her şeyden şikayet edersin. Hayatın ve o an içinde bulunduğu imkânlara isyan edersin. Bazen haftanın altı günü çalışır, izinli günün gelir çatar. Bir uyanmışsun hava yağmurlu, isyan edersin. Başkalarının hayatına aldığı insanlarla mutlu olduğunu görür, içerlenir, isyan edersin. Yemek yersin, tadını begenmez isyan edersin. İsyancı etmen için bahane dahi olamayacak şeylere isyan edersin.

İsyancı etmeye o kadar çok alışırsın ki, şükretmeyi unutur gidersin. Aslında en iyi terapidir şükretmek, bilmesin. Tom Robbins şöyle der; "Hayat istedığını sunmaz, sunsa da uymaz. Ya zaman yanlıştır, ya mekân. Belki de insan." İstedığın şeyler sana gelmiyorsa, bekleme. Sen onlara git. Önune gelen her şeye isyan ederek bir yere varamazsun. Sana bir gazeteci ve yüz iki yaşındaki adamın hikâyesinden bahsedeyim.

Günün birinde bir gazeteci röportaj yapmak için yüz iki yaşındaki adamın evine gider.

Eve girdiğinde yaşlı adama ilk olarak bu kadar uzun yaşamاسının sırrını ve bu yaşta böyle sıhhatlı, dinç ve neşeli olmasını neye borçlu olduğunu sorar. Beklediği cevap, "Hiç sigara içmedim, kendimi yormadım, yoğurt yedim, ayran içtim, sabahları spor yaptım." türündendir. Fakat yaşlı adam gazeteciye şu cevabı verir: "Evlat, Allah'ın bana lütfettiği her gün, erkenden yatağımdan kalkar ve hâlime şükrederek pencerenin önüne giderim. Bir iki dakika dinlendikten sonra hava ister güneşli olsun ister yağmurlu, ister sıcak olsun, ister soğuk. Kendime hep şunları söylemem: "Bu, tam benim istedığım gibi muhteşem bir gün!"

Diyeceğim o ki; hava güneşli, sen perdeleri kapatmış buğday tanesi kadar yer kaplamayan dertlerle kendini boğuyorsun. Açı

perdeyi, çıkış bir pencerenin önüne. Kuş seslerine kulak ver. Güneşi teninde hisset. Ama o karanlık odada kalma. Kendine bu haksızlığı yapma.

Hava yağmurlu olsa da perdeleri asla kapatma. Yine aç perdelerini, dans et yağmurla.

Ve şunu da mutlaka kendi kendine tekrarla: “Şıkâyet ettiğim hayatım, belki de başkasının hayatı... Özür dilerim Allah’ım...”

Bak, ne diyor Arif Nihat Asya:

“Su içen kuşu, her yudumda gagasını göklere kaldırarak Allah'a şükrederken gördüm.”

Hâlim yok.

Eskiden olsa çabalardım. Birtakım şeyleri önemserdim. Kafaya takardım. Simdilerde bırakın çabalamayı, hiçbir şey için kolumu kaldıracak hâlim yok. Bu evreye gelmemi sağlayan olayları ve insanları gözümde eskisi gibi büyütmüyorum. Sularım artık o kadar sıg ki, bazen kendime bile fazla geliyorum. Charles Bukowski içinde bulunduğu ruh hâlini şöyle özetlemiş: "Şimdiki boş vermişliğim, bir zamanlar çok önemsemişliğimin sonucudur." Simdilerde böyleysem, zamanında bir şeyle üstüne çok düştüğünden...

Hak etmedikleri hâlde ederinden fazla sevdiğimden... Olmayacak dualara "Âmin" deyişlerimden. Göze almama dahi degmeyecek şeyleri gözümde büyütmemelerimden. O eski hâlimden eser kalmadı. Çünkü kimse için, hiçbir şey için elimden bir şey yapmak gelmiyor. İnsan zamanında yaptığı fedakârlıkların karşılığını büyük enkazlarla aldığında bir daha yerinden kolay kolay kımıldayamıyor.

**Can Yücel'in o tatlı umursamazlığı var üzerimde:
"Fazla kurcalamayın hayatı, vicdanınız temizse,
yüreğiniz de güzelse, yaşayın gitsin işte."**



Zamanı var.

İyi olmadığım zamanlarda yanında olmasına ihtiyacım olduğunu adı gibi bilen insanların bana sırt çevirdiği günleri asla unutmayacağım. Beni benimle bırakan, bana zor zamanımda elini uzatmayan ve gitmek için bahane arayan herkes aklımda. Ben, bana yapılanları unutmam. Kinim diri değildir ama bana yapılanları unutacak bir insan da olmadım hiçbir zaman. Bir gün mutlu olursam eğer, beni acıların ve yalnızlığın göbeğinde bırakıp giden, yanında olmayanlara da ben elimi uzatmayacağım. Bu intikam almak değil. Onlar gibi davranmak. Bir gün aynısını da ben onlara yapacağım. Ve bir insanın ihtiyacı olduğunu bile bile yanında olmamak neymiş, bir bir anlatacağım. Zamanı var.

**Zamanımdan verip
düzenimi bozduğum ve her ihtiyacına koştuklarım,
söz konusu ben olunca
nasıl ortadan kayboldunuz ama?**

Olmuyorsa zorlama canımın içi.

Olmuyorsa zorlamıyorum. Eskisi gibi değilim. Eskiden olmayacağını bilsem de bir miktar zorlardım bir şeyleri. Keşke dememek için olmayacağını bile bile yorardım kendimi. Olmayacağını bildiğim şeylerin yalnızca olmayacağıni hissetmem yetmezdi. Sonuna kadar gitmem ve olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiirdi. O evreye kadar da çabalamaktan asla vazgeçmezdim. Artık öyle değil. Olmayacağıni anladığım noktada çabalamayı bırakıyorum. Tam da o noktada hiç kimse hiçbir şeye değimediğini ve hak etmediğini daha net görüyorum. Yorulmama dejmeyecek olaylar ve insanlar için kendimi yormuyorum.

**Hak etmeyen insanlar için çabalamayı
bıraktığımdan beri yorulmuyorum.
Meğer ben hep kendimi yıpratıyormuşum.
Bunu şimdi daha iyi anlıyorum.**



Kimse için değişme, sen böyle güzelsin.

İnsanları değiştiremezsin. Oyun hamuru da değiller ki istedigin gibi şekil veresin. Ben, gerçek değer ve sevginin bir şeyleri veya bir insanı olduğu gibi kabullenmekten geçtiğini düşünüyorum. Düşünsene bir insan hayatı giriyor. Seni kısıtlıyor, onu giyme, bunu giyme, oraya gitme, buraya gitme, şununla konuşma, bununla konuşma diyor. Sürekli kendi isteklerini sana dayatmaya çalışıyor. Bunun da gerçekten sevgi olduğunu düşünüler var. Değil arkadaşlar, değil. Bunun adı sevgi değil, bunun adı takıntı. Bunun adı bencillik. Karşılıklı güven ve saygı varsa sevgi güneşin en güzel oradan doğar. Seni değiştiren değil, seni olduğun gibi kabullenerek seven insanlar olsun hayatında. İnsanları kuşa benzetirim ben. Bir kuş düşün, gökyüzüne ait ve gökyüzüne âşık. Kanatları sağlamسا ve uçmayıp yanında kalabiliyorsa, seni gerçekten seviyordur. Bu kadar basit... Kimseyi kıskanlığın yüzünden kafese kapatamazsınız. Zaten bu kıskançlık değil, bencilliktir. Bunun adı da sevgi değildir.

**Ve aşk o kadar gariptir ki,
insanı mutluluğa boğacak olan da,
aciya boğacak olan da aynı kişidir.**

Ben seni anneme anlattım.

Kadınların konu her ne olursa olsun, erkekler göre olaylara biraz daha duygusal yaklaşlığını hepimiz biliyoruz. Erkekler duygusuz demiyorum. Kadınların oylara daha duygusal yaklaşğından bahsediyorum. Mesela bir kadın seni annesine anlatıyorsa gerçekten seviyordur. Başka bir açıklaması olamaz. Bir kadın, sevdiği adamı annesine anlatacak kadar göze alabiliyorsa bir şeyler, siz de o kadının gözünden düşmeyin. Böyle kadınları kaybetmeyin. Hiç şüphesiz ki duygusalı bu dünyadan en yorucu şeyi... Erkek olmama rağmen ben de duygusal bir insanım. Bana bir şey kattı ya da kazandırdı mı? Hayır. Aksine hep kaybettim. Duygusal yaklaşığım her şeyden, herkesten ağızımın payını bir güzel aldım. Sonuç? Yoğurdu üfleyerek yiyorum. Ama yoğurt nasıl güzel. İnsanın kendi duyguları kendine bile öyle zararlar veriyor ki, bazen içinden çıkamaz hâle geliyorsun.

Kadınlar dedik, daha duygusallar dedik. Duygusuz kadınlar da var elbet. Yaşadığı pişmanlıklar ve acılar yüzünden duygusuluğu kalkan olarak kullanan kadınlar da var.

Gerçeginde duygusal ama yaşadıkları yüzünden hayatında karşısına çıkan herkese kaktüs olan kadınlar var. Sevdiği adama kalbini bütünüyle açan ve sonrasında güzel acılara uğrayan kadınlar var. Bu kadınları üzmemeyelim. Sonra çok acımasız oluyorlar. Bir kadının en güzel olduğu anlardan biri, sevdiği adamı annesine anlatırken gözlerinin içinin güldüğü andır, mahvetmeyelim.

**Her su uzatana çiçek açan kızlar yüzünden,
sizi annesine anlatacak kızları üzmeyin.**

Gereksiz insanları sil gitsin.

Hayatlarında yerin yok. Onlar hiçbir anlam da ifade etmiyorsun. Önemin desen zaten yok. Hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ediyorlar. Sen üzülmüş müsün, ağlamış misin, canını mı sıkmışsun umurlarında mı? Asla. Sen niye değeri iki kuruş etmeyen, değerini bilmeyen insanlar için kendini üzesin ki? Onlar sensiz yapabiliyorsa sen de bal gibi onlarsız yapabilirsin. Onlar senin yerine başkasını koyuyorsa, sen onların yerine daha iyisini koyabilirsin. Gereksiz insanlar için kendini üzmemelisin. Hiçbiri sen üzüldüğünde senden fazla üzülmüyor, bilmelisin. Onlarınki can da, senin ki ne? Yeteri kadar yorulmadın mı zaten? Gel otur şöyle artık. Bir soluklan. Kendine yeni bir sayfa açma. Kendine yeni bir defter al. İlk sayfasına da, "Bundan sonra kimseyi kendimden daha çok önemsemeyeceğim." yaz. Unutma, bazıları bunu hak ediyor. Ve sen onlara hak ettiğini verebilirsin. Gereksiz insanları sil gitsin canımın içi. Hadi sil gözyaşlarını. Sen gülerken daha güzelsin.

Sen, olmuyorsa da çabaladın bir miktar.

Bu da senin vicdanına yetsin.

**Bak ne diyor Hz. Ali;
“Sabır, boyun eğmek değil,
mücadele etmektir.”**

Üzüleceksin. Hatta çok üzüleceksin. Seveceksin, çok seveceksin ama sevilmeyeceksin.

Değer vereceksin, degersiz hissedeceksin. Güveneceksin, pişman edileceksin. Başkalarını mutlu edeceksin, kendin gözyaşı dökeceksin. Belki terk edileceksin. Gün gelecek dost kazığı yiyeceksin. Bir gün sevgilin gidecek, arkadaşların seni anlamayacak. Ailen seni yoracak. Bir çıkmaza gireceksin. İçini birine dökmek isteyeceksin ama etrafında kimseyi göremeyeceksin. Her şeyin üst üste geldiği bir döneme gireceksin. Bazı gerçekler yüzüne bir yumruk gibi inecek, yere düşeceksin. Ama sen düştüğün gibi ayağa kalkmayı da bileyecesin. Merak etme, sen diğerlerini yendigin gibi bunları da yeneceksin. “Sabretmek, mücadele etmektir.” diyor Hz. Ali. Bunca acıya ve sıkıntıya sabredeceksin. Belki, boyun eğliğini düşünecekler ama sen mücadele edeceksin. Pes etmeyeceksin. Pes etmiş bir insan kaybetmiştir, sen kaybetmeyeceksin. Mücadele etmekten vazgeçmeyeceksin. Vazgeçersen hak etmeyenler kazanacak. Sen buna izin vermeyeceksin.

**Ünlü boksör Muhammed Ali'nin söyle bir sözü var:
“Bir boksör yere düştüğü zaman değil,
ayağa kalkmadığı zaman kaybeder.”**

**“Umudunu yitirme; şu hayatı bir şeyin bitisi,
her zaman başka bir şeyin başlamasına sebep olmuştur.”**

Love Happens

Benden gittiğini ve vazgeçtiğini ballandıra ballandıra insanlara anlatacağını başta söyleseydin, hiç çıkmazdım karşına. Girmezdim hayatına. O kadar değer vermezdim sana. Kimseye kolay kolay sunmadığım sevgimi ve kalbimi, bütünüyle getirip koymazdım ortaya. Bakıyorum da benden sonra kuş gibi hafiflemiş imajı veriyorsun insanlara. Gören de seni yanında zorla tuttuğumu sanacak. Hayatıma kendi iradenle, olmayan kalbini varmış gibi göstererek yalan duygularınla kendin girdin. Çıktıktan sonra da böyle hareketlere gerek yok bence. Beni sevdığını söylemişsin, adım gibi biliyordum, beni sevmedin. Ama ben seni ikimizin yerine de sevmıştim. Fakat şunu hiçbir zaman bilmedin; bendeki bu sevgiyle senin kalpsızlığını ve beni sevmedigin gerçekini bastırdım. Sen insanlara kendime yeni bir sayfa açtım demeye devam et. Ben Şebnem Ferah'ın “Sil baştan başlamak gerek bazen. Hayatı sıfırlamak...” dediği yerden hayatımı sıfırlayıp sensiz bir hayata başladım.

Ne güzel söylemiş Marilyn Monroe:
**“Ve bazen iyi şeyler biter ki,
daha iyileri başlayabilsin.”**

Güzel sevene düşesin.

Su akar yolunu bulur misali, iki insan birbirini gerçekten severse aşk da yolunu su gibi bulur. Fikir ayrılıkları olsa da, düşünce yapıları farklı da olsa, sevginin gücünün hiçbir şey karşısında ezileceğini ve yenileceğini düşünmüyorum. İnsanların sevmek işlerine gelmediğinde genelde bu cümleye sığınırlar, “Biz ayrı dünyaların insanlarıyız.” Bu cümleyi de saçma bulmuşumdur her zaman. “Biz seninle bir kitabın en duygusal yüklü sayfasıyız.”, “Bir şarkının en güzel nakaratıyız.” diye sevmezler. Gülün kokusunu ciğerlerine kadar çekerler ama söz konusu diken olunca işlerine gelmez, bahane üretirler.

Belki klasik bir tabir olacak ama bir o kadar anlamlıdır; “Gülü seven dikenine katlanır.” Güle seviyorum deyip, dikenini gördüğünde geri adım atıyorsan bu sevmek değildir. Hevestir. İnsan iki günlük heves için seviyorum dememelidir. Gülü koklayıp dikeninin batacağını ve canının yanacağı korkusyla sevmeyeceksin bir insanı. Kokladığın gülün dikeni canını acıtıyorsa, acısını da seveceksin. Hep güzelliğiyle sevmeyin. Güzel de sevin. Hep artılarını değil, kusurlarını da sevin. Hep fazlasını sevmeyin. Eksiğe de sevebilin.

“Herkes fazlaıyla sevmış,
ben eksikleriyle de sevdim oysa...” diyen Özdemir Asaf,
seni o kadar iyi anlıyorum ki...

*"Ya siyah ol ya beyaz.
Griye tahammülüm yok benim."*

Hayatımda olmayıp sanki hayatımdaymışım gibi davranmayı isteme benden. Ya siyah ol ya da beyaz. Gri olmaya çalışma. Rengin belli olsun. Seviyorsan hissettir ve yaşat. Bana açık bir kapı bırakıp, beni gereksiz yere umutlandıırıp, başkalıyla gününe gün etme. Sevmiyorsan adımı diline dahi değiştirmeye. Değiştirmeye ki kulaklarım dahi çınlamasın. Ben de hayatımı bakayım. Sensiz olacak olsa da sonuçta benim de bir hayatım var. Bir düzennim var. Bozmaya çalışma. Eminim ki sizin de vardır hayatınızın bir köşesinde ya da geçmişinizde bu tip insanlar. Sizi sevmezler ama kendilerini sevmenizi isterler. Hayatınızda bir an olsun olmayıp, hayatınızda yer alıyormuş gibi davranmanızı beklerler. Aynı zamanda da başkalıyla günlerini gün ederler. Ummadığınız anda kendilerini öylesine bir gösterip sonra yine ortadan kaybolup sizi boş yere umutlandıırlar. İhtiyacınız olduğunu bile yanınızda olmazlar. Söz konusu başkaları olduğunda hemen yanlarına işinlanırlar. Ama iş bizde bitiyor arkadaşlar.

Biz istersek var bunlar, istemezsek yoklar.

**Şüpheyeye düşürmeye ve bana acaba dedirtmeye
insanların bende her zaman kredisi var.**

**“İnsanları affedecek kadar olgunum
ama onlara tekrar güvenecek kadar aptal değilim.”**

William Golding

Benim geçmişim; güvendiğime, sevdığıme ve değer verdiği-
me pişman olduğum insanlarla dolu. Yanlış insanlara güvendim,
hayal kırıklığına uğradım. Vermemem gereken insanlara değer
verdim, ben degersiz oldum. Yanlış insanları sevdim, hiçbir za-
man sevilmedim. Bilemiyorsunuz arkadaşlar. Başta kimin ne
olduğunu bilemiyorsunuz. En başında öyle geliyorlar ki, inan-
mamak elde değil. Süslü püslü cümleler, içi boş ve tutulamaya-
cak sözler, verilen umutlar... Anlayacağınız hepsine inanıyoruz.
Özellikle duygusalsanız, bunu da çok iyi kullanıyorlar. Canın
yandığında çok sonradan anlıyorsun sevmemen gereken insanı
sevdğini. Uğradığın hayal kırıklığı canına batınca anlıyorsun
güvenmemen gereken bir insana güvendiğini. Ama iş isten ge-
miş oluyor. Bu yüzden benim de affetmeyeceğim insanların sa-
yısı oldukça fazla. Ben de, “Allah’ım bu kolların benim canımı
çok yaktı, beni yaptığım bütün iyilikler için pişman ettiler. On-
ları ben affettim ama sen affetme.” diye sitem etmiştim bir gün.
Sonradan düşündüm de zaten bu dünyada yeteri kadar uğraşıp
vaktini kaybettin bu insanlar için be Miraç... Bırak yüzlerini
görmeyi, isimlerini duymaya tahammülün olmadığı insanlarla
bir de öbür tarafta mı uğraşacaksın. Affet Allah’ım affet. Ben
affettim, sen de affet.

Hakkımı da helal ediyorum, sen yeter ki onları affet.

**Bana yapılanları affettiğim için
Herkes beni aptal sandı. Ama bilmiyorlardı ki
affetmek onlardan aldığım en güzel intikamdı.**

**İnsanlar hakkında hüküm vermeden önce,
Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in "Kalbini yarıp baktın mı?"
hadisini unutmayın. Hatırlatınız, hatırlattırınız.**

Zaten peygamberimizin söylediği hangi söz ya da hangi hadis bu çağ'a aykırı ki? O kadar haklı ki, cumlenin güzelliğinde boğuluyor insan; "Kalbini yarıp baktın mı?" Büylesine güzel bir peygambere sahip olduğumuz için o kadar şanslıyız ki..

Karakteri "Çamur at izi kalsın." düşüncesiyle sarılmış insanları o düşündeden ayıramazsınız. Hiçbirinin ağızı torba değil ki büzesiniz. Bu insanlar konuşmayı çok sever. Hele ki ön yargılıyla hareket etmeye bayılırlar. Anlamaya çalışmazlar ve her şeyi görmek istedikleri gibi görürler. Sunu da söylemeden geçmek istemiyorum. Bu tip insanları değiştirmek için verdığınız tüm çaba siz yormaktan başka işe de yaramaz. Ayrıca kabul edilir yanları da yok, orası ayrı bir mesele. Sizi olmadığınız biri gibi düşünmek isteyen, aslini bildiği olayları kendi görmek istediği gibi gören, yalnızca inanmak istedikleri şeyleden şaşmayan insanlara neyi anlatacaksın? Bir de boş yere nefesini mi yoracaksın? Çözüm basit. Böylelerini hayatından çıkarıp, kendinden uzak tutacaksın.

**Seni görmezden gelene kör,
duymazdan gelene sağır,
sevmeyene kalpsız ol.
Böyle daha güzel. Anlayacaksın.**

*Öyle ya da böyle,
herkes gider çıkarı bitince.*

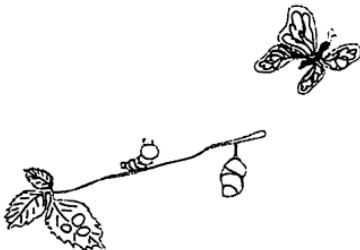
“Gitmem.” diyenler değil miydi zaten ilk gidenler? “Seni en güzel ben severim.” diyenler değil miydi bizi sevmeyenler? Gider canımın içi, gider. Herkes gider. Ya sevgisi biter ya da menfaati biter, gider. En çok da gitmem diyenden korkacaksın. Çünkü en çok gitmem diyenler gider. Kimi eceli gelir gider, kimi başkasını bulur gider. Sonuç olarak herkes bir şekilde gider ve sen öylece kalırsın. Dost acı söyler.

Öyle yalana dolana gerek yok. İlk önce şu soruyu bir sor kendine: “Gitmem diyen kim kaldı benimle?” Sonra cevaplayabilirsen cevapla. Gitmem diyenlerin gidişine, severim diyenlerin sevmeyişine şahit olmadık mı her defasında? İhtimallere de yer var bu hayatı. Büyük bir bölümü ihtimal olarak gördüklerimize dayalı hatta... Ama bazı evrensel gerçekler vardır. Herkesin bir gün gideceği gibi... En büyük yanlışı biz yapıyoruz, uyandırıyorum sizi.

Hayatımıza birini aldığımda ona öyle bir bağlanıyor, onu öyle bir seviyoruz ki. Böyle hiçbir zaman gitmeyecekmiş gibi alışıyor, öyle seviyoruz. Hatta çoğu zaman “Bundan sonra o olmadan nasıl yaşarım?” diyecek kadar sevebiliyoruz. Ama bir gün geliyor ve o gidiyor. Sonra biz de öylece ortada kalıyoruz. Kimseyi gitmeyecekmiş gibi sevmeyin. Aksine bir gün gidecekmiş gibi sevin. Gidecekmiş gibi sevin ki, gittiğinde daha fazla acı çekmeyin.

Sevmeyin demiyorum bakın, yine sevin. Gitmeyecekmiş gibi değil, gittiğinde yıkılmayacak gibi sevin.

**Gitmem diyenlere inanma.
Hele senden gitmek isteyen insanların
kalması için hiç uğraşma.
Kendini yorma. Onlara söyleyeceğin tek şey:
“Kapı orada.”**



**“Tırtılın yolun sonu dediğine
Allah kelebek demiş.
Hiçbirimiz bizi bekleyen güzellikleri bilemeyez.”**

Değişim olağan ve kaçınılmazdır. Bazılarımız içinde bulunduğumuz şartları, dönüşümü ve bir şeylerin değişeceğini hiçbir zaman kabul etmez. Hayatı yalnızca gördüğü kadar yaşamaya çalışır. Ne kendini ne de dağını görünmeyen kısmını keşfetmeye çalışır. Aslında hayat görünenden fazlasıdır ve insan zannedilenden daha güçlündür. Kendimizi yalnızca görmek istediğimize öyle odaklarız ki, yanı başımızdan akıp giden mucizeleri, güzellikleri göremeyiz. Enerjimizi değişime karşı direnmek yerine, kendimizi ve hayatı keşfetmek için kullansak bir şeylerin daha farklı olacağını göreceğiz aslında. Yapmamız gereken tek şey, geçmişî artıksalma留意. Rahat bırakmalıyız. Önümüze bakmayı bırakmalıyız. Ve en önemlisi olmadığımız o kişi olduğumuzu düşünmemeliyiz.

Size bununla ilgili bir hikâye anlatmak istiyorum. Bilenleriniz bilir kelebekle tırtılın hikâyesini. Bu hikâye değişimden ve değişimi kabul etmemekten yani kelebek olmasına rağmen kendini kelebek olduğuna inandırmak istemeyen bir direnişten bahsediyor.

Günlerden bir gün küçük bir tırtıl dünyaya gelir. Bir takım zorluklarla bir yerden bir yere sürünerek gider. Bu tırtılımız, tırtıl olduğundan da memnun olduğu hayatının bir gününde sürünmekten yorulduğunda ve bunaldığında bir ağaca tırmanmaya karar verir. Yalnız tırmanacağı ağaç öyle sıradan ve basit bir ağaç değildir. Büyük, kocaman bir gövdeye sahip ve büyük, canlı yaprakları olan bu ağaca tırmanmaya başlar. Aynı zamanda bu ağaç, yıllarca altında oynadığı ve dinlendiği ağaçtır.

Tırtıl ağaç tırmanır ama daha sonra kayıp yere düşer ve gitmek istediği yere gidemez. Fakat pes etmez ve çalışmaya devam eder. Yavaş yavaş sürünerek en sonunda tırmanmayı başarır. Daha sonra tüm vadisi görebileceği bir dalın üzerine gelir. Buradan baktığında manzara gerçekten muazzamdır. Hayvanları, pamuk gibi bulutların gökyüzündeki dansını, maviyle dans eden harika bir deniz görür. Huzurlu ve derin bir nefes alır. Bulunduğu yerden etrafındakileri gözlemlemeye başlar. Hayatın kendisiyle değişime uğramayacak kadar güzel olduğunu düşünen tırtıl çok yorulmuştur. Her ne kadar hayatından memnun olsa da, başka bir şeylerin olmasının zamanının geldiğini hisseder gibidir.

Tırtıl bir an yorulduğunu fark eder ve hayattaki kaderinin basit, sürüngen bir tırtıldan daha fazla olduğunu düşünerek derin bir uykuya dalar. Etrafında bir koza yapar. Orada başka bir varlık olması için yeterince uzun süre koruma sağlayabilecek bir kabuktur bu. Gözlerini açtığında hareket etmesine izin vermeyen ağır bir kabuğun içine sıkıştığını hisseder. Sırtında garip bir şeylerin olduğunu hisseder. Çaba sarf ederek mavi kanatlara benzeyen şeyleri hareket ettirir ve yaptığı koza kabuğu kırılır.

Tırtıl artık bir tırtıl değil, harika mavi bir kelebek olmuştur. Fakat bir sorun vardır. Bizim tırtıl, şu ana kadar hayatını tırtıl olarak yaşadığı için, şu an tırtıl olmadığına farkına varamamıştır. Öyle garip hisseder ki mavi kelebek, kanatları olmasına rağmen, küçük bacaklarını kullanarak ağaç sürünerek gider.

Büyük mavi kanatlarının ağırlığı altında ezildiğini hisseder. Bu gücünü tüketen bir ağırlıktır onun için. Mavi kelebek her zaman yaptığı gibi bacaklarını kullanarak hareket eder. Bir tırtıl olduğuna inandığı için tırtılmış gibi yaşamaya devam eder.

“Neye direnç gösterirsen, varlığını sürdürür.”

Carl G. Jung

Kelebeğe dönüşen tırtılın bu değişime karşı gösterdiği direnç, içinde bulunduğu psikolojisi, zorluğu ve kendisini olmayan biriyi gibi hissetmesini sürdürür. Fakat kanatları daha önceki çevikliğiyle hareket etmesine bir türlü izin vermez.

**“Tırtılın son dediği şeye,
dünyanın geri kalanı kelebek der.”**

Lao Tzu

Hâlâ bir tırtıl olduğuna inanan ve hayatına tırtıl gibi devam eden kelebek, hayatının neden bu kadar zorlaştığını bir türlü anlamaz. Kanatlarının ağırlığını taşımaktan hem yorulmuş, hem de bükmiştir. Değişime uğradığı dala tekrar geri dönmeye karar verir. Bu defa ağaca tırmanmaya çalışmak ve ilerlemek imkânsız denilecek kadar zordur onun için. Bir rüzgâr, beklenmedik bir şey onu bir şekilde geri iter. Hâlâ tırtıl olduğunu düşünen kelebek durur ve çok uzakta gibi görünen o dala bakar. Sonra umutsuzca ağlamaya başlar... O esnada onun ağlamasına şahit olan, güzel ve beyaz bir kelebek yanına yaklaşır. Beyaz kelebek oturur ve bir süre hiçbir şey söylemeden mavi kelebeğe bakar. Mavi kelebeğin ağlaması geçince beyaz kelebek şöyle der:

“Ne oldu?”

“O dala tırmanamadım. Önceden zor olmasına rağmen yapabiliyordum.”

“O dala tırmanamasan da belki uçabilirsın.”

Fakat bizim mavi kelebek hâlâ tırtıl olduğunu düşündüğü için beyaz kelebeğin söylediğlerine tuhaf tuhaf bakar. Sonra kendine, büyük ve ağır kanatlarına bakar. Kabuğundan çıktığı gün olduğu gibi, onları sertçe hareket ettirir ve açar. Kanatları çok büyütür ve bir o kadar da güzeldir. Mavi, o kadar yoğundur ki, tırtıl bir anda kanatlarından korkar. Onları tekrar hızlı bir şekilde kapatır.

Beyaz kelebek oturduğu yerden kalkar ve bir an mavi kelebeğe: “Kanatlarını kullanmadığın için bacaklarını çok yıpratmışsin ne yazık ki” der. Kendi kanatlarını açıp zariflikle uçar. Mavi kelebek, beyaz kelebeğin her hareketini şaşkınlıkla izler ve beyaz kelebeğin söylediğleri üzerine iyice düşünür. O anda artık bir tırtıl olmadığını, belki de bu ağır kanatların kendisine faydalı olabileceğini anlamaya başlar.

Mavi kelebek kanatlarını tekrar açar ve bu kez onları açık tutar. Gözlerini kapatır ve onları okşayan rüzgârı hisseder. Bu kanatların artık kendisinin bir parçası olduğunu kavrar. Artık bir tırtıl olmadığını ve hayatını sürünerek devam ettiremeyeceğini anlar. Tekniğinin mükemmel olmamasına rağmen uçmanın, bacaklarını yerde sürüklemekten daha kolay olduğunu anlar. Uçma korkusunun gerçekte kim olduğunu kabul etmesine izin vermediğini, aslında tırtıl hâlinden mavi kelebeğe dönüştüğünü keşfeder. Bu dönüşüm hikâyesinin kahramanı, büyük, güzel ve mavi kanatlara sahiptir artık. En açık gökyüzü renginden, en derin suların mavisine kadar birçok farklı tondaki maviye sahip kanatları vardır.

Ne güzel söylemiş Bilal Civelek:
“Kelebeğin uçuşuna gipta edenler,
kozadaki çilesini görmezden gelir.

Kelebeği güzellikle taçlandıran çektiği çiledir.”

Bu hikâyeden almamız gereken ders, değişimi kabullenmeliyiz. Geçmişimize takılı kalmamalıyız. Devamlı değişen, gelişen, kendini yenileyen dinamik bir dünyada yaşıyoruz. Hayatta çoğu zaman değişim kapımızı çalar. Biz kendimizi değişime ayak uyduracak kadar güçlü hissetsek de, bunu kabul etmez, kapıyı açmayız. Çünkü değişimden ve eskisi gibi olamamaktan korkarız. Bu korku yersiz ve gereksizdir. Size bu konuya alakalı Eroy Moreno'nun şu cümlesini hatırlatmak isterim:

**Hayat seni ayaklarını hissedemeyecek kadar yoracak,
pes etme. Vazgeçme. Kanatlarını aç ve uç. Korkma.**



Kendine Hoş Geldin

İnsanın onca şeyi yaşadıktan sonra sıçındığı, geldiği ve bu noktadan sonra kolay kolay kimseye gitmediği, gidemediği bir yer var; kendisi... Bunca zaman doğru insanı, gerçek sevgiyi aradın. Karşına çıkan herkesi kentin gibi sandın. Öyle güzel oynadılar ki, inandın. "Bu farklı." gözüyle baktığın her insanda yanıldın. İnsanın vicdanının rahat olması bu hayatta öyle güzel bir hiz ki... Bu hazzi sen de yașadın.

Cünkü sen üzerine düşeni yaptın ve rahat vicdanın. Bir yerden sonra baktın ki, yürüdüğün yol bir yere çıkmıyor, yaptığın fedakârlıkların karşılığı sana vefasızlık olarak veriliyor, verdiğin değerin kıymeti bilinmiyor, sunduğun sevgi çöp oluyor, ortaya koyduğun kalp kiriliyor, kendine sıçındın.

Gel otur şöyle, dinlen biraz. Kendini değimeyecek olaylar ve insanlar için çok yıprattın. Yeteri kadar yoruldun, artık ne istedığını ve ne hissettiğini bilmeyen insanlar için uğraşmayacaksın. Bunca zaman her şeye kalbini bütünüyle ortaya koyduğun için kaybettin ama kendini kazandın. Artık yalnızca kentin için uğraşacaksın.

**Dinlenme vakti.
Kendini keşfetme vakti.
Kendine hoş geldin, iyi ki geldin.**

**“Sevdiklerinize gül verin.
Gülünüz yoksa gülüverin.”**

Mevlânâ

Hayat zaten zaman zaman sıkıntılı ve bir o kadar da stresli olabiliyor. İnsan bu gibi zamanlarda kaçacak, kendisiyle kalacak ve kendini bıraktığında pozitifliğinden huzuru hissedeyecek bir yerlere kaçmak istiyor. İş hayatı, aşk hayatı, aile ve arkadaşlar bazen iyi geldiği gibi insanı sıkabiliyor da. Yalnızca sevdiğin için kimseyin negatifliğine katlanmak ve sana yapılan şeyleri görmezden gelmek zorunda değilsin. Kendini vazgeçilmez zanneden herkesen vazgeçmeli, iyi niyetini suistimal eden kim varsa hayatından göndermelisin. Kimsenin, “Ne de olsa beni seviyor.” rahatlığına kapılmasına, sonucunu bir an olsun düşünmeden her istediğini yapmasına izin vermemelisin. Sana kötü enerji verdiği yetmiyormuş gibi bir de senin enerjini tüketen insanları hayatında tutma. Telefonunu düşünelim. Bazı uygulamalar vardır, şarj yemekten başka hiçbir işe yaramaz. Sana hiçbir faydası yoktur ama bir zamanlar telefonuna indirmiş ve silmemiştir. İşte bazı insanlar telefonundaki hiçbir faydası olmayan, faydası olmadığı yetmiyormuş gibi bir de zararı olan, enerjini yiyan uygulamalara benzer. Şarjımızı yememesi için bu uygulamaları telefonumuzdan, hayat enerjimizi düşürmemesi için bu insanları hayatımızdan silmemiz gereklidir.

Bakın Thomas Stearns Eliot bu durumu ne güzel özetlemiştir:
**“Negatif insanlara maruz kalmak,
radyasyona maruz kalmak gibidir.
Kısa süreli düşük dozlara dayanabilirsiniz
fakat sürekli maruz kalmak sizin öldürür.”**

Bu hayat senin.

Bir Sabahattin Ali öğüdü:

**“Ne derlerse desinler,
biz kalbimizin ve kafamızın doğru bulduğu şeyleri,
etrafın ne dediğine bakmadan yapmalıyız.”**

Eleştirecekler, yanlış anlayacaklar, arkandan konuşacaklar ama onların düşüncesi senin sorunun olmayacak. Hiçbirinin görüşü, ön yargısı seni yıkamayacak. Her şeye rağmen ve herkese inat, ayakta kalacaksın. Kendi hayatını doyasıya yaşayacaksın.

Şunu unutma, senin hakkında söylenenler, senin değerinden ve seni sen yapan şeylerden bir şey eksiltmez. Hiçbir şeyi de değiştirmez. Onlar konuşur, bu da senin ışığını daha çok parlatır. Hayatını o ne der, bu ne der diye yaşama. Kimseden çekinme. İnsanlar bir şey yaparken ya da bir karar alırken gelip sana soruyor mu? Danışıyor mu? Hayır. Sen de sorma ve danışma. Hata mı yapacaksın, yap. Konuşurlar diye de korkma, onlar sen hiçbir şey yapmasan da konuşacak. Bu hayat senin...

Yol uzun. Bu yolu kendine onlar konuşacak diye zehir etme. Başkasının yolundan gitmek, kendi yolunu kaybetmektir. Yolunu kaybetme. Şimdi o ne der, bu ne der diye korkma ve o yolu yürü. Ayağına taş dejmesin. Kalbi güzel insanlara rast gelesin.

Bernard Shaw'ın şu cümlesine kulak vermelisin:
**“Nasilsa inanmak istediklerine inanacaklar.
O yüzden kendin ol.”**

Beklentisi çok olanın acısı da çok olur.

Artık her şeyden, herkesten beklentiyi kestiğimde eskisi gibi üzülmeliğimi fark ettim. Önceden her şeye bir anlam yükler, kalın kafalı insanlar için her konuda ince düşünür kendimi üzerirdim. Ama artık eski ben yok çünkü onu sildim. Ben bu hayatı arkasına bile bakmadan giden insanların peşinden koşmaya, vefa bilmeyen insanlara fedakârlık yapmaya gelmedim. Beklentilerin insanı üzmekten, yormaktan ve yıpratmaktan başka bir şeye yaramadığını gördüğümde, bundan sonra hiçbir şeye karşı beklenen içine girmemeye karar verdim. Sözde samimiyetiniz, davranışa yansımayan sevginiz, sözde iyi insan rolleriniz sizin olsun. Bana dokunmayın, ben kendimle iyiyim. Ve sonra aklıma Shakespeare'in şu düşüncesini getirdim:

“Ben hep mutluyum biliyor musun? Çünkü hiç kimseden bir şey beklemiyorum. Beklenen her zaman zarar verir. Hayat kısa, bu yüzden hayatını sev ve mutlu ol. Gülümsemeyi sakın bırakma. Kendin için yaşa ve konuşmadan önce dinle. Yazmadan önce düşün, harcamadan önce kazan. Dua etmeden önce inan, vazgeçmeden önce dene. Nefret etmeden önce sev, ölmeden önce yaşa.”

Robin Sharma'nın da dediği gibi:

“İnsan, beklenisi kadar mutludur.

Formül: sıfır bekleni, sonsuz mutluluk...”

*Ahını aldığın insanın kapısına
vah ile dönemezsin.*

Sen sanıyorsun ki ben her şeyini sineye çekerim. Sanıyorsun ki beni inciten her davranışını unutur ve her zamanki gibi yüzüne gülümserim. Öyle ya, sana hak ettiğinden fazla değer veren ben, sanıyorsun ki seni yine affederim. İlgisiz tavırlarınla, beni acıtan yalanlarla ve kendini vazgeçilmez sandığın hâllerinle, kendinden başkasını düşünmediğin haksızlıklarınla bizi nasıl bitirdin bilemezsin. Geride yaşlı gözler ve kırık bir kalp bırakıtsan eğer, ne bir daha gülebilir, ne de sevilirsin. Bir gün pişman olur da dönerSEN geri, şunu sakın unutma:

Ahını aldığın insanın kapısına vah ile dönemezsin...

“Ahın bulamayacağı adres yoktur.”

**Mesafeler sevmeye engel değiller.
İnsan eğer kalpten seviyorsa,
ona giden yolların taşını bile sever.**

İnsanın kalbindeki uzaklık kadar uzak mesafe tanımıyorum, görmedim, bilmiyorum. Mesafe dedikleri; insanın kendi kalbidir. Bunu çok iyi biliyorum. Şimdi size yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum.

İki üç yıl önce bir kadınla tanıştım. Konuşmaya başladık ama kendisi de biliyordu ki konuşmamızın devam etmesini bana borçluyduk. Çünkü her zaman onun bizi kestirip atmaya çalıştığı yerden ben bağılıyordum bizi. Olmayan bizi. Olmasını istedigim ama bir türlü olamayan bizi. Kendisi pek duygusal bir insan değildi. Bana ilk başta duygusalım demişti oysa alakası bile yoktu. Ben ne zaman ona adım atsam, o elinde bir çuvaldız hazır hâlde bana batırmak için bekliyordu. Çuvaldızını bana batırıldığı zaman hissettiğim acıya da alışmıştim. O kadar benimsemiştüm onu. Aramızda bir iki yaş vardı ama bu birbirimizi sevmeyeceğimiz, anlayamayacağımız anlamına da gelmiyordu. Çünkü yaş yalnızca bir sayıydı, hiçbir zaman yaşanmışlıkların ve yaşanacakların önüne geçemezdi. Sudan çıkan bir balık tekrar ait olduğu suya dönmek için nasıl çırpnırsa, ben de onun bir şeyler fark etmesi için çırpındım. Ne yaparsam yapayım, ona mesafelerin sevmemize, birbirimize ait olmamıza ve birbirimizi yaşamamıza engel olmadığını ve asla da olamayacağını anlatamadım. Sınırları sonuna kadar zorladım. Olması için çok uğraştım ama olmadı. Kafasına, "Mesafeler her şeye engeldir." düşüncesini yerleştirmiştı ve ben bu düşünceyi hiçbir zaman onun kafasından çıkaramadım. Başaramadım. Şimdi diyeceksiniz ki yanına niye gitmedin? Yapmadım mı, gitmedim mi sanıyorsunuz? Gittim. Belki beni sever diye bütün biletlerimi ona gidiş aldım... O zamanlar ben İstanbul'da yaşıyordum o da Antalya'da.

Onun için Antalya'ya gittim. Onu görmeye. Bir kez de olsa ona sarılmaya. Kokusunu cigerlerime gömmeye. Sesini kulaklarımı hapsitmeye.

Sanki böylesi beni çok mutlu edecekmiş gibi beni üzmem istemediğini söyledi ve benimle görüşmeyi kesti. Beni hiçbir zaman sevmeyecek olsa bile, yalnızca onu görmeye geldiğim hâlde yanımıza bile uğramayan bir insanın peşinden gittiğim için kendime kızmıştım.

Ellerini tutarım umuduyla geldiğim şehirden ellerim boş geri döndüm. Ne elliği değidi ellerime, ne yüreği değidi yüreğime. Değmedi gelmememe de. Ama gelmem gerekiyordu. Bir şeyleri istedigimi sadece oturduğum yerden söylemem yetmezdi. Kalbim bir türlü annesinden dayak yediği hâlde yine de anne diye ağlayan çocuğun alışkanlığından vazgeçmedi. Neyse, başlamadan bittik. Konuşmayı da kestik. Hayatımıza girmemiş ve hiç tanışmamışız gibi devam etti. Sonra ben İstanbul'dan ayrıldı, tekrar Antalya'ya yerleştim. Yerleşeli iki seneyi geçti. Onu ne aradım, ne de bir mesaj attım. Çünkü uzağındayken benimle ilgilenmeyen, beni görmezden gelen insanın, yakınındayken bana değer vermesi ve benimle ilgilenmesinin hiçbir önemi yoktu. Bu yüzden hiçbir zaman aramadım. Normal bir şekilde hayatma devam ederken yolumuz yine kesişti. Buluşup konuşma kararı aldık. İsten çırıp bir kafeye geçmiş, beni bekliyordu. Yanına giderken kalbimin ritminde en ufak bir değişim yoktu. Göz kapaklarım her zaman ki gibi aynı zamanda açılıp kapanıyor, ellerim terlemiyor, vücutumda adrenaline dair hiçbir şey hissetmiyordum. Hissiz, kırgın, ve ona karşı bomboş gittim yanına.

İstanbul'dan onun yanına geldiğimde yaşadığım heyecanın zeresini yaşamadım. Kırgındım da biraz. Fakat bunun hiçbir önemi yoktu. Neyse. Onu uzaktan gördüğümde içimde hiçbir şey hissetmedim. Farklı olmasını isterdim ama olmadı. Nedendir bilmem o an sanki içinde ayrılık olan tüm şarkılar kulakla-

rında çalışıyor ama bende hiçbir duyguya uyandırmıyordu. Oturdum masasına. Pişmanlık hissine kapılmış gibiydi ve bana uzun uzun baktı. Masaya garson gelip ne içeceğimizi sordu. Kendime sade bir kahve söyledim. O bir şey almadı. Çünkü beni beklerken kahvesini içtiğini söyledi. Aslında çok da uzun sürmemişti yanına gelmem. Kahve için de bekleyebilirdi. O an içimden kendi kendime dedim ki, kahvesini yudumlamak için bile seni beklemiyor. Sen bu insandan sevgi mi bekliyorsun? Şimdi diyeceksiniz ki, alt tarafı bir kahve. Seni beklerken içmiş olamaz mı kızcağız. Fakat benim için önemli şeylerdi bunlar. Mesela biriyle görüşecek olsam görüşeceğim kişi gelmeden ne bir şey yer, ne de bir şey içерim. Çünkü yanındakı insanla yediğim ve içtiğim şeylerin bile bende bir anısı vardır. Belki de sizin için çok da önemli şeyler değildir bunlar. Belki de "Çok ince düşünüyorsun be Miraç, böyle hayat mı geçer?" diyorsunuzdur. Ama ne yaparsınız, önemsiz görülen küçük şeylerin bende önemi büyülüktü. Öyle de kalacak.

Kahvemden bir yudum aldım ve konuşmaya başladık. O anlattı, ben dinledim. Ben anlattım o dinledi. Hayatına aldığı en son kişinin adının da Miraç olduğunu söyledi. Ben bir an öylece kaldım. Kısa süreli bir şaşkınlıktan sonra onu dinlemeye devam ettim. Normalde kimsenin geçmişini sorgulamam, irdelemem ama bu konu benim ilgimi çekti. Konuyu uzatabildiğim kadar uzattım ve merak ettiğim şeyleri sordum ona. Eski sevgilisinin de Yay burcu olduğunu, adının Miraç olduğunu, benimle aynı yaşıta olduğunu, onun da Antalya'da yaşıdığını söyledi. Ayrılmışlar.

Şimdi sizi empatiye davet ediyorum. Şöyledir bir sessiz düşünün; bir insanın hayatında size yer vermesini, sizi sevmesini ve hayatınızda ona güzel bir yer vermek istiyorsunuz. O da mesafeleri öne sürerek bu bahanenin arkasına saklanıyor ve mesafeli ilişki yürütmem istemediğini söylüyor. Buna rağmen kalkıp onu görmek ve yüz yüze konuşmak için yaşadığı şehre yanına kadar gidiyorsunuz. Yanınıza gelme zahmetinde bile bulunmuyor ve geldiğiniz gibi onca yolu geri dönüyorsunuz. Sonra hayatına

almış olduğu eski sevgilisiyle aynı isme, aynı özelliklere sahip oluyorsunuz ve en önemlisi de siz, onun için elinizden ne geliyorsa yapmanıza ve onun hayatına aldığı insanla aynı isme sahip olmanızı rağmen bir an bile olsa aklına gelmiyorsunuz. Yani anlayacağınız benim yeryüzündeki varlığını hiçe sayıp yerime başkasını koyduğunu ve yerime koyduğu insanla aynı isme sahip olmama rağmen aklına dahi düşmediğim bir insanın beni sevmesini, bana değer vermesini bekledim. Sonuç? Vazgeçtim.

Beni sevmeyebilir. Beni hayatına almak istemeyebilir. Beni beğenmeyebilir de. Bunlara saygı gösterebilir, kabullenenebilirim. Ben ne kendimi birine zorla sevdirebilirim, ne de birinin zorla hayatında bana yer vermesini isteyebilirim. O kadar yüzsüz de değilim. Lakin insanların birbirlerini sevmelerine, bağlanmalarına ve birbirlerini yaşamalarına hiçbir zaman engel olamayacak saçma sapan bahanelerin önüne getirilmesini ve o bahanelerin arkasına saklanılıp beni o duvarın önünde bırakıp duvarın arka kısmında başkalarına çiçek açmasını, bana da yalnızca duvar olmasını kabullenemem. Ben buna saygı gösteremem.

Şunu anlatmak istiyorum; mesafe denilen şey yalnızca rakamlardan ibarettir. Bir bilet ve sadece bir gidiştir. Mesafelere rağmen sevmek, her baba yiğidin harcı da değildir. Bir insan burnunuzun dibinde de olsa, kilometrelerce uzakta da olsa, bunun hiçbir önemi yok. Olmayınca burnunun dibinde olsa da olmuyor. Buna en güzel kanıt; uzağındayım diye beni sevmeyen insanın, sırf yanı başında diye hayatına aldığı, sonra yine de bir şeylerin olmadığı ve ayrılığı tattığı bu hikâye olsun. Bu hikâye mesafelerin sevmeye, sevilmeye ve gerçekten bir ilişki yürütütmeye engel olduğunu düşünenlere armağan olsun.

**Görmediği hâlde sevdiği yaradan olanın,
ne işi olur mesafeyle?**



Bu yorgunluk bitmez.

Bu zamana kadar kimin neye ihtiyacı olduska koştuk. Yanında olmamıza ihtiyacı olan kim varsa yanında bittik. Bir gün olsun kimseye kötüülkle gitmedik. Kimseye sırt çevirmedik. Hayır demedik, olmaz demedik. Elimizden ne geliyorsa hepsini verdik. Kimse bizi kaybetmekten korkmadı, kaybetmekten korkan her zaman bizdik.

Önceliği olmadığımız insanlara bile öncelik verdik. Bir süre sonra yalnızca kendimizi yorduğumuzu fark ettik. Ve sonra ne yaparsak yapalım bu yorgunluğu dindiremedik. Çünkü biz bahane üreten, bir şeylerden kaçan, yaptıkları ve yapacakları sadece dilinde olan insanlardan değildik. Olamazdık.

**Bakın Reşat Nuri Güntekin yorgunluğumuzun
nedenini nasıl özetlemiş:**

**“Biz, hayır demeyi, işim var demeyi,
olmaz demeyi beceremeyen insanlarız.
Yorgunluğumuz bitmez bizim.”**

*Hata yapılır, affedilir.
Yanlış yapılır, kapı gösterilir.*

Sonucunu düşünerek sarf edilen cümlelerin açtığı hasarlara dayanarak, benden dilenen özürlere kapattım ben bütün kapıları. Kasıtlı verilen hasarlar ve yapılan hataların ardından dilenen özrün yeri yok benim hayatımda. Her insan hata yapar, bunu biliyorum. Hata affedilir, lakin yanlış boyun eğmiyorum. Ben de hata yapıyorum. Yaptığım hatanın farkına vardığında özür dilemesini de biliyorum. Fakat yanlış yapıp hata yapmışım süsü vererek kimsenin affına sığınmıyorum. Gitmem gereken yerde gitmesini de biliyorum. Kendimde hiçbir zaman yanlış yapıp özür dileme yüzünü görmedim, görmüyorum. Herkes bir şeyle ri yaparken farkındaydı. Sonucunun vereceği hasarı da biliyordu. Bu yüzden kimse kırılacağını bile bile yere bıraktığı bardaktan su içmeye çalışmasın.

**Şu cümleye sonuna kadar katılıyorum:
“Koparılan çiçeği suya koymak kadar gereksizdir
kalbe sunulan özür.”**

Duygular yıpratır, mantık onarır.

Duygusal boşluk insana her şeyi yapdırır. İnsanın duygularına yenik düştüğü ve o boşluktan bir süre çıkamadığı bir evre vardır. Bazıları, bu boşluğa düşen insanları kullanmaya çalışır.

Duygularının en zayıf noktası olduğunu belli eden insanlar, büyük yaralar alırlar. Kendimden biliyorum, kime duygularımla gitsem, sonuç değişmedi. Bir yerden sonra olaylara ve insanlara duygularımla yaklaşmamayı öğrendim. Bunu başarábildiğimden beri bir tık daha rahatım ve eskisi kadar üzülmüyorum. Hayatımın her anında kaybedeceksem de duygularımla kaybederim. Üzüleceksem de yine de duygularımdan vazgeçmem diyen ben, şimdilerde hayatı mantık üzerine devam ettiriyorum. "Mantık mı? Asla!" dediğim günleri hatırlıyorum. Fakat asla büyük konuşmamak gerekiyormuş bu hayatı. Bunu bir kez daha anlıyorum. Mesela kadınların erkeklerden biraz daha duygusal olduğunu hemen hemen hepimiz biliyoruz. Yolunuz mantığı devreye girmiş bir kadınla kesişmişse eğer, işiniz zor.

Ve bence bir kadının hayatı en acımasız olduğu an, mantığını devreye soktuğu andır. Şunu da unutma, mantığı devreye girmiş bir kadın için bitmiş bir adamsındır.

**Pablo Neruda'nın şu cümlesi
ne de güzel özetliyor bu durumu:
"Bir kadın söyleyeceği çok şey olduğu hâlde susuyorsa,
erkek artık tüm şansını kaybetmiştir."**

**“Hayatta yapılacak o kadar çok hata var ki,
aynı hatayı yapmakta ısrar etmenin anlamı yok.”**

Jean Paul Sartre

Her hata biracidir, kırgınlıktır, biraz pişmanlıktır ama nihayetinde tecrübebedir insana. Yaptığı her hatanın sonunda yeni bir tecrübe daha edinir. Bazen bu hataya insanlar da dâhildir. Çünkü hayatına aldığın her insan da ayrı bir tecrübebedir. Güvenerek hayatımıza aldığımız o insanlar çoğu zaman bizim için öyle güzel hatalar oluyor ki, onlar sayesinde edindiğimiz tecrübeberenin oluşturduğu duvarlar daha yüksek ve kalın oluyor. Sonra o duvar yıkılmıyor. Yıkamıyorsun. Yaptığın hatanın tekrarını yaşamış kaygısı boğuyor seni. Bu defa senin için hata olmayacak detaylara da, insanlara da hata gözüyle bakıyorsun. Şöyledüşün, bir insana güveniyorsun, sözlerine güveniyorsun, kalbine güveniyorsun, samimiyetine güveniyorsun. Sonra alıp o insanı hayatının en merkezî yerine koyuyorsun. Bunun zamanla bir hata olduğunu görüyorsun ama iş iştense çoktan geçmiş oluyor. Ve bir tecrübe daha ediniyorsun. Sonra bir tecrübe daha... Bir tecrübe daha...

Sonra senin için belki de en büyük kazanım olacak her şeye şüpheyle bakıyorsun. Çünkü defalarca güvenip şans verdiğin insanlar yüzünden o duvar çoktan örülümiş oluyor. Bir bakıyorsun kendini korumak için ördüğün duvarlar senin üzerine yıkılmış, altında kalmışsun. Bu yüzden olmayacağına gördüğün her ne varsa oldurmaya çalışma. Sonunu gördüğün yolları yürüyüp boş yere kendini yorma. Bir hata yalnızca bir defa yapıldığında güzel... Aynı hataları tekrar tekrar yapma. Çünkü yapılacak daha güzel hatalar, edinecek başka tecrübeler var.

**Bak Yunus Emre ne güzel söylemiş:
“Hiç hata yapmayan insan,
hiçbir şey yapmayan insandır
ve hayatı en büyük hata,
kendini hatasız sanmaktadır.”**

Ben kendimi severim.

Adına yalnızlık denen korkularım var benim. İnsanlardan korktuğum için ördüğüm, ardına saklandığım kalın duvarlarım var. Bunun nedeni yalnızca bir insan değil, insanlar. Tanıdıklarım, güvendiklerim ve zamanında sevdiklerim. Konuya yalnızca sevgili konusuna bağlarsam haksızlık etmiş olurum.

Zamanında samimiyetine inandığım, güvendiğim ve sevdigim insanların bana iyi niyetimin karşılığını hayal kırıklığıyla, pişmanlıkla ve onca acıyla verdiğini iliklerime kadar hissettiğimde, bu noktadan sonra herkese eskisi kadar samimi olmamam gerektiğini, herkese iyilikle gitmemem gerektiğini ve benim için hiçbir zahmete girmeyen insanlar uğruna çabalamamam gerektiğini tembihledim. Aynı travmaları ve aynı acıları yaşamaya niyetim yok benim. İnsanlardan uzaklaştım. Kim iyiymiş, kim kötüymüş ilgilenmiyorum.

Bildiğim tek şey, eskisi gibi değilim. Artık kendimi bir insana bırakacak, güvenecek ve sevecek gücüm yok benim. Seviyor gibi yapmanız sizin olsun.

Ben kendimi severim.

Sabahattin Ali'nin dediği gibi:

**“Kendimi bir balkondan aşağı daha rahat bırakabilirim,
bir insana bırakmaktansa.**

Öyle çok korkuyorum insandan.”



Bir Şaman sözü der ki:
"Sevdiklerine bağlı ol ama bağımlı olma.
Fedakâr ol ama kendini feda etme.
Dünü unutma, sapanıp kalma da.
Sabret ama katlanma.
Eleştir ama suçlama.
İste ama israr etme.
Ve en önemlisi hiç kimseye biat etme.
Bir gün hepimizin öleceğini de asla unutma..."

Her şey dengeyi kurabilmekle
alaklı aslında. İyi ayarla.

**Frida Kahlo'nun biraz da olsa hayatımıza yön verecek
şu cümlesine kulak vermemizde fayda var:
“Uğraşarak düzeltemediklerinden vazgeçerek kurtulursun.”**

Yalnızca kendini düşünmekte, onca sıkıntıyı ve acayı kaldırıtmakta, gamsızlıkta, hiçbir şeyi kafaya takmamada, düştüğünde yeniden ayağa kalkmada Bob Marley gibi ol. Baksanız, Bob Marley bu durumu çok güzel özetlememiş mi? “Asla başka insanlar üzülmесin diye kendini üzme. Unutma, sen kaldırabiliyorsan, onlar da kaldırabilir.”

Ben bu cümleyi okuduğumda kafamdaki birtakım taşların yeri değişti. Senin de değişsin. Ben artık kimse üzülmесin diye kendimi üzmüyorum. Kendi mutluluğumdan kisip başkalarını mutlu etmeye, hiçbir şekilde yaranamadığım insanları memnun etmeye çalışmıyorum. Kim ne ektiyse onu biçecek artık benim hayatımда. Ben de insanım. İçinden çıkamazsun dedikleri şeylerin içinden gayet de çıktım. Yapamazsun dedikleri her ne varsa başardım. Bunca şeyi kaldırıramazsun dediklerinde ise tek başıma kaldırıldım. Onlar da kaldırabilir. Ben başkaları için uğraşmayı, çabalamayı ve kendimi üzmeyi bıraktım. Ve sadece kendi hayatına odaklandım. Herkesin yalnızca kendini düşündüğü, yapamam diye bahanelerin arkasına saklandığı bu hayatta, artık bende kendi yoluma baktım.

**Hak etmeyen ve değimeyeen insanlar için
kendimi çok bile yıprattım.**



İyilik yapmaktan vazgeçme.

Her iyiliğin karşılığı bize beklediğimiz gibi dönmez. "Buna da iyilik yaramıyor." gibisinden sitem ederiz bazen. Hatta an gelir, iyilik yapmaktan bile vazgeçmeyi düşündüğümüz zamanlar olur. Ama vazgeçmemeliyiz. İyilik karşılık beklenmeden ve insanın kalbinden geldiği gibi yapılan bir eylemdir. Karşılık beklenerek yapılan iyilik, ticarettir. Sen her ne olursa olsun, iyilik yapmaktan vazgeçme.

Bir gün dervişin biri, suya düşen bir akrebi kurtarmak ister. Elini uzatınca akrep sokar. Derviş tekrar dener, akrep yine sokar. Bunu görenler dayanamaz ve Dervişe: "İyilik yapmak istedigin hâlde sana zarar verene daha ne diye yardım edersin?" diye sorarlar. Dervişin cevabı manidardır: "Akrebin fitratında sokmak var, benim fitratımda ise yaradılanı sevmek, merhamet etmek..."

**"İyilik yapmaya devam et.
Karşındaki o iyiliğe layık değilse,
sen o iyiliğe layıksın."**

Che Guevara

Bu ilk yenilgim değil.

Beni ilk kez sen acıtmadın. İlk kez sen kırmadın, sen yıpratmadın ve sen ağlatmadın. Bu ilk yıkılışım değil. Senden önce de yıkıldım. Senden önce de acidim ve senden önce de ağladım. İlk kez acımıyor canım. Beni sevdiğim insanlar düşürdü ama bu zamana kadar ayağa hep kendim kalktım. İyileşmesi güç yaralarımı kendim sardım.

“Yanındayım.” diyenler oldu, hep bir başıma ağladım. Senin yaşattıkların da şaşırmadı anlayacağın. Çünkü alıştım. Senin de yoktu onlardan bir farkın. Onların yaşattıklarından farklı bir şey yaşatmadın. Aynısın. Ben ayağa yine kalkarıdım. Ama sen benim gibi seveni bulamazsin.

**Ben, seni sevmeyi, beni acıtıp
başkalarını sardığını gördüğüm an bıraktım.**

Biraz da sen çabala.

İkimiz için yeteri kadar uğraştım, savaştım. Yolun yanlış olduğunu bildiğim hâlde bir an olsun sana gelen hiçbir yoldan çıkmadım ve sana doğru adımladım. Bir ilişki yalnızca iki tarafın emek vermesiyle yürürdü. Kalbinde bir sevgi varsa bir insanın, her şeyi yapardı. Yapmalıydı. Ben de yaptım. Yapmadın diyemezsin, yaptım. Ve rahat vicdanım. An geldi, dolup taştım. Kimseye gidip hiçbir şey anlatmadım. Hep kendi içime attım. Bir gün olsun sana gelip bir şey yansıtmadım. Yapılan fedakârlıklar dile getirilmez ama insan bir yerden sonra boş bırakır. Kürek çektiğini hissedince, yürüdüğü o yolun bir yere çıkışliğini çok net görünce kafasına bir şeyler dank ediyor. Benim de etti.

Ben senin için savaşmayı, bu ilişkiye ikimizin yerine tek taraflı ayakta tutmayı, senin oturduğun yerden konuşmaktan başka hiçbir şey yapmadığını defalarca gördüğümde ve hiçbir şeyin değişmediğini çok net anladığında bıraktım. Her şeyi bunca zaman benden bekledin, sevdığım için yaptım. Ama artık bütün çabalarımdan, senin yapmadıklarını yapmaktan, savaştan, uğraşmaktan ve bir şeyler olsun diye, huzurumuz kaçmasın, üzülme diye kendimi yıpratmalarımdan uzağım.

Sen iki kere ikinin dört ettiği gerçeği gibi kesin ve net bir sonuçsun benim için. Ben yoruldum. Biraz da sen çabala. Ya da bensiz devam et yoluna. Ben kendi kabuğumdayım.

**Herkesin birbirini sözde çok sevdiği
ama davranışa yansıtmadığı bu dönemde,
ben kendimle baş başayım.**

Yorulmana degmeyecek insanlar için kendini yorma.

Daha önce de söyledim, gitmeyi kafasına koymuş insanı yanınızda tutamazsınız. Kalmak isteyen zaten sizinle her ne olursa olur kalır. Bakın kimin babaannesi söylemiş bilmiyorum ama çok güzel söylemiş; "Babaannem derdi ki gitmek isteyeni kırk düğüm halatla bağlayan tutamazsın. Kalmak isteyene saç teli yeter."

En ufak şeye hemen kapıya yönelen değil, yanınıza oturup sizinle orta yolu bulmaya çalışan, çözüm arayan insanlar olsun hayatınızda. Ve çabalayacaksanız, gitmeye bahane arayan insanlar için değil, yanınızda kalan insanlar için çabalayın. Gitmek isteyeni uğurlayın. Yanınızda kalanı en güzel şekilde ağırlayın. Bahanelerle hayatına yön veren insanların sizi sevmesini beklemeyin. İncinirsiniz. Onların kendine hayatı yok ki size olsun. Kalbinin sesi hariç her şeye kulak veren ve hayatını böyle sürdürden insanın hayatında olmasının sana hiçbir faydası yok. Zaten gereği de yok. Çok da lazım değil yani.

Gitmek isteyen bir insanın kalması için uğraşma.

Gideni uğurla, kalanı ağırla.

Sen de insansın, yazık sana da.

Candan Erçetin'in

"İster mutlu ol, istersen delir." dediği yerdeyim.

Artık eskisi gibi değilim. Bir gülüşünle, bir mesajınla hiçbir şey değişmez. Değiştiremezsin, buna izin vermem. Sen bir yerlerde başkalarıyla gününü gün ederken, ben hayatımı senin yüzünden kendime zehir edemem. Benden önemli misin? Üzüldüğümde, gözyaşı döktüğümde ve acı çektiğimde bana benden daha çok üzülecek de değilsin. Artık bana kim nasıl gelirse öyle geleceğim. Kim benden nasıl giderse, öyle gideceğim. Bundan sonra böyle, bilesin.

**Sana ayırdığım sürenin sonundan sesleniyorum:
Hiçbir çabama dejmezsin...**

**“Her şey göründüğü gibi olsaydı,
eline aldığın denizin suyu mavi olurdu.”**

Görmek her zaman anlamak müdir?

Çoğu insan “Ben gördüğümü inanırıım.” tezini savunur ve hayatını da buna göre yaşıar.

Tıpkı dinlemek ve anlamak arasında üç bir fark olduğu gibi, görmek ve anlamak arasında da üç bir fark vardır. Aslında gördüklerimiz de bizi çoğu zaman yanılığa düşürebilir. Görmek her zaman anlamak değildir. İki farklı şeylerdir ve insan genellikle bu farka yenilir. Görüp hemen bir hükm vermek, hemen bir sonuca varmak yerine biraz daha sakin kalkıp anlamaya çalışsa, belki de çok daha farklı olacak her şey. Gelin size konuya ilgili bir hikâyeden söz edeyim.

Geceyi atlatmak için iki gezgin melek epey varlıklı bir ailenen kapısını çalmışlar. Aileden bekledikleri misafirperverliği göremeyen bu iki melek, ailenen kaba tavriyla karşılaşmış ve aile onlara koca evde misafir odalarından birini vermek yerine, bodrumdaki soğuk bir bölümü göstermiş. Melekler bu soğuk bölümde uyuyacak yer hazırlarken yaşlı melek duvarda bir delik olduğunu fark etmiş ve hemen kalkıp deliği onarmaya başlamış.

Genç melek, şaşkınlığını daha fazla gizleyememiş ve yaşlı meleğe bu davranışının nedenini sormuş. Yaşlı melek hafifçe gülümsemiş ve “Her şey, her zaman, göründüğü gibi değildir...” cevabını vermiş. Sabah olduğunda kaldığı evden ayrılan bu gezgin melekler, gece olduğunda bir kez daha kalacak bir yer bulmak için bu kez çok fakir, çiftçi bir ailenen kapısını çalmış.

Bu aile son derece misafirperver, mütevazı ve çok iyi insanlarmış. Sofralarında ne var ne yoksa o akşam evlerine gelen meleklerle paylaşmış ve daha sonra onlara uyumaları için kendi yataklarını vermişler. Yeniden sabah olduğunda melekler karı kocanın gözüşi döktüğünü fark etmiş. Fakir ailenin tek geçim kaynağı olan ineği, tarlanın ortasında cansız bir şekilde yatmaktadır.

Genç melek bu olayın vermiş olduğu sinirle yaşlı meleğe isyan etmiş: "Bunun olmasına nasıl izin verirsin? O varlıklı ve kaba ailenin her şeyi vardı. Sen yine de onlara yardım ettin. Evlerindeki duvarı onardın. Bu iyi kalpli fakir ailenin o inekten başka hiçbir şeyi yoktu. Buna rağmen onu bile paylaşmak istediler. Ama sen o ineği kaybetmelerine izin verdin!"

Duyduklarının üzerine yaşlı melek, genç meleğe dönerek şu cevabı vermiş: "Her şey, her zaman, göründüğü gibi değildir. O zengin ailenin evindeki bodrumda kaldığımız gece, duvardaki deliğin içinde külçe külçe altın olduğunu gördüm. Evin sahipleri bu kadar açgözlü, bu kadar kibirli olduğu için ve kendisine verilmiş şans sayesinde edindiği zenginliğin bir parçasını dahi paylaşmaya yanaşmadığı için, ben de o deliği öyle bir kapatıp mühürledim ki, arayıp bulsalar da açamazlar. Ve dün gece biz çiftçi ailenin yatağında uyurken, ölüm meleğinin o çiftçinin karısını almaya geldiğini gördüm. Ben de onun yerine ölüm meleğine ineği verdim."

Yaşlı melek hafif gülümseyerek bir kez daha eklemiş: "Her şey, her zaman, göründüğü gibi değildir. Bazen işler istediğimiz gibi gitmediğinde aslında bizim de başımıza gelen tam da budur işte. Eğer inanıyorsanız, yapmanız gereken şey sadece, her sonucun her zaman sizin lehinize olduğuna inanmaktır. Bunun böyle olduğunu, ancak belirli bir zaman sonra öğrenebilecek olsanız bile bazı insanlar, hayatımıza girerler ve çabucak çıkarlar. Bazıları ise, dostumuz olur ve bir süre yürek-

lerimizde o güzel ayak izlerini bırakarak orada kalırlar. Ve bu, iyi bir dost kazandığımız için, bir daha asla eskisi gibi olmayacağı demektir. Dün tarih oldu. Yarın bir gizemdir. Bugün ise bir armağan. Bence bu çok özel bir şey... Her anı doyasıya yaşayın ve tadını çıkarmaya bakın..."

İnsan hep mi kaybeder?

Bir insan hep mi kaybeder? Hayatında sevdikleri dışında hiç mi yolunda giden bir şeyler olmaz? Hiç mi uğramaz mutluluk kapısına? GÜvendiği herkes mi boş çıkarır güvenini? Sevdiği her insan tarafından mı kırılır? Hep mi değer verdikçe degersizleştirilir?

Cevaplayayım; evet, bir şeyleri daima tek taraflı kazanmak ve ayakta tutmak için uğraşırsa, kaybeder. Her şeye bir anlam yüklerse, kaybeder. Bazlarını hayatının merkezine koyup kendini unutursa, kaybeder. Doğrusunu bildiği yalanlarla kendini avutursa, kaybeder. Haklı olduğu hâlde özür dileyecek kadar severse, kaybeder. Yerine başkasının koyulduğunu gördüğü hâlde sevmeye devam ederse, kaybeder. Anlamını yitiren şeyleri geri getirmeye çalışırsa, kaybeder. Başkası üzülmесin diye kendini üzerse kaybeder.

Gitmek isteyen insanın kalması için uğraşırsa, kaybeder. Altından kalkamayacağı yükleri tek başına sırtlanırsa, kaybeder. Kendisine vermesi gereken değeri başkalarına verirse, kaybeder. İyi insanların kaderidir kaybetmek. Çağımızın hastalığı bu; sevilen gider, kalbini ortaya koyarak seven kaybeder.

**Kaybedince acıya teslim olma.
Her kaybedişte bir kazanç vardır, unutma.**

**“Amacınız güzel olmak değil, güzel sevmek olsun.
Gerekirse ömrünüzde bir kişiyi sevin
ama güzel sevin.”**

Frida Kahlo

Bir kadını güzel olduğu için seven adamlar var. Pardon adam dedim, erkekler var. Aman gözleri güzel olsun, aman beli ince olsun, burnu küçük olsun, saçları kıvırcık olsun diye pazardan domates seçer gibi ayrim yapıp dış görünüşe göre hayatına birini dâhil etmeye çalışanlar var. İnsana dış görünüşüne göre muamele yapılması kadar çırkin bir şey bilmiyorum. Ne güzel kadınlar gördüm, içini pislik götürüyordu. Çırkin gözüyle bakılan kadınların içiyse papatya bahçesiydi. Bir kadın fiziği güzel olduğu için sevilmez, merhametli diye sevılır. Bir kadın ince belli diye sevilmez, çayı güzel demliyor diye sevılır. Bir kadın kaşı gözü güzel olduğu için sevilmez, bir kadın herkese karşı aynıyken sana farklı ve ayrıcalıklı davranışlığı için sevılır.

En ufak bir şeye de senin kestirip attığın birçok şeyi topladığı ve kestirip atmak yerine senin üstüne düştüğü için sevılır. Bir kadını güzelliği ve fiziği için sevip değer vermek yerine, baba sevgisi görmeden büyüdüğү için, içindeki, yaşayamadığı çocukluğu için sevin. Babasının yarım bıraktığı yerden sevin. Emin olun, bütün bunları yaptığınızda erkek değil, işte o zaman adam oluyorsunuz.

**Bir kadının sevgisi,
erkekteki adamlığı gördüğü yerde başlar.**

Kendime söz veriyorum.

Kendime söz veriyorum; bir daha bana kendimi degersiz hissettiren hiçbir yerde, hiç kimsede kalmayacağım. Kendime söz veriyorum; bana sıradan biriymişim gibi davranıştan kim varsa bıçakla keser gibi hayatından kesip atacağım. Kendime söz veriyorum; kim bana ne kadar değer veriyorsa ben de hak ettiği kadar değer vereceğim. Kendime söz veriyorum; gidene kal demeyeceğim. Kendime söz veriyorum; bana sevdığını hissetirmeyen hiç kimseye sevgimi göstermeyeceğim. Kendime söz veriyorum; kendisini bana unutturmaya çalışanı hatırlamaya çalışmayacağım. Kendime söz veriyorum; bir şeyleri ayakta tutmak için tek başına çabalamayacağım. Artık yalnızca kendime söz veriyorum. Bundan sonra sadece kendime değer veriyorum. Çünkü kimseyi benden daha değerli görüyorum. O devri kapattım artık. Değer verdığım insanların değiştigini ve bir şeye değişmediğini artık çok iyi biliyorum. Bu yüzden bundan sonra sadece kendimi seviyorum.

**Sevgiyle güzelleşmeyen insanı gördüğüm an,
ondan hemen uzaklaşıyorum.
Çünkü canımı en çok o yakacak, biliyorum.**

Duy da inanma.

Geçmişine şöyle bir baktığında “Gitmem.” diyen kim kaldı yanında? Ve sen, “Bir daha kimseye güvenmeyeceğim.” deyip kaç kez yemin bozdun? Düşüğünde “Yanındayım.” diyen kişi elini uzattı sana? Her defasında kendin kalkmadın mı ayağa? Kalkdın. Ve her defasında kendinden büyük acıları sırtlanmadın mı omuzlarına? Tek başına göğüs germedin mi içinden çıkamam dediğin onca duruma? Bu ne ki? Bu ilk yıkılışın da değil, ilk kırılışın da.

Geçmez deme, geçmez dedikleri şeylerin geçtiği gibi bu da geçer. Şimdi kalk ayağa. Başkasına ihtiyacın yok, tek başına da devam edebilirsin yola. “Yanındayım.” diyenler oldu, sen onca acının içinden tek başına çıktıın. Ağladın, gözyaşlarını kendin sildin. Unutma.

“Yanındayım.” diyenler olacak.

Duy da inanma.

*“Nasılın?” sorusuna
“İyiim.” cevabı verdiğimde bile,
gerçekten iyi olmadığını hissederek
insanlara ihtiyacım var.*

*Bizi sen bitirdin.
Ben seni, sen bizi kaybettin.*

Bana sürekli beni sevdigiğini söylüyordun ama bu ilişki için uğraşan, varını yoğunu ortaya koyan ve ayakta tutmaya çalışan hep bendim. Aşk geçici körlüktü. Ben de seni sevmekten başka hiçbir şey görmedim. Ama Allah biliyor ya, beni sevmeni çok bekledim. Senin için yaptıklarımı, bu ilişki için yaptıklarımı bir kenara bırak. Her şeyi bir kenara bırak. Beni sevmen için çok bekledim. Bunu unutma. Bekledim... Herkesin kolay bir şekilde bir çırıpta "Seviyorum." dediği ama beklemediği insanların içinde ben senin beni sevmeni çok bekledim. Ama sevmedi. Sevilirim düşüncesiyle sana attığım her adımda sevilmediğimi iliklerime kadar biraz daha hissettim. Yosunun bile taşa sarıldığı bu dünyada sen beni sevmedi.

Görmezden gelmekte üstüne yoktur, seversin sen. Ben senden başka hiçbir şey görmezken, sen beni hep görmezden geldin. Sen bizi iyi ki seni tanımadığımından, "Keşke seni tanımasaydım." diyerek hâle getirdin. Bundan sonra kime dokunursan dokun. Kimi öpersen öp, kime gidersen git. Vicdanın bunu hep hatırlatacak sana; bizi sen bitirdin...

**İnsan hayatı iki şeyi unutamıyor.
Bir sevdigiğini, iki sevilmediğini.
Ben içinde sen olan her şeyi sevdim de
sen, ben hariç her şeyi sevdin.**

Gönlünü ferah tut.

Zaman zaman umutsuzluğa kapılıyorum. Hayat enerjim düşüyor. Her şeyle, herkesle bağlantımı kesiyorum. Anlayacağınız, kısa süre bitkisel hayatı giriyyorum. Bir yerden sonra hem kendime, hem de yaşadığım hayatımı haksızlık ettiğimi fark ediyorum.

Bir adım daha atamayacak kadar yorulduğumu hissettiğim o anda aklıma Hz. Mevlânâ'nın şu rahatlatıcı söylemini getiriyorum: "Seni en iyi Allah bilir. Gerisi ya yanlış ya eksik bilir. Seni mutsuz edenler yüzünden umutsuz olma, mutlu olacağın zaman da gelir. Seni mutsuz edenleri görüp herkesi öyle sanma, seni mutlu edecek olan da gelir. Bugün çok derdim var deme, o derdi sana veren Allah'ın, dermanı verdiği gün de gelir. Sen Rabb'ine dua et. Dua etsem ne olacak deme, duanın kabul olduğu gün de gelir. "Sen dene zaman dara düşersen, ne zaman bir adım atamayacak kadar yorulursan o an bu söylemi anımsa, sana iyi hissettirir.

Sen gönlünü ferah tut, gerisi halledilir."

**Ne zaman göğsün daralırsa,
ne zaman umutsuzluğa kapılırsan,
Allah'ı an. O seninledir.**

“Şüphe duyduğun her şeyden vazgeç.”

Hepimizin bildiği gibi, çağımızın en büyük sorunu güven problemi. Böylesine bir çağda bunca kötülüğe ve her şeye, herke- se rağmen inandığın, güvendiğin ve savunduğun bir şeyler varsa, senin değerini bilmeli. Çünkü bu hayatta en büyük zenginlikler- den birisidir güven duygusu. Her şeye rağmen birilerine ya da bir şeylere güvenebiliyorsan ve buna rağmen seni şüpheye düşü- rüyorsa, bir an olsa bile orada kalma.

Çünkü seni şüpheye düşüren şey senin için doğru olsaydı, seni asla şüpheye düşürmezdi, bunu unutma.

Net olan her şey sana kendini belli eder ve bunu hissedersin. Dibini görmediğin suya ayağını sokma.

Acaba dedirten, seni şüpheye düşüren ne varsa vazgeç. Kimse- ye kolay kolay güvenilmediğini bile bile zar zor duyduğun güven duygunu da seni şüpheye düşürerek çöpe atan her şeyi, herkesi sil. Mevlânâ'nın da dediği gibi;

“Varlığınızın kıymetini bilmeyenleri, yokluğunuzla terbiye edin.” Net olmayan hiçbir şeye, hiç kimseye inanmak için çaba sarf etmeyin.

**Her şey bir yana da,
net olmayan her şey beni çok yoruyor.**

**Hani demişler ya:
“Sabır taşı olsa çatlardı ama
yürek bekler bilirsin.”**

Ve ben artık kimseyi severmeyecek kadar hissiz, kimseye bir daha kırılamayacak kadar güvensizim. Beni bu düşüncelere iten ve duygusal iflasımda emeği olanları Allah'a havale ediyorum. Yoruldum dedikçe bana yokuş olanlar, dinlendiğimde yanında belirsin istemiyorum. Güvendiğim insanların bana hayal kırıklığı olduğunu düşününce, Peygamberimizin şu hadisini akıma getiriyorum; “Canı yanan sabretsın. Canı yakan canının yanacağı günü beklesin. “İlahi adalette hesaplar incedir, canımı yakanların canının yanacağı günleri bekliyorum.”

**Bana yapılanları belki affediyorum
ama unutmuyorum.
Hz. Mevlânâ'nın da dediği gibi;
“Açıığınız yaradan,
bir gün mutlaka hesap soracak
yaradan...” biliyorum!**

**“Etme sırtını duvardan başkasına emanet.
En kralının bile içinde vardır bir nebze ihanet.”**

Kimseyi sizi aldatmasına rağmen “Acaba bir şans daha versem mi?” deyip şans verecek kadar çok sevmeyin. Hiç kimse yerinize başkalarını koyup, sonra sizden yeniden bir şans isteyip affiniza siğınmayı hak etmez ve kimse buna dejmez. Zamanında verdığınız şansı ve güveninizi hiçe sayıp, sizi yerinize başkalarını koyacak kadar kaybetmeyi göze alan insanları siz de gözden çıkarın. Kimsenin alternatifi değilsiniz. Önceliği olmadığınız insanlara öncelik tanımak zorunda da değilsiniz. Aldatıp, üzüp, kırıp daha sonra affiniza siğınmaya çalışan ve sizden ikinci bir şans isteyen insanların en çok sevdiği şeydir, bir bardağı kırlacağınızı bile bile yere bırakıp, sonra o bardaktan su içmeye çalışması. Çok severler. Kimseye sonunu bile bile yaptığı hataların affını isteme fırsatını vermeyin. Her zaman söyleşim, güven tek kullanımlıktır. Kiranları affetmeyin. İnsanın kendisine olan saygısı, bu hayatı her şeyden önce gelir. Kaybetmeyin.

Turgenyev'in de dediği gibi:
**“Öyle bir an gelir ki, bazı yolların dönüşü,
bazi hataların özrü,
bazi insanların anlamı olmaz!”**

*Emek vermeyene
vazgeçmesi kolay olur.*

Peki, neden sevilmiyoruz? Sevilmek için çok mu çirkiniz? Ak sine, sevilmek için güzel bir kalbe sahibiz. O hâlde neden sevil miyorum biz? Onlar mı kalpsız? Biz mi sevilmeye layık değiliz? Yanlış insanlara hak etmeyeceği emekleri veririz. Sevmeyi bilme yen insanlar tarafından sevilmeyi bekleriz. Sonra mı? Her zaman olduğu gibi en çok üzülen yine biziz.

Üzerimize düşeni fazlaıyla yaptık. Emek verdik. Değer verdik. Sevdığımızı de hissettirdik. Peki, neden sadece biz kaybettik? Çabalayan sadece bizdik. Sevgisine emek veren yalnızca bizdik. Üzeğini bile bile karşılanmayacak beklentilere girdik. Sevmek nedir bilmeyen kalplerden sevgi bekledik. Kolay vazgeçemezdik. Çünkü sevgimize büyük emekler verdik.

**Bak Sila ne diyor bir şarkısında:
“Niye gidemiyorum biliyor musun?
Çünkü emek verdiysen zor.”**

O düşünün.

Sen elinden gelenin fazlasını yaptın. Belki de onun için daha önce hiç kimse bu kadar çabalamadı, sen çabaladın. Sen onun için bu konuda bir ilksin. O da hâliyle bunu kaldırıramadı. Aslında o da haklı. O, kalbinin yorgun olmasına rağmen, bir şeyler düzeler umuduyla olmayacağını bile bile yine de savaştı. Ona da hak ver; daha önce senin gibisi karşısına çıkmadı. Senin gibi sevgi, değer vereni ve çabalayanı görünce bocaladı. Ama sen dert etme.

Bak bu durum yine bir Necip Fazıl Kısakürek sözünü hatırlatıyor: “Sen çok sev de bırakıp giden yâr utansın.” Uzun lafin kısası; sen sevgin, o kaldırıramadı. Senin vicdanın rahat olsun. Gerisini o düşünün. Sen değil, o seni kaybettigiñe üzülsün. Size Şems-i Tebrîzi'nin bir paragrafini hatırlatmak isterim:

“Anladım ki, insanlar; susanı korkak, görmezden geleni aptal, affetmeyi bilen çantada keklik sanıyorlar. Oysaki; biz istediğimiz kadar hayatımızdalar. Göz yaradığumuz kadar dürüstler ve ve sustuğumuz kadar insanlar.”

Sen sevgin ve o bunu kaldırıramadı.

Bu senin değil, onun hatası.

Sen kendine yetersin.

Mevzu basit. Kim size nasıl davranıyorsa, siz de öyle davranışacsın. Kopacaksa inceldiği yerden kopsun. Gerekirse “Değiştin.” desinler, “Egoist” desinler. Emin ol senden eskisi kadar faydalananmadıklarında bunları diyecekler. Kulak asma. Sen bu hayatı başkalarını memnun etmeye gelmedin. Kimsenin arkasını toplamaya da gelmedin. Şu üç günlük dünyada, başkalarına lunapark olup, size gelince kaktüs olan insanlar için canını boş yere sıkmaya da gelmedin. Herkes işine geldiği gibi davranıyor ve herkes menfaati kadar seninle. Unutma, menfaati bitenin, sevgisinin de bittiği bu çağda, gerekirse bir başına da kalırsın ama yine de kimseye boyun eğmezsin. Kimsenin kendisinden başka hiçbir şey düşünmediği bu hayatta, sen de hiç kimsenin ne istediğini ve ne hissettiği yanlarıyla savaşmak zorunda değilsin. Kim ne ekiiyorsa, onu biçsin. Fazlasını vermek yok. Onlar olmasa da olur. Sen kendine de yetersin.

Kimse beni sevmiyor diye üzülme.

Seni en güzel sen seversin.

Kendini hafife alma.

İnsan yalnızca güclü ve yetenekli yanlarıyla değil, eksikleriyle, kusurlarıyla ve gücsüz yanlarıyla da bir bütündür. Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Hepimizin artıları eksikleri, kusurları, gücsüzlükleri var. En önemlisi kendimizi olduğumuz gibi kabul etmek.

Bir hata ya da kendinde bir kusur gördüğünde kendine kızmama, kendinden uzaklaşma. Kendini olduğun gibi öylece kabul et. Çünkü kabullenmek, güzel bir iyileşme ve iyileştirme yöntemidir. Kabullenmeyi kendinize alışkanlık haline getirdiğiniz zaman biraz daha rahatlığınızı ve mutlu olduğunuzu fark edeceksiniz.

Aslında hepimiz çatlak bir kovayız. Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı bir sopanın uçlarına taktiği iki büyük kovayla su taşırmış. Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulaşan uzun yolu dolu tamamlayken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştıramamış. Bu durum epeyce bir zaman böyle devam etmiş.

Bu sucu, her seferinde patronunun evine sadece bir buçuk kova su götürebiliyormuş. Sağlam kova, başarısından ve sağlamlığından gurur duyarken çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmasından dolayı utanç duyuyormuş. İki yılın sonunda çatlak kova bir gün ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş:

“Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum.”

“Neden?” diye sormuş sucu. “Niye utanç duyuyorsun?”

Çatlak kova cevap vermiş:

“Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için taşıma görevimin yalnızca yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmama rağmen, emeklerinin karşılığını tam olarak alamıyorsun.”

Sucu gülümseyerek çatlak kovaya şöyle cevap vermiş:

“Patronun evine dönerken yoluñ kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum.”

Çatlak kova bir an çiftliğe giden yoldaki patikanın bir yanındaki güneşin isittiği o güzel çiçekleri gözünün önüne getirmiñ, o çiçeklerin dikkatini çektiğini ve onları çok beğendiğini anımsamış. Fakat yoluñ sonunda yine suyunun yarısını kaybettigi için kendini kötü hissetmiş ve yine sucsondan özür dilemiş...

Sucu bir an kovaya sormuş:

“Yoluñ sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer sağlam kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmadır... Yoluñ senin tarafına gelen kısmına çiçek tohumları ektim ve her gün biz ırmaktan dönerken onları sen suladın. İki yıldır ben o güzel çiçekleri toplayıp, patronun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, onlar evinde bu güzellikleri yaşamayacaktı.

Aslında hepimiz birer çatlak kovayız. Hepimizin kendine özgü kusurları var. Kusurlarımız yüzünden kendimize kızmak ve kendimizden uzaklaşmak yerine, onları kabullenmek ve kendimize onlardan pay çıkarmalıyız. Kendimizi hafife almamalıyız. Başkalarının kusur gözüyle baktıkları, belki de kendi mucizemizdir. Bu açıdan bakmaliyız.

Ben bunu hak edecek ne yaptım?

Oysa yoktu içimde hiç kimseye karşı en ufak bir kötülük.

Korkardım incitmekten, kaybetmekten ve hatta ah etmekten. Bu durum beni her zaman üzse de, hiçbir zaman vazgeçmedim insanları sevmekten. Onlar da vazgeçmezdi beni üzmekten, yormaktan, kırıp dökmekten ve pişman etmekten. Sonra sen çıktın işte karşımı. Gülüşüne yenildim, gelip girdin hayatıma. Gözlerini sevdim. Dudaklarından bana dökülen cümlelerini sevdim. Seni uzaktan yakından ilgilendiren her şeyi benimsedim. Aşk, her şeye rağmen bir şeyleri göze alabilmekti.

Ben de bunun canımı acıtacağını göze alarak sana güvendim. Ya sonra? Bende sana ait ne varsa, hepsini tükettin. Benim için herkesten farklıyken, kendini herkesleştirdin. Sırf mutlu ol diye senin için yaptıklarına canımdan can verirken ben, sen her şeyi mahvettin. Ve sonra anladım ki bazen sevmek de yetmiyormuş. Ben birçok şeyi doğru yapsam da giden yine gidiyormuş. İnsan sevince sevilirim sanıyorum ama hayatı en çok da burada yanlışmış. Ne kadar severse o kadar sevilmiyormuş. Şimdi insanlara olan güvenimi ve iyi niyetimi bir kenara bırakıyorum. Kendime şu soruyu sormadan da edemiyorum; ben bunu hak edecek ne yaptım?

**Bana “Ben bunu hak etmedim.” dedirtenlerin,
“Ben bunu hak ettim.” dediği günler de gelecek, sabır.**

**“Kiymet bilmek:
Kaybedince arkasından ağlamak değil,
yanındayken sımsıkı sarılmaktır.” demiş Mevlânâ.**

Ne de güzel söylemiş. Bile bile yaptığımız hataların sonunda ağlamamızın, üzülmemizin gerçekten hiçbir anlamı yok. Biz insanlar genelde elimizdekilerinin değerini bilmek ve odaklanmak yerine, hoyratça davranışın kaybetmek için elimizden geleni yaparız. Pablo Neruda'nın konuya alakalı çok güzel bir sözü var: "İnsan ulaşamadığı her şeyin delisi, ulaştığı her şeyin nankörüdür."

Hayat kısa, sevdiklerinizin değerini bilin. Her anınızın tadını çıkarın. Yiyip içtiğimiz, sevdiklerimizle geçirdiğimiz güzel günler yanımıza kâr kalıyor bu hayatı. Plan yapmadan, anı, şimdiyi yaşa. Yarınları düşünerek yaşadığıın şu ana haksızlık yapma. Bazı şeyler için geç olduğunda yapabileceğiniz çok da bir şey olmayaçak. Bu yüzden arkadan ağlamak yerine, yanındayken sarılmayı dene. Kibirlenme, incitme. Az konuş, çok dinle. Elindekilere ve değerini bilmen gereken her ne varsa, her kim varsa, gecikme.

**Bilerek kurdığınız bardaktan
su içme isteğinizi de bitmek bilmiyor.**

*"Benden uzak olsun da,
Misra sultan olsun."*

İyi bir insan olman falan bir yana da, Allah kimseyi sana duygusal anlamda muhtaç etmesin. Kimsenin yolunu sana rast getirmesin. Ben senden yeteri kadar çektim, başkası çekmesin. Sen insanı sevdigine ve güvendiğine pişman eder, burnundan fitil fitil getirirsin. Önüne sunulan sevgiyi ve kalbi hiç edersin. Bitmez zannedilen duyguların hepsini bitirir ve güzel olan her şeyi tüketirsin. Sevmeyi seven, duygularıyla yaşayan insanı hissizleştirir, bir daha kimseyi sevemeyecek raddeye getirirsin. Hani o duygusal insan rollerin var ya, hepsi yalan. Sen anlattığın insan değilsin. Hadi seviyorum de git, sen seversin.

**Seni, bıraktığın acılarda
yne de senin omuzlarında ağlamak isteyecek kadar seven
bir insanı kendinden itersin.
Bu beni yanılmaz, çünkü kalpsızsin.**

Kimseyi kınama.

Annem “Kimseyi kınama, bir gün kınadığın acın olur.” derdi. Gerçekten doğruymuş. İnsan yaşamadan bazı şeyleri görememişmiş. Kınadığı ne varsa bir bir yaşıyormuş. Benden size tavsiye, kimseyi kınamayın. Hele ki kimsede dil yarası açmayın. Bakın ne diyor bir atasözü: “Bıçak yarası geçer de, dil yarası geçmez.” Kimsede dil yarası açmayın, saramazsınız. Söylediğimiz sözler, düşüncelerimiz ve duygularımızın dile getirilmiş hâlidir. Dile getirdiğimiz ve ağızımızdan çıkan şeyleri iyi düşünmemiz gerekiyor. Nereye gideceğini, ne hissettireceğini ve ne kadar zarar vereceğini kestirmemiz gerekiyor. Dil yarası, vücut yarasına benzemez. Onarılması güçtür. Kimseyi kendinden üstün görme. Elindeki güçle kimseyi ezme. Ezilenin ve haksızlığa uğrayanın yanında ol.

**Uzun lafin kısasını Hz. Mevlânâ özetlemiş:
“Kul isen kulluğunu bil, sultanlığa yeltenme.
Denizi görmemişken kaptanlığa özenme.”**

Kadın gider, çünkü...

Kadın ne gitmek için sever, ne de sebepsiz gider. Bir kadın gidiyorsa, birden çok nedeni vardır. Bir kadın samimiyetine, sa-mimi niyetine ve merhametine inandığı bir adamı severse, güzel sever. Sevdiği için çok güzel mücadele de eder. Ama baktı ki kalması için hiçbir sebebi yok. O güzel sevdiği adamdan hiç sevmemiş gibi vazgeçer.

Bir kadın gider, çünkü zamanında çabalamış ve bir şeylerin değişmediğini görmüştür. Gitme noktasına gelen bir kadın, o noktadan sonra yapabileceği bir şey kalmadığını düşünür. Her kadın, bir kız çocuğudur biraz. Olgunlardır ama aynı zamanda çocuk ruhlulardır. İçindeki çocukla ilgilenilmemesi, bir kadınun gitmesi için yeterli sebeplerden birisidir.

Kadın gider, sevmediğinden değil, değimediğinden. Hayal kırıklığına uğradığına, acılarla savaştığına ve her şeye elini taşın altına koyduğu adamın hiçbir şeye değimediğini gördüğü an, o adam o an onun içen biter.

Bir kadın severse de gider. Belki giderken kalbini yanına alamaz ama aklı yanındadır. Özler ama özledim diyemez. Çünkü özlemini yanında olan aklı ve mantığı bastırır.

Bir kadın, gözlerine kalbiyle bakılmadığını hissettiği an gider. Kendisine yalan söylenildiğini hissettiği an gider. Dediğim gibi, gitmeyi kafasına koymuş bir kadını durduramazsınız. Seviyor diye gidemez sanmayın, gider. Vazgeçemez sandığınız sizden de vazgeçer. Bu da yetmiyor gibi bazıları gider, saçlarını keser.

Ve bir kadın giderken, arkadan Sezen Aksu: “Ben senin hayatından gittim oğlum. Hadi yerime koy birini koyabilirsən” der.

**En önemlisi de, bir kadın giderse,
arkasında bıraktığı her şey anlamını kaybeder.**

Allahı an.

Kendine fazla geldiğin günler olur. Aldığın nefes bile bazen ağır gelir sana. Kendini bile fazlalık hissedersin kendi hayatında. Gün bitsin ve yalnızca zaman geçsin diye yaşarsın bazı zamanlarda. Ne yediğinden tat alırsın, ne içtiğinden. Bir şey olur. Sonra bir şeyler olur. Bir bakmışsun çok şey olmuş ve her şey üst üste gelmiş. İçin içinden çıkamayacak duruma gelirsın. Göğsüne bir ağrı saplanır, gitmez günlerce. Bir süre sonra göğsündeki o ağrıyla yaşamaya da alışırsın. Kendini kimseye adım atamayacak kadar büyük ve ağır bir yorgunluğun içinde bulursun. Kalbinin yalnızca kan pompalamaktan başka bir işlev görmemiği, duygularının kimseye hiçbir şey hissettimediği hissizlik bulutu sarar başını. Gidecek hiçbir yer, hiç kimse bulamazsun. Anlatmak istersin, susarsın. Bu defa dersin, bu defa sanırım toparlanamayacağım. Bu defa ayağa kalkamayacağım. Sonra Allah'ı anarsın, bütün sıkıntıların geçer. Unutma, kul bittim dediğinde, Rabb'i yettim der.

“Göğsünün daraldığını biliyoruz.” (Hicr 15/97)

“Rabbin için sabret.” (Müddessir 74/7)

“Her zorlukta bir kolaylık vardır.” (İnşirâh 94/5)

Kimseye ihtiyacın yok.

Kendinden başka kimseye ihtiyacın yok. Dost acı söyler, "Yanındayım." diyenler yalnızca laf kalabaklı. En kötü gününü düşün, sana "Yanındayım." diyen onca insanvardı, tek başına atlatmadın mı? Düştün, ayağa kendin kalkmadın mı? Doldun, tek başına ağlamadın mı? Soruyorum sana; degmeyecek insanlar için kendine yeteri kadar haksızlık yapmadın mı? İnsanlar gelip geçici. Kalıcı olan, asıl olan sensin. Kendine kendin için iyi bak. Herkes gidecek, sana yine sen kalacaksın. Düşecksin, ayağa yine kendin kalkacaksın. Yaralanacaksın, yaralarını kendin saracaksın. Sana her zaman olduğu gibi "Yanındayım." diyenler olacak, onca acının içinden yine tek başına çıkacaksın. Sarılmaya ihtiyacın olacak, yine kendine sarılacaksın. Dertlerin seni yakacak, Anka Kuşu gibi küllerinden yeniden doğacaksın. Kendine iyi bak, sana en çok sen lazımsın.

Allah seni değerini bilecek olanlarla karşılaştırır.

Neden hep üzülen biziz?

Başka insanların belki de hayatları boyunca kabullenmeyeceği şeyleri sineye çekip kabullendiğimiz için. Yenilir yutulur cinsten olmayan şeylerin hepsini yiyp yuttuğumuz ve bir de üstüne sindirdiğimiz için. Affedilmeyecek şeyleri affettiğimiz, güvenmememiz gereken insanlara güvendiğimiz için. Yaptığımız iyiliklerin, sunduğumuz sevginin, duyduğumuz güvenin karşılığını okkalı acılarla almamıza rağmen yine de insanlara hayır diyemediğimiz ve bize yapılan kötülüklerle rağmen iyilik yapmaktan vazgeçmediğimiz için. Hiçbir anlamı olmayan ve olmayacağı her ne varsa, hepsine anlam yüklediğimiz için. Kalın kafalı insanlar için ince düşündüğümüz, kalpsız insanlar uğruna kalbimizi ortaya koyduğumuz için. Bizi kaybetmeyi göze alanı, kazanmaya çalıştığımız için. Gitmek isteyene kal dediğimiz için. Biz paramparçayken, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edenleri yeniden affettiğimiz ve yaptıklarını kabullendiğimiz için.

Peki, onlar mutluyken neden üzülen hep biziz? Benden söylemesi; böyle devam ettiğimiz sürece biz daha çok kaybederiz. Onlar gününü gün ederken, biz yalnızca kendimizi üzeriz.

**Sizi sevince ne olduğunu gördük.
Biz bundan sonraanca kendimizi severiz.**

Tanıdığım çok, kimsem yok.

Gerekli ya da gereksiz birçok insan tanıdım. Hepsi farkını, sıradanlığını, kalitesini ve kalitesizliğini kendisi belirledi. Kimseye en ufak müdaħale etmedim. Hiçbirinin hakkında düşündüğü gerçeği ya da yalanı değiştirmeye çalışmayı bırakın, hiç birine eğilmedim. Herkes istedğini yaptı. Kimseyi yapmak istediği hiçbir şeyde engellemedim. Gelmek istediler, geldiler. Gitmek istediler, gittiler. Ben sadece onları izledim. Bir zaman sonra da bir sürü insan tanıdığını ama kimsem olmadığını fark ettim. Bana boylarından büyük cümleler kurup, yerine getiremeyecekleri vaatlerde bulunan insanlara şimdi şöyle bir bakıyorum da hepsi yalnızca koca bir hiç. Herkes yalnızca bir hiç... Bu yüzden de tanıdığım çok ama kimsem yok. Zaten karnım da sırf laf olsun torba dolsun diye "Yanındayım." diyenlerin yalanlarına tok. Bir süredir her şeyi ve herlesi kendi hâline bırakmanın boş vermişliği var üzerimde. Saldım her şeyi.

Bir zamanlar kaybetmekten korktuğumdu.

Şimdi de sen bensizlikten kork.

Kimseyi memnun edemezsin.

Yaranamazsin kimseye. Ne yaparsan yap, hep bir memnuniyetsizlik, hep bir şikayetle gelecekler kapına. Kendini başkalarını memnun etmek için yorma. Bırak seni hak etmeyen insanları, kendin için yaşa. Uğraşma boşuna. Yaptığın şeylere karşılık vermemi bırak, teşekkür dahi etmeyecekler. Değer zaten bilmezler. Senden hep daha fazlasını isteyecekler. Çünkü nankörler. Yani diyeceğim o ki seni kaybetmekten korkmayan, senin için oturduğu yerden konuşmak dışında hiçbir şey yapmayan, sana değer vermeyen ve anlam taşımayan hiç kimse için çabalama. Memnun etmeye çalışma. Kendine bu haksızlığı yapma. Kim sana ne veriyorsa, sen de onu ver. Fazla yok. Bak ne güzel söylemiş William Shakespeare: “İnsanoğlu işte. Yağmuru seviyorum der, şemsiye açar. Güneşi seviyorum der, gölgeye kaçar. Rüzgârı seviyorum der, penceresini kapar.” Soruyorum sana canımın için, vefasız insanlara fedakârlık yapsan neye yarar?

**Size Hz. Mevlânâ'nın şu sözünü
hatırlatmakta fayda görüyorum:**

**“Uğraşma boşuna. Seni ancak gördükleri ve duydukları
kadar anlayacaklar.**

Gördükleri ancak kendi anladıkları olacak.”

Yollar gelmen için de vardı.

Gelip gitmeyecekmiş gibi hissettip, kendine alıştırıp bağıldıktan sonra ortadan kaybolan insanlarla dolu geçmişim. Sevilğini hissedeni kim varsa ilk kavşaktan dönüp gitti. Kalbimdeki çaresizliği kimse gideremedi. Seven değil, seviyormuş gibi yapan kalplere kırgınım ben. "Gitmeyeceğim." diyen ve sonra ilk işi gitmek olan insanlara kırgınım. Ve biliyor musun sevgilim, yollar gitmen için değil, bana gelmen için de vardı. Sen hep gidenden... Ben de kalan. Aciyan. Kanayan. Ve sana kanan. Sen öğrettin yolun bana gelen tarafında severek vazgeçmeyi. Bir daha kimseye güvenmemem gerektiğini... Ve sevmemeyi.

**En çok da değer verip çabaladıklarımızın
sevmeyişleri acıttı bizi...**

O işler öyle olmuyor işte.

Can Yücel günlerden birinde “Sevdiğin kadar sevilirsin.” demiş. Sevdiği kadar sevileniniz var mı bilmiyorum ama ben hiçbir zaman sevdiğim kadar sevilmedim. Bırakın sevdiğim kadar sevilmemi, hissettiğim duyguların karşılığını sanki sevdiğim insanlara kötülık yapıyormuşum gibi hep bir acıyla aldım. Oysa sevmekten başka hiçbir şey de yapmadım. Mesela kimsenin kaybetmekten korktuğu insan olmadım. Hep ben korktum kaybetmekten ve kaybettim. Aşkı iki kişiyle yaşadım. Ben daha çok seven tarafdım. Bu zamana kadar sevdiği kadar sevileni de pek görmedim.

Bence sevdiğin kadar falan da sevilmezsin. Her zaman çabalandan, fedakârlık yapan, seven ve uğraşan sen olursun. O ne yapar? Hiçbir şey. O kadar şey yaparsın, karşılığını aldığıń şey sadece koca bir hiçtir. Sen onun için serçe kadar küçük kalbine, gökyüzü kadar duyguya sığdırırsın. O bunun değerini asla bilmez. İnsan diyorum, sevdiği kadar sevilmez.

**Seven bir kalp,
sevilmese de kolay vazgeçmez.
Sevmenin en temel kuralıdır bu;
seven gitmez, gidemez.**

**Peyami Safa'nın “İyiler kaybetmez, kaybedilir.” deyişi
rahatlatıyor biraz beni.**

Beni sevmesen de zorladım bir miktar. Her seferinde bizi bemin bağladığım yerden kesip atan sendin. Yaptığım onca şeyi görmezden gelen sendin. Üzüntünle üzülen, mutluluğunla sevinen, başarıyla övünen bir insanı hiç eden de sendin. Seni karşıma alıp defalarca konuştum. Anlamış gibi yaptın ama sonuç yine aynı. Sen hep gittin. Bunlara rağmen senin her şeyini kabullenmiştim. Gelişini, gidişini, sevmeyişini ve beni görmezden gelişini... Her şeyini. Bir yerden sonra baktım ki olmuyor, bırakıtm uğraşmayı. Baktım ki elimi taşın altına koyan yalnızca benim, vazgeçtim. Baktım ki sen görmüyorsun hiçbir şeyi, bizi ben de bitirdim. Ama rahat içim. Kendimi “İyiler kaybetmez, kaybedilir.” cümlesindeki rahatlığa teslim ettim. Kaybedeceğim bir şey yok benim. Sen beni kaybettin.

**Güven sorunumu,
kimseye güvenmeyerek çözduğum evreye geldim.
Dokunmayın bana, artık kendimleyim.**

**“Erkekler güzel kadınları sever;
ama kadınlar sevdiği erkekleri yakışıklı bulur.”**

William Golding

Hepimiz biliyoruz ki güzellik göreceli bir kavram. Erkekler hayatına alacağı kadınların her zaman güzel olmasını isterler. Ama bunun için ilk önce bir kadını güzel sevmeleri gerektiği gerektiğini bilmezler. Fakat kadınlar öyle değildir. Erkekler sonuç odaklı düşünürken, kadınlar daha çok detaya girerler. Yani duyguya daha çok önem verirler.

Bir kadın bir adamı sevdığında, bütün erkekler kör olur. Ve bir kadın seviyorsa bir adamı, hayatında en yakışıklı odur. Yani anlayacağınız William Golding çok haklı. Bir erkek sever güzel olanı. Bir kadın severse, güzel sever sevdiği adamı. Ve ona adar bütün duygularını.

**Kadınları üzmeyin.
Sonra erkeklerin perde takmaktan başka
bir işe yaramadığını düşünüyorlar.**

**Tolstoy, “Nasıl mutlu oluruz?” sorusunu
“Sahip olduğumuz şeylere sevinerek,
sahip olmadıklarımıza üzülmeyerek.” şeklinde cevaplar.**

Aldığımız nefes bile bize emanetken sahip olamadığımız şeylere canımızı sıkıp, elimizdekilerin değerini bilmiyoruz. Mutluluğa giden yol, aslında elimizdekilerin değerini bilip şükretmekten geçiyor, görmüyoruz. Bunca zaman “Bir gün biz de mutlu olur muyuz?” sorusunu sorup durduk kendimize. Şöyledir düşündüm de bence mutluluk sahip olmaya çalıştığımızda değil, sahip olduklarımızda. Vladimir Nabokov mutluluğun formülünü şu şekilde özetliyor: “Her şeyin en iyisine sahip olan değil, sahip olduğunun tadını çıkaran mutludur.” Bakın William Shakespeare de mutsuzluğu şöyle özetliyor: “Sahip olmadıklarına ulaşmak için çabalarken, sahip olduklarını unuttuğun için mutsuzsun.” Mutlu olmak da mutsuz olmak da tamamen bizim elimizde aslında. Formül çok basit anlayacağınız. Elimizdekilerin değerini bilip, sahip olduklarımıza unutmayıp şükredeceğiz. Sahip olamadıklarımıza can sıkmayacağız. Bu kadar.

**Bir kelebeğin ömrü kadar süren
mutluluklarım var benim.**

*Vazgeçtim kendini vazgeçilmez
zanneden insanlardan.*

Size hiçbir faydası olmayan, kuru kalabalık yapmaktan öte geçemeyen insanlardan vazgeçmeyi bilin. Soruyorum size; ne mutluluğunuza, ne de bir acınızı sizinle paylaşmayan insanların hayatınızdaki yeri ve önemi ne? Anlamı ne? Hiçbir şey. Aksine boş yere yük. Şöyledir bir bakıyorum da ne gereksiz insanlar almışım hayatıma. Bana hiçbir şey katmayan, hiçbir faydası olmayan, yanında sadece güçlü olmak zorunda hissettiğim, kendimi korumak zorunda kaldığım ve en önemlisi hayatında hiçbir anlam ifade etmeyecek ve boş zaman kaybı olan insanlar almışım. İnsan yanındayken evindeymiş gibi hissettiği, yanındayken güçlü hissetmek zorunda kalmadığı birine de ihtiyaç duyuyor çoğu zaman. Fakat ben kurtuldum artık bu hastalıktan. Vazgeçtim kendisini vazgeçilmez zanneden insanlardan. Kendisini Kaf Dağı'nda sananlardan... Ve hiçbir anlam taşımayanlardan... Kurtuldum o gereksiz yükten. Hayatımın hiçbir anına ortak olmayıp, bir de üstüne yüzsüz gibi "Hiç arayıp sormuyorsun" diyenlerden. Unutmayın; dört tane yirmi beş kuruş da bir lira eder. Bir tane bir lira da... Az olsun, öz olsun. Olması gereken sizinle olsun. Diğerlerinin yolu açık olsun.

**Kalbinizdeki sevgi açlığını
sevmeyi bilen insanlar doyursun.**

*Korkmuyorum
beni hak etmeyenleri kaybetmekten.*

Yoruldum artık sadece benim fedakârlıklarımla yürüyen ilişkilerden, yüzüme "Bitti artık." deme cesareti gösterilmeyen gişelerden ve arasında kötü niyet saklayan gülüşlerden, yoruldum. Sevgiden başka hiçbir düş kuramayan, istese de insanlara karşı kötü olamayan ve neye mal olursa olsun, asla doğru bildiği yolundan hiç ayrılmayan ben. Evet, kabul ediyorum, ben tanıyorum artık insanları. Ve artık affedemiyorum bana yapılanları. Şimdilerde adına yalnızlık denilen duvarlarım var benim. Yarım kalan hayallerim ve dilimden hiç düşmeyen dualarım var. Kendime sarılmayı öğrendiğim günden bu yana, artık hiç kimsenin kahrını ve nazını çekmiyorum. Ve korkmuyorum beni hak etmeyenleri kaybetmekten. Bağlamaya çalışmıyorum artık bir şeylerin koptuğu yerden. Kim neye layıksa, onun peşinden gitsin. Gözü yolda olana, kal demek boşuna. Yoramam kendimi değimeyecek insanlara. Yazık bana da.

Değer verip degersiz olmak istemiyorum. Sevip sevilmeyen olmak istemiyorum. Siz buna duygusuzluk deyin, ben kendi hâlinde olmak diyorum. Ben hâlimden memnunum. Davranışa yansıtılmayan ve yaşatılmayan sevgilerde olmaktadır, kendi yalnızlığında boğulurum.

**Beni kaybetmekten korkmayandan,
ben vazgeçiyorum.**

**“Bencillik göze takılmış ayna gibidir.
O gözler nereye bakarsa baksın,
kendinden başkasını görmez.”**

Hz. Mevlânâ

Herkesin bir yolu var. Düşündüğü ve savunduğu bir gerçeği var. Kimse bir an olsun karşısındaki insanı anlamaya çalışmıyor. Bildiği bir şeyleri var ya herkesin, kimse ondan şaşmıyor. Kim neyi anlamak istiyorsa onu anlıyor. Kim neyi görmek istese onu görüyor, kim neyi duymak istiyorsa ona kulak veriyor. Yani kısaca herkes işine geldiği gibi davranışıyor. Herkes almış eline bir saz, kendi türküsünü söylüyor. Önceden hem kendisine hem de bana haksızlık yapan insanlara verdiğim birtakım savaşlarımvardı benim. Doğrusunu bildiğim şeyleri insanlara anlatmaya çalışırdım. “Bak o öyle değil de böyle. Sandığın gibi değil, aslında gerçeği böyle.” diye insanlara bir şeyleri anlatmaya çalışırken kendime büyük bir haksızlık yaptığımı fark ettim. Ve o an anladım kimseyi doğru bildiği yanlışlardan döndürmeye çalışmamam gerektiğini. Birilerine bir şeyleri anlatmaya çalışırken dilimde biten tüye dahi yazık olduğunu. Herkesi kendi hâline bırakmam gerektiğini. O an anladım. Artık hiç kimseye bir şey anlatmaya çalışmıyorum. Kim ne hâli varsa görsün. Herkesi kendi hâline bırakıyorum.

Olaylara her zaman yalnızca kendi penceresinden bakan, dinlemeyen, anlamayan, anlamaya çalışmayan, hiçbir zaman kendisine toz dahi kondurmayan, sabit fikirli, her şeye kendini haklı gören, özür dilemek nedir bilmeyen yani kısaca benmerkezci bencil insanlara tahammülüm yok. Bu tip insanlardan nefret ettiğim kadar nefret etmedim hiçbir şeyden. Böyle insanları bırakın hayatınıza almayı, size ördüğü o kalın duvarları ve ön

yargılarını yıkmaya çalışmayın. Bir umut belki bir şeyleri anlar diye nefesinizi yorup kendinizi yıpratmayın. Anlamazlar. Anlamayı bilmeyen insana oturup neyi anlatacaksın? Anlatmayın. İçinize atın ve gerekirse içinizde ata ata çatlayın. En azından “Anlatmaya çalıştım ama anlaşılmadım.” demezsiniz.

**Her şeyi göze almak ve gözden çıkarmak arasındaki
ince çizgideyim.
Siz bunun ne demek olduğunu bilemezsiniz.**

“Dünya hassas kalpler için bir cehennemdir.”

Goethe

Duygusal olmamın bedelini her zaman ağır ödedim. Hayatımın her anında duygularımla hareket ettim. Kendime çoğu zaman “Mantık mı? Duygular mı?” diye soracak fırsatım oldu. Hiçbir zaman mantığı seçmedim. Kaybedeceğimi bilsem de her zaman “Duygularım.” dedim. İşte bu yüzden kaybeden her defasında bendlim. Çünkü güzel sevdim. Hiç kimseye kötüülkle gitmedim. Gidebileceğim herkese iyilikle gittim. Kalın kafalı insanlar için her zaman ince düşünen de bendlim. Herkesi kendim gibi zannettim. İşte acayı tam olarak da burada hissettim.

Ben bütün iyi niyetimi, insanlara iyilikle gittiğim yolda tükettim. Dünya ve insanlar hassas kalpler için kor ateşli bir cehennemmiş. Çok sonra fark ettim.

Sabahattin Ali ne de güzel özetlemiş;
“Bana ne kadar kötüük yapılsa yapılsın,
kimseye saygısızca gitmedim.
Aram bozuk olsa bile birinin bana ihtiyacı olsa,
hiç düşünmeden giderim
ama görüyorum ki saygıının sevgisinin hatta
şefkatin bile iyileştiremeyeceği insanlar var.”

Sen beni hak etmiyorsun.

O seni hak etmiyor diyenlere zamanında kulak vermemenin üzüntüsünü yaşıyorum. Senin yüzünden o insanların yüzüne bakamıyorum. Senin beni hak etmediğine bir ben inanmamışım biliyor musun? Hayır dedim, o benim her şeyimi hak ediyor. Ne yaparsam yapayım sana olan sevgime yenik düşüğüm için ve beni hak ettiğini düşündüğüm için yaptım. Ne kadar acısam acıyayım, bütün kırgınlıklarımın üstüne sana olan sevgimi bastırdım. Beni hak etmediğini söyleyen herkese sağırdım. Hiçbirini duymamıştım.

Beni hak etmediğin gerçeğinden hep kaçtım. Ben ne kadar kaçarsam kaçayım, sen bunu benim karşıma çıkardın. Canımı iliklerime kadar yaktın. Seni seven bir kalbin ahını aldın. Beddua etmiyorum. Fazlasında da gözüm yok. Yaşattığını sen de yaşayasin.

Canımın acısını ne de güzel özetlemiş Neşet Ertaş:
“Seni ilelebet benimsin sandım...”

İnsan insana her zaman muhtaçtır.

Hayatın her bölümünde ve her anında insan insana her zaman lazımlı... Aynı hayatı paylaşıyor, hemen hemen aynı sorunlarla boğuşuyor ve hepimiz aynı yolun yolcusuyuz. Ne yaptığımız iş, ne olduğumuz konum ve ne de cebimizdeki paranın çokluğu bizi birbirimizden ayırmaz. Bu yüzden kimseye kibirlenmeyin. Kimseye tependen bakmayın. Paranızın çok olması, maddi durumunuzun diğer insanlara göre çok daha iyi olması kibirleneceğiniz, küçük dağları ben yarattım havalarına gireceğiniz anlamına gelmiyor.

Muhsin Ünlü bir cümlesinde şöyle diyor; "İnsan acizdir; muhtaçtır; çok artistlik yapmamalıdır." Size bununla ilgili Mesnevi'de yer alan bir hikâyeden bahsetmek istiyorum.

Bir gün bir gramer bilgini seyahat amacıyla bir gemiye biner. Bu adam kendini çok beğenmiş biridir. Kendinden başka kimseyi beğenmezdi. O an gemideki gemiciyi de küçümseyerek ve basit bir adam sanarak ona şöyle bir soru sordu:

"Sen hiç gramer okudun mu?"

Gemicinin doğal olarak bütün ömrü denizlerde geçmiştir. Yalnızca mesleğiyle alakalı bilgilere sahipti. Kendisi için bu meslekte faydası olmayacak bir bilgeye hiç ihtiyacı yoktu.

"Hayır, okumadım." dedi.

"Öyleyse" dedi bilgin. "Senin yarı ömrün boşuna geçmiştir."

Gemici bu sözlerden çok incindi. Kalbi kırıldı. Gramer bilgini, onu bilgisizlikle suçlayarak aşağılıyordu. Fakat gemici sustu ve hiçbir cevap vermedi.

Derken bir süre sonra rüzgâr gemiyi bir girdaba düşürdü. Gemici aradığı fırsatı yakalamıştı.

Bilgine seslendi:

"Yüzme bilir misin?"

Bu soruyu gramer bilgini şöyle cevapladı:

"Bilmem, benim böyle bir yeteneğim yok."

"Öyleyse" dedi gemici. "Şimdi senin bütün ömrün boşça gitti. Çünkü gemi birazdan batacak. Seni gramer bilgin kurtarsın bakanım. Nasıl kurtaracaksas..."

Kimse vazgeçilmez değil.

Bir insan sen olmadan da hayatına devam etmeyi göze alabilecek olmasa, seni hiçbir şekilde tanıtmamış ve hayatına almamış gibi önüne bakabiliyorsa, sen de bakabilirsın. Kimsenin yasını tutmak zorunda da değilsin. İyi de öyle olmuyor o işler deme, yoksa böyle daha çok üzüleceksin. Sensizliği gözen alanı, gözden çıkar. Seni kestirip atanı, bağlamaya çalışma.

Yapmak zorunda olmadığınız şeyleri kimse yapmayıń. Bırakın, kim nerede nasıl mutluysa öyle kalsın. Onlar başkalarında dinlenirken, siz kendinizi değimeyecek insanlar için yormayın.

Kimseye hak ettiğinden fazlasını vermeyin. Unutmayın, onlar siz olmadan da yapabiliyorsa, siz de yapabilirsiniz. Kimse kendini vazgeçilmez sanmasın. İnsanın dolduğu ve bir yerden sonra kendinden bile vazgeçtiği bir nokta var. Kimse bunu unutmasın.

Frida Kahlo demiş ki:

**“Uğraşarak düzeltmediğinden,
vazgeçerek kurtulursun.”**

Seni vicdanın affetsin.

Seni vicdanın affetsin diyeceğim de, olmayan bir vicdanın affına nasıl sığınırsın, olmayan bir vicdan seni nasıl affeder bilmiyorum. Vicdan sahibi bir insan olsaydın, seni bu kadar güzel ve özel seven bir insanı incitmezdin. Kaybetmek ve kendinden soğutmak için bu kadar uğraşmadın. Kılmazdın, yormazdın, yıpratmadın. Senin için hiçbir zaman önemi olmayacak şeylerin bende hayatı önemi vardı. Neden mi? Çünkü içinde sen vardın. İçinde sen olan her şeyi sevdim ben. Karşlığını da en ağır şekilde alıyorum. Yıldız Tilbe diyor ya hani: “Vazgeçtim yana yana, seni sevmeyi ağır ödüyorum...”

**Bir gün kırılırsa kalbin, incitirlerse seni,
vururlarsa en zayıf yerinden, beni hatırla.
Bir gün sen de bana yaşatmıştım bunları.
O an geleceğim aklına.**

*Bir gün hayatına
öyle biri girsın ki...*

Sana “Tüm çektiklerime değil.” dedirtsin. Mutlulukların kadar acılarını da sevsin. Kaybettığın tüm umutlarını sana geri versin. Sana sevdiğinden çok sevdiğini hissettirsin. Sevdığıne, güvendiğine seni hiçbir zaman pişman etmesin. Senden hiçbir zaman gitmesin.

Ama “Yok öyle biri.” deme sakın. Unutma ki, ne düşünürsen kendine onu çekersin. Ve yine unutma ki sen, umutların, iyi niyetlerin ve her şeye rağmen doğru bildiğin yolundan hiç ayrılmayan o dik duruşunla güzelsin. Sabret ve bekle. Sabrının karşılığında beklediğin ve el açıp dua ettiğin her şeyin karşılığını yakında göreceksin. Bir zamanlar kendini üzdügün olaylara gün gelecek, “Ben canımı buna mı sıkmışım?” diyerek kendine güleceksin.

Yan ve dayan.

Kimse seni duymasa da, biri var seni duyan.

Bir gün senin de çiçeklerin açacak.

Sen yeter ki O'na inan. Dayan, mucizeler yolda.

*Nasip kendini belli eder,
acaba dedirtmez.*

Bembeyaz bir kâğıt düşün, o sensin. Elinde de yazmayan bir kalem, o da insanlar. İşte bazı insanlar yazmayan o kaleme benzer. Yazması için ne kadar zorlarsan kâğıda o kadar zarar verirsin.

Yani sana. Bembeyaz bir kâğıt üzerine anlamı olmayan izler bırakmanın manası yok. Yazısı yoksa bırak, yazmasın o kalem. Güzel hikâyeler yazacağın bir kâğıdı neden yazmak istemeyen bir kalemin saçma sapan izleriyle doldurasın ki? Boş kalsın daha iyi. Zamanı gelince senin hikâyen, en güzel kalem tarafından, en güzel yazıyla zaten yazılır, sabret.

Yazmayan kalemin kapağını kapat ve çöpe at. Hak ettiği yerin çöplük olduğunu bildiğin hâlde kendi canını yakmaya çalışma. Kimsenin varlığını kendi varlığından önemli kılma. Sevgi zorla olmaz. İnsanın içinde olur. Kalbinde olur. Yüreğinde olur. Lakin bunların hiçbirini yoksa o insandan medet umma. Çünkü en çok kalbi olmayan insan zarar verir sana.

**“Kahverengi dallardan pembe çiçekler açtığını göre,
ümitsizliğe gerek yok.”**

Mevlânâ’nın bu sözü de küpe olsun kulağına.

*Sen artık bana sarılsan da
beni acıtırsın.*

Senin sevgi anlayışın senin için yaptıklarımı görmezden gelmekse beni sevme. Senin sevgi anlayışın en ufak bir sorunda kapiya yönelmekse beni sevme. Senin sevgi anlayışın sadece beni sevdığını söyleyip hissettirmemekse beni sevme. Senin sevgi anlayışın beni üzüp hiçbir şey olmamış gibi davranışmaksa beni sevme. Senin sevgi anlayışın benim bizi bağlamaya çalıştığım yerden bizi koparmaya çalışmansa beni sevme. Senin sevgi anlayışın ben baktığım her yerde seni görürken, ben yokmuşum gibi davranışmansa beni sevme. Senin sevgi anlayışın yerime başkasını koymansa sen beni sevme. Senin sevgi anlayışın ben sana koşarken senin bana bir adım atmaya zorlanmansa beni sevme. Sen benim ne kadar çabalarsam çabalayayım, hiçbir şeyin değişmeyeceğini gördüğüm o anınsın. Seviyorum dersin ama yine en büyük yıkımları bana sen yaşatırsın. Sen artık bana sarılsan da beni acıtırsın.

**Gelme,
yne yarım bırakırsın.**

Benden değerli değilsin.

Ben biraz da ağaçtaki bir yaprağa benzetirim insanları. Ağacı sallamaya çalıştığınızda ya da rüzgârlı bir havada bazı yaprakların vere döküldüğünü görürsünüz. İşte onlar gücsüz insanlardır. Arkadaşlar hayat zor, insanlar kötü. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama bu pes edeceğimiz anlamına gelmiyor. Herkesin ayakları altında ezilecek de değiliz. Fırtınalı günler de olacak ama dalımızdan kopmamayı da bileceğiz. Düşen yaprağa basması kolay olur. Kolaysa bir acı ya da birileri gelip sizi dalınızdan koparsın bakalım. Güçlü olun. Gücsüz olursanız da güçlü gibi görünün. Çünkü bazıları sizin gücsüzlüğünüzden güç alır.

Biraz klasik bir cümle olacak ama bu hayatı hiçbir şey sizden değerli değil. Bunu anlaman için gecenin bir saat yatağın ucuna geçip gözyaşı dökmen gerekmıyor. Bir acıyi iliklerine kadar hissedip, bir şeyle pişman olman da gerekmiyor. İnsanların gamsızlığını görmenz fazlaıyla yeterli bence. Açı artık gözlerini. Fark et kimseye kendinden çok değer vermemen gerektiğini. Kim dert ediyor senin derdini? Kim, hangi acına ortak oluyor? Mutsuzluğunu paylaşıyor? Mutluluğuna dahi ortak olan yok. Hayat devam ediyor. Herkesin bir telaşı, varmak istediği bir yer, ulaşmak istediği bir amacı var. Bunca kargaşanın içinde kimse gelip yanına oturup, anlat dinliyorum demiyor. Kimse senin mutsuzluğuna ortak olmuyor. Herkes kendini düşünüyor. Sen de kendini düşün. Çünkü üzüldüğünde kimse senden daha çok üzülmüyor. Bakın Peyami Safa ne diyor; “Mutlu ol, çünkü kimse senin üzgün olmayı umursamıyor.”

**Üzüldüğümde benden daha çok üzülecek misin?
İkimiz de biliyoruz “Yanındayım.” diyeceksin,
iki gün sonra sen de gideceksin.
Üzgünum, benden değerli değilsin.**

Her insan yaniltır

Önceden tanıyor ve güvendiğim insanların bana zarar vermeyeceğini düşündüğüm bir zaman dilimi vardı. Sırf tanıyorum diye ve bana zararı dokunmaz zannettiğim insanlara duygularımı, düşüncelerimi ve kalbimi emanet ettiğim bir dönem vardı. Şimdi rafa kalktı. Neden mi? Herkesin her şeyi kolayca, bir an olsun sonucunu düşünmeden yaptığına o kadar şahit oldum ki, bu gözlerimi açtı. “O öyle bir şey yapmaz” dediğim herkes o şeyi yaptı. “Ondan bana zarar gelmez.” dediklerim bana en büyük zarardı. Beni en çok tanıdıklarım yanılttı ve bana en büyük acıları güvendiklerim yaşattı. Bu yüzden şu an tanıdıklarımın tanımadıklarımından bir farkı kalmadı. Herkes gözümden aynı...

Küçük İskender'in şu sözüne aç kulağını:
**“Hiçbir zaman ben onu çok iyi tanıyorum
dememek lazım. Her insan yaniltır.”**

“Geçmiş tozdur, üfle gitsin.”

Stefano D’Anna

Hayat kısa canımın içi. Şu üç günlük dünyanın iki gününü geçmişi düşünerek geçiriyorsun. Yaşadıklarını hatırlıyorsun. Kendini anlamı olmayan olaylarla, insanlarla yoruyorsun. Yapma. “Geçmişini unut.” diyemem, fakat hatırlama. Şimdi bana “İyi de öyle kolay olmuyor işte.” diyeceksin biliyorum. Peki soruyorum, geçmişi düşünerek yaşamayı unuttuğun ve haksızlık ettiğin bugünü kim verecek sana? Kimse. Bu yüzden kendine ve yaşadığın bugününe daha fazla haksızlık yapma. Bak herkes mutlu, devam ediyor yoluna. Dünu düşünme, geri gelmeyecek. Odaklan bugününe ve yarınlara. Sımsıkı sarıl onlara. Bundan yıllar sonra pişman olacaksın yapmadıklarına. Neden yılların çöpe gitsin? Neden yıllar sonra bir şeyleri fark edeceğine şu an etmeyesin? Geçmiş düşünüp duracağına yaşadığın bugünün değerini bilmelisin. Dünyaya bir daha gelmeyeceksin.

Sevdiğim bir Murathan Mungan sözüdür:

“Sürekli geçmişe dönüp bakarsan, boynun tutulur.”

Kimseden hayır yok.

Şöyle bir düşünüyorum da, bu zamana kadar yaralarımı hep kendim sarmışım.

Ne zaman düşsem kendi elime yine kendim uzanmışım.

Bir şey olduğunda yanında olmasına ihtiyacım olanlara değil, kendime yaslanmışım.

O kadar çok yalan duydu ki kulaklarım,
o kadar yarılmış bırakılmış ki umutlarım,
o kadar zarar görmüş ki duygularım,
bu yüzden bir yerden sonra sadece kendime inanmışım.

Sonra demişim ki kendi kendime:

“Kimseden bana hayır yokmuş. Bana en çok kendim lazımmışım.”

Kendine iyi bak.

**Bir gün herkes gidecek,
seni yine sen toplayacaksın.**

*Senden alan değil,
sana bir şeyler katan insanlar olsun
hayatında.*

Varlığıyla yokluğu bir olan insanlar kapalı dükkâna kira ödemek gibidir. Size hiçbir şey katmazlar ama sizi öyle bir sömürüler ki kendinize dahi yetemeyecek duruma gelirsiniz. Sizden almaya gelince timsah gözüşleri dökerek istediklerini elde ederler. Konu size bir şey katmaya geldiğinde ortadan kaybolurlar. Sadece var olmak için insanın hayatında yer kaplamaktan başka bir şey yapmayan, maddi demiyorum, manevi yönden hiçbir katkısı olmayan insanları silin süpürün hayatınızdan. Her zaman size her konuda bir şeyler katan insanlar olsun hayatınızda. En basitinden okuduğu altı çizili cümlelerin olduğu bir kitabı size hediye eden insanlar olsun. Size bir şiir armağan eden insanlar olsun. Gözlerine baktığınızda berrak bir su gibi içini de görebileceğiniz insanlar olsun. Kendinden emin, size hiçbir zaman acaba dedirtmeyen, kuşkuya düşürtmeyen ve hiçbir konuda şüphe ettirmeyen insanlar olsun. Varlığıyla ve yokluğuyla yormayan insanlar olsun. Hadi diyelim ki bir şekilde yordu, yorduğu gibi dinlendirmeyi de bilen insanlar olsun.

**Yolunuz daima yolunuzu
güzellestirecek insanlara çıksın.**

Bundan sonra böyle.

Bundan sonra böyle. Eski beni çok özleyeceksiniz. Bundan sonra beni üzene üzüntüyle, beni mutlu edene mutlulukla gi-deceğim. Yok öyle artık eskisi gibi tek başıma kendimi yıpratmalarım, yormalarım. Eskidenmiş o. Tek başıma çabalamak, uğraşmak ve sevmek bana hiçbir şey kazandırmadı. Aksine beni daha çok açtı. Artık böyle değil. Bendeki yerinizi kendiniz belirleyeceksiniz. Bana nasıl davranışınız ben de size öyle davranışacağım. Kim neyi hak ediyorsa onu vereceğim. Üzüldüğümde benden daha çok üzülmeyecek insanlar için kendimi yoramam. Beni kestirip atanı kendime bağlamak için uğraşamam. Gitmek isteyenin ayağının altına asfalt dökerim, rahat yol almasını sağlarım. Kalmak isteyeni hayatında tutarım. Değmeyecek insanlar için artık kendimi yoramam.

**Limanım sandığım insanlarda dibe battım.
Ben artık kendimden başka kimseye sığınmam.**

*Sevmemek için bahaneler değil,
sevmek için sebepler aradım.*

Sevmek için her zaman ufak şeyler yetmiştir bana. Hiçbir zaman sevmekten kaçmadım. Sevmemek için bahaneler aramadım. Kimseye hissetmediğim cümleleri kurmadım. Hiçbir şey hissetmediğim insanlara boş yere umut verip, kimseyi ortada da bırakmadım. Kendimi başkalarına olmadığım biriyimmiş gibi hiç anlatmadım. Kime ne hissediyorsam, kim hakkında ne düşünüyorsam ona öyle adım attım. Sevmemek için bahaneler değil, sevmek için sebepler aradım. Belki bütün bunların karşılığını büyük acılarla aldım ama çabalamadım. Kimse bana çabalamadı diyemez, sonuna kadar çabalamadım. Vicdanım ve ben rahatım. Diyeceğim o ki sevmek için sebep çok. Çay bardağını tutuşunu seversin. Okuduğu bir kitapta altını çizdiği cümleyi seversin. Bir kedinin başını okşayışını seversin. Seversin de seversin. Dediğim gibi, sevmek için sebep çok. Yeter ki isteyesin. Sen yeter ki kalbini ortaya koy. Değerini bilmeyen arkanda kalsın. Seni sadece kıymetini bilenler sevsin.

**Sevdığı için her türlü fedakârlık yapan insanlara,
hiç kimse çabalamadın diyemez.**

Vicdanın rahat olsun, gerisi hallolur.

Hemen hemen hepinizin benim vicdanım rahat dediğini duyar gibiyim. Size bir şey söyleyeyim mi; bir şeyler olmasa da insanın üzerine düşeni yapıp kösesine çekilmesi ve benim vicdanım rahat diyebilmesi o kadar güzel bir hazırkı hiçbir şeye değişilmez, değişmem.

Bu zamana kadar kimi hayatma aldıysam, olup olmayacağıni düşündüğüm her kim ve her ne varsa hepsi için, her şey için sonuna kadar çabaladım, gittim. Oldu, ya da olmadı hiç önemli değil. Bir Allah'ın kulu karşıma geçip bana, "Çabalamadın." diyemez. Bunu kimseye dedirtmeyecek kadar sıkı tuttum ipin ucunu. Çünkü ben, hiç kimsenin karşıma geçip, "Çabalamadın." diyemeyeceği kadar çabaladım onlar için. Değdiler ya da deşmediler, bunu bilemem. Ama ben çabaladım, bilsinler. Bu onlara yeter.

**Ben üzerime düşeni yaptım diyebilmek,
insanı huzura teslim eder.**

Ben kendime yetiyorum.

Kimsenin anlamayacağını bildiğim için, kimseye bir şey anlatmıyorum. Kalbi sevgi görmemiş insanları sevmeye çalışmıyorum. Gitmek için gelenleri hayatıma almıyorum. Konuşmak için konuşan insanlara içimi açmıyorum. Siz buna ne dersiniz bilmiyorum ama ben kendi köşeme çekilmek diyorum. Kimseye ihtiyacım yok, ben kendime yetiyorum.

Hayat zor, insanlar karaktersiz ve ben çok yalnızım. Ama şıkâyet ettiğim bir yalnızlık da değil bu. Tamamen kendi tercihim. Bu durumdan asla şıkâyetçi de değilim. Aksine, böyle daha iyiyim. Sürekli “Acaba beni gerçekten seviyor mu? Bana baktığı gözle başkasına da bakıyor mu? Bana verdiği umutları başkasına da veriyor mu?” kaygılarından ve bütün şüphelerimden uzagım. Böyle iyiyiz ben ve yalnızlığım. Gelip beni kendine alıştırıp, iki gün sonra beni sevgimle, verdığım onca emeğimle, ortaya koyduğum kalbimle ortada bırakıp gitcek insanları hayatıma almıyorum. Olabildiğince her şeyden, herkesten kaçıyorum. Yalnızlık Allah'a mahsus ama kullarına da inanmıyorum. Bu yüzden yalan sevgilere, sahte samimiyetlere değil, bana hiçbir zararı olmayan ve olmayacağı yalnızlığıma sığınıyorum.

**Siz, “seni seviyorumculuk” oynamaya devam edin,
ben sizi izliyorum.**



Kedilere çok yükleniyorsunuz.

Kedileri bilmem ama insanlar gerçekten çok nankör. Hatta kedilerin nankörlüğü insanların nankörlüğünün yanında daha masum kalır. Birisi için bir şey yapsan neden yaptı olur. Yapmasan neden yapmadın olur, ilgisiz olursun. Sana bir sırvetim mi, kimse için bir şey yapmayacaksın. Çünkü kimse en ufak çaba da değil. Hak etmiyor. Olan sana oluyor. Fedakârlıklarına oluyor. Bazı şeylerin insan çok sonra anlıyor. Sonra aynanın karşısına geçiyor ve "Ben bunun için mi çabaladım?" diyor...

Aslında suç onlarda değil. Suç bizde. Onları şımartan ve kendilerini vazgeçilmez zannettiren biziz. Yapmayacaksın kimse için bir şey. Hani "Sevilmeden sevmeyin, dağılırsınız." sözü var ya, çok doğru. Kim söylemişse doğru söylemiş. Yanımızda olmak isteyen zaten kendini belli eder. Yeterince dağıldık zaten bu zaman kadar. Artık yeter.

**Kedilere nankör diyenler,
iyilik yaptığım insanlar daha beter.**

Bir insan seviyorum deyip neden gider?

Arkadaşlar, gerçekten seven bir insanın gidebileceğini aklınız alabiliyor mu? Her zaman söylerim, yine söylüyorum; seven her türlü kalır. İkinin iki daha dört ettiği nasıl evrensel bir gerçekse, bu da öyle bir gerçek... Sizi sevmeyen insanlar sizden gittiklerinde acaba ben mi bir şey yaptım, acaba suç bende mi diye düşünmeyin. Kendınızı böyle insanlar için üzmeyin. Bazı insanların gidişi, yeni bir doğuştur insana.

En ufak pürüzde gitmek için kapıya yönelen değil, sorunların içinde sizinle çözüm arayan insanlar olsun hayatınızda. Peki, bir insan neden gider? Bu sorunun kesinlikle iki cevabı olduğunu düşünüyorum. Birincisi, daha önce de dediğim gibi sevmiyor dur. İkincisiyse bir başkası daha cazip gelmiştir. Kimse sizin yerinize koyacak bir başkasını bulmadan sizden gitmeyi göze almaz. Özellikle sevmeyi bilmeyenler. Araba gibidir bu tipler. Yedek lastiksiz yola çıkmazlar. Sizin yokluğunuz falan alakadar etmez onları. Siz, böyleleri için karalar bağlayıp o tatlı canınızı sıkmalısınız. Değmez. Seven insanı kaybetmenin kitabını yazan tipler bunlar. Onların yalan duygularına satır olmanızın gereği yok. Emin olun gerçek sevgi kendisini her türlü belli ediyor. Sizi kaybetmeyi ve sizsizliği kendisine yakıştıran herkese yol verin. Çünkü bazıları kendilerine yol verilmesini, güzel bir kalp verilmesinden daha çok sever.

Gidene yol yakışır, kalana aşk...

Giden geri gelir mi?

Gitmesini istemediğiniz insanlar kendilerince ürettiği bahanelerle sizden gittikleri zaman geri gelmelerini beklemeyin. Gittikleri an kapıyı kapatın arkalarından. Hatta kilidi de değiştirin ki içeri bir daha girip istedikleri gibi dağıtarak yeniden size aynı acıları ve yıkımları yaşatmasınlar. Bir insan sizden bir defa gitmişse bu eylemi alışkanlık hâline getirecektir. Bu kozu ona verip vermemek de sizin elinizde.

Hep söylerim, yine söylüyorum; gitmeyi kafasına koymuş insanı durduramazsınız. Zaten durdurmaya da çalışmamalısınız. Diyelim ki gitti, geri geldiğinde asla ama asla kabul etmemelisiniz. Canları istediğiinde gidecekler, canları istediğiinde geri gelecekler. Keyiflerine göre hareket edip sizin bir an olsun ne hissettiğinizi düşünmeyecekler. Siz de onlara sevdığınız için izin vereceksiniz. Kesinlikle kimseye böyle bir müsamaha göstermemeyin. Giden gitsin, kalmak isteyen kendini zaten size belli eder. İnsanın kendisine bir saygı olmalı. Gurur demiyorum bakın, insanın kendisine olan saygıyı diyorum. Ben bu hayatta insanın en büyük zenginliklerinden birinin kendisine olan saygıyı olduğunu düşünüyorum. Bir insan kendisine olan sayısını kaybederse, hayatta her şeyi kaybeder. O yüzden gidene yol verin, geri gelmek isteyene izin vermeyin. Bir umutla giden geri gelir mi diye bekleyeceğinize giden geri gelsene de ben kabul etmem, kimse kendime olan saygımdan büyük değil deyin.

**En çok nerede yanıldınız,
ben gitmez zannettiklerim gittiğinde.**

İnsan, tecrübelerinin tamamıdır.

Sen onun her yanında yanında oldun. Mutluluğunda, acısında, hüznünde kısacası her şeyini onunla paylaştın. Onun gözlerinin alabildiği her yerde olmaya çalışın. Onu başkaları üzdü, yine sen yanındaydın. Düştü, ayağa kaldırılmaya çalışın. Onu toparlamak adına her şeyi yaptın. Bir insan, bir insana toparlanması için ne kadar çaba gösterebilirse, o kadar çabaladın. Belki yaptıklarının değeri bilinmedi ama sen o yolun doğru olmadığını bildiğin hâlde yürümekten vazgeçmedin.

Hem de hak edip etmediğini bir an olsun düşünmeden. Sadece o an istiyorsun diye ona hissettiğin duyu seline kapılıp, onun için her şeyi yaptın. O ne yaptı? Ayağa kalkınca seni hatırlamadı. İyileşince seni tanımadı. Yaptığın onca şeyi, verdiğin mücadeleyi görmezden geldi. Zaten hangisi yaptıklarının ve sunduğun sevginin değerini bildi ki? Hiçbiri. Değer sandıkların, hiçbir şeye değildi. Bu da bir başkasının seni seveceğine dair olan inancını bitirdi. Kalbini ortaya koyarak seven herkes kaybetti.

**Bir daha kimseye kolay kolay
güvenemeyecek olmanın geçerli sebepleri var.**

**“Kolun mu kırıldı? Üzülme,
belki Allah sana kanat verecek.”**

Hz. Mevlânâ.

Şikâyetçi olduğun hayatına şöyle bir bak. Aldığın nefes bile geçciciyken, içinden çıkamam diye düşündüğün dertlerinin kalıcı olduğunu mu sanıyorsun? İnan bana geçmez denilen her şey geçiyor. Bitmez dedikleri bitiyor. Ve hayat her şekilde yine de devam ediyor. Sağlığın yerinde mi? Aldığın nefesi verebiliyor musun? Bence bunlar şükretmen ve yaşıdığın hayatın değerini bilmen için yeterli sebepler. Bakın Necip Fazıl Kısakürek insana hayatın değerini hatırlatan bir sözünde ne diyor: “Çok sıkıldığın hayattan, bir mezarlığa git. Ölüler iyi bilir; yaşamak güzeldir.” Şahsen benim yaşamaktan bunaldığım zamanlar bir mezarlığa gidip hayatımın değerini anladığım çok günlerim oldu. Eğer siz de yaşıığınız hayattan bunalıp sıkılırsanız bir mezarlığa gidin. Gerçekten hayatın önemini ve değerini anlıyorsunuz. Ve şükretmeyi öğreniyorsunuz. Unutmayın ki ölümden başka her şeye çare var. Aldığınız nefesin her saniyesinin değerini bilin.

**Hayatımla arama aldığım gereksiz insanlar yüzünden
en çok kendimden özür dilerim.
Bundan sonra kimseyi
kendimden daha çok sevmeyeceğim.**

Biraz da kendin için yaşa.

Artık hayatını biraz da kendin için yaşısan diyorum. Zaman çok çabuk geçiyor ve şu an aldiğın nefesin değerini bilsen diyorum. Gereksiz insanlara değer vermeyi, onlara kendini vazgeçilmez hissettirmeyi, yanlış insanlara güvenmeyi, selam dahi vermeni hak etmeyen insanları hayatına almayı bıraksan diyorum. Karaktersizliği kendine karakter edinmiş insanların doğru insan olup olmadıklarına emin olmak için çabalamayı da bıraksan diyorum.

Bu zamana kadar hep birilerini memnun etmek için yaşadın. Daima birileri mutlu olsun diye uğraştın. Arkadaşların, ailen, sevgilin... "Herkes mutlu olsun da gerekirse ben olmam." dedin.

Ama artık yeter. Yaşadığın bugünün tekrarı yok. Bu hayatta senden bir tane daha yok. Kendi mutluluğunu yarınlara erteleye erteleye kendi yaşıntından çalışırsun. Umutla baktığın yarınlar hayatından biraz daha alıyor, görmüyorsun. O ne der, bu ne der diye yaşamayı da derhal bırakırsun. Sen bu hayatı insanların düşündüklerine ya da söyleyeceklerine göre yaşamıyorsun. Artık biraz da kendin için yaşa. Çünkü bu hayatı bir daha gelmiyorsun.

**Kimsenin senden değerli olmadığını anladığın bir evre var;
hiçbir şeye aldırmıyorsun.**

Ön Yargılar Üzerine

“Ön yargı, arı soktu diye bal yememektir.” demiş Doğan Cüceloğlu. Bu hayatta herkesin bir hikâyesi vardır. Kimseyi tanımadan ön yargıyla yargılamayın. Genellikle daha önceki yaşanmışlıklarından kendimize pay biçip, bunun adını da tecrübe koyup, her şeye, herkese ön yargıyla yaklaşıyoruz. Gerçeğini bildiğimizi sandığımız şeylerin esiri oluyoruz. Sorgulamıyoruz, dinlemiyoruz ve en önemlisi anlamıyoruz. Bakıyoruz ama görmüyoruz. Gördüğümüzü sandıklarımızda da yanlıyoruz. Hem kendimize, hem karşımızdaki insanlara haksızlık yapıyoruz. Şu sıralar çoğu yerde denk geldiğim bir hikâyeye burada da yer vermek istiyorum.

Bir gün bir babayla oğlu tren yolculuğu yapıyordu. Trenin penceresinden bakan yirmi dört yaşındaki genç heyecanla bağırıldı; “Baba bak, ağaçlar arkada kaldı. Babası gülümsemi fakat yanlarında oturan bir çift, gencin bu çocuksu davranışına şaşkınlıkla kaldı. Yirmi dört yaşındaki genç bir kez daha bağırıldı; “Baba bak, bulutlar da bizimle geliyor!” Yanlarındaki çift en sonunda dayanamayıp yaşlı adama; “Sanırım oğlunuzun yardıma ihtiyacı var. Neden onu iyi bir doktora götürmüyorsunuz?” diye sordu. Babası söyle cevap verdi: “Oğlum doğuştan görme engelliydi, gözleri bugün açıldı. Biz de doktordan geliyoruz.”

Konuya alakalı en güzel tedaviyi açıklamış

Aldous Huxley:

**“İnsanın tüm evrende kesin olarak
düzeltebileceği tek bir şey vardır, kendisi.”**

Sahi, neydi sevgi?

Hani sevgi emek vermekti. Hani iyilikti. Öyle değilmiş məğerse. Ya da şarkılarda, filmlerde ve şiirlerdeki sevgi, bizim şu zamanda yaşadıklarımızdan değilmiş. Çünkü emek verip yüreğimizde taşıdığımız kim varsa, soluğu tepemizde aldı. Elinden tutup beraber yürüdüklerimiz konu sevgi olunca nedense hep gerimizde kaldı. Yaptıkları birçok şeyi görmezden gelip, zamanla düzelir dediklerimiz iyi niyetimizi ve güvenimizi yaktı.

İşte bu yüzden kimsenin dudaklarından dökülen "Seni seviyorum" sözlerine inanmıyorum, inanamıyorum. Bırakın verdikleri sözleri, tanıdığım insanları bile artık tanıyamıyorum. Ya siz benim bildiğim sevgiye yabancısınız, ya da ben sizin adına sevgi dediğiniz şeyi anlayamıyorum.

**Ben artık birini sevebilecek gücü
kendimde göremiyorum.
Beni bu duruma getirenleri
Allah'a havale ediyorum.**

Yalnız yaşanan aşklar.

Bazı aşklar yalnız yaşanır. Sen onu seversin. Hayatına alırsın. Onunla geçirdiğin her dakika ona biraz daha alışırınsın. Kendini hiçbir zaman gitmeyeceğine inandırırsın. Bir gün bir bakarsın gitmiş. Yanılmışın. İçin yanar ama onu içinden söküp atamazsun. Bir şeyleri kolay kolay kestirip atamazsun. O senin hayatına hiç girmemiş gibi devam eder ama sen yapamazsun. Onca acayı, yaşamışlığını ve anayı sana bırakıp çekip gider. Ama yine de ona kızamazsun. Çünkü aşk, onun bıraktığı acılara bile aşık olmaktadır, o acılara sarılacaksın. Tek başına yaşanan ve tek başına yaşatılan aşklar var hayatta. Biri gideni, biri özleyeni oynar. Biri sevmediyi, diğerini sevilmediğini iliklerine kadar hissetmesine rağmen seveni oynar. Bu böyle gelmiş, böyle de gider. Her aşkin bir katılı ve bir kahramanı vardır.

Katil, onca zamanı, onca anayı, onca yaşamışlığını, onca değerini ve sevgiyi öldüren, hiçbir zaman gitmeyecekmiş gibi hissettirip gi-dendir. Kahramansa, yaşanılan her şeyi ve ilişkiye kurtarmak adına her şeyi yapandır. Eğer bu yazıyı okuyorsan, aşkinin kahramanı sensin. O, her şeyi öldürmek için çabalarken, sen sevgini ve ilişkini ayakta tutmak için uğraştın. Bu vicdan rahatlığı sana yetsin.

**Bir gün biri gelecek, sevilmek nedir göreceksin.
Öyle güzel sevileceksin ki,
“Tüm çekiklerime değil.” diyeceksin.**

“Çabalamadı diyemezsin.”

Ne içimde en ufak bir pişmanlık taşıyorum sana dair, ne de vicdanımda beni rahatsız eden bir acı. Neden biliyor musun? Çünkü çabaladım, denedim. Ben her zaman, yüreğim ellerimde sana geldim. Senin o gelgit hâllerini, ne istedığını ve ne hissettiğini bilmeyen kaprislerini, beni açıtan sözlerini hep sineye çektim. Ama öyle bir an geldi ki, kalbim “Artık yeter!” dedi. Bir sevgi hiçbir zaman tek taraflı yürütmez, “Bu iş burada biter.” dedi. Evet, sen konusunda vicdanım rahat. Anlıyorum ki suç sende değil, bende. Hak etmediğin kadar seni sevdiğim, hayatımda yer verdiğim, beni sevmen için her türlü yolu denediğim, elimi acıtacak taşların altına elimi koyduğum için. Seni bunca sıradanlaşmış insanın içinde farklı, bunca kirliliğin içinde temiz gördüğüm için. Sana hep “Sen benim için farklısun.” derdim ya hani, artık sen de herkessin. Sen insana seni sevmenin bedelini ağır ödetirsin.

Öğrendim ki, herkese fedakârlık yapılmazmış. Bir insanın gösterdiği sevgi ise yüreğinin büyülüğu kadarmış. Önceliği ben olmayanla nereye kadar, artık benden de bu kadar.

**İnsanın elinden geleni yapmış olmasının
verdiği huzur ve rahatlık diye bir şey var.
Yaşamanız dileğiyle.**

Sen hep haklıydın anne.

Evet anne evet, sen hep haklıydın. Bunu anlamam biraz zaman aldı. Hani demiştin ya bana, “İnsanlara bir adım atarken bin kere düşün.” diye. Hani hep derdin ya bana, “İnsanların söylediklerine değil de, yaşattıklarına bak.” diye. Yine hep derdin ya bana anne, “Kime güvendiğine, kiminle birlikte yürüdüğüne ve kimi sevdiğine dikkat et. Çünkü bazı hataların, harcadığın yılların ve diline yapışan pişmanlıkların telafisi olmaz.” diye. Gerçekten de olmuyormuş anne. Ama insan yaşamadan da öğrenemiyormuş bazı gerçekleri. Göremiyormuş insanların taktiği maskeleri. Hani bana hep söyleyerdin, “Sonun güzel olsun.” diye. Birlikte yola çıktığım birçok insanı yolum sonunda kaybedince anladım ne demek istediğimi. Evet, artık daha tecrübeşim. Fakat böylesi bir tecrübenin karşılığı da yorgunlukmuş. Yoruldum. Ama bu yorgunluk öyle fiziksel olanlardan falan değil. İyi niyetlerimden, yüreğimde kaybettiklerimden ve bir gün her şey güzel olacak diye gösterdiğim gayretimden bile yoruldum. Artık en büyük düşmanım iyi niyetim. İyi niyetimi gören insanlardan korkuyorum.

Korkuyorum çünkü beni iyi niyetimden vuracaklarını biliyorum.

**Ben artık sizin ne istedığınızı,
ne hissettiğınızı bilmediğiniz yanınızla savaşmıyorum.
Siz beni yendiniz bilin, ben buna “büyümek” diyorum.**

“İyi niyetiniz bile kötü.”

Ben size güvenmemin bedelini her zaman en ağır şekilde ödedim. Ödettiniz. Beni güvendiğime, değer verdığime ve sevdığıme pişman ettiniz. Yetmedi bu pişmanlığı iliklerime kadar hissettirdiniz. İyi insan rollerinize kanmıyorum artık. Çünkü benden sana zarar gelmez diyenlerin bana en büyük zararı vereceklerini, seni en güzel ben severim diyenlerin beni sevmeye muhtaç edeceklerini, bana güven diyenlerin güvendiğime pişman edeceklerini çok iyi biliyorum. Kaliteli insan rollerinizin arkasındaki kalitesizliği görebiliyorum. Aslında ben her defasında herkesi kendim gibi sanıyorum. Bu yüzden de hep kaybediyorum. Ama artık öyle değil. Neyin ne olduğunu daha iyi biliyorum. Meseala kendimden başka kimseye değer vermiyorum. Sevmiyorum. İyi niyetinizin arkasındaki kötülüği hissedebiliyorum. Bundan sonra hiçbirinize güvenmiyorum. Birine sarılmak istediğimde kendime sarılıyorum. Sevmek istediğimde kendimi seviyorum. Kimseye ihtiyacım yok. Ben artık kendi kendime yetebiliyorum.

Şu seviyormuş gibi hâllerinize önceden inanıyordum.

Şimdilerde yalnızca gülüyorum.

Ben sana yetmediim.

Ne yaparsam yapayım ne sana yaranabildim, ne yetebildim. Senin için yaptıklarım, çabalarım, fedakârlıklarım, emeklerim, sevgim, kısacası hiçbir şeyim sana yetmedi. Yetemedim. Çünkü birinin elini tuttuğu hâlde gözü dışında olan insanın ayağına dünyaları serseniz yaranamazsınız. Ben de yaranamadım. Seni bu kadar güzel seviyor olmamı sana yettiremedim. En ufak olumsuzlukta başkalarına yöneldim.

Buna rağmen beni kestirip attığın yerde ben hep seni bekledim. Defalarca geldin, defalarca gittin. Ben vazgeçmedim. Çünkü vazgeçmek için sevmedim. Senin bu zamana kadar oturmayıp karakterini düzeltmemedim. Ama değişmeni bekledim. Seni sevdigimi görmeni istedim. Görmedin. Sen, seni her şeye rağmen isteyen, hayatının her anında önceliğini sana veren, seni kendinden daha çok düşünen birinin değerini bilemedin. En sonunda baktım olmuyor, ben de gittim. Zaten kal da demedin. O an anladım ki sen benim hiçbir şeyimi hak etmedin, etmeyeceksin. Senin için yaptığım hiçbir çabama değmezsin. Beddua etmiyorum, beni anlaman için söylüyorum; kendin gibi insanlara düşesin.

**Bana da yazıklar olsun,
hiç gelmemiş bir insanın gelmesini bekledim.**

Akrep ve Kurbağanın Hikâyesi

**“Bazı insanları belki de变形 diye bekliyorsunuz;
ama yılan sadece derisini değiştirir, huyunu değil.”**

Şimdi size bir hikâye anlatmak istiyorum. Bu hikâyeyi okuduğunuzda, kendinizi bir an kurbağanın yerine koyacağınızı düşünüyorum. Günlerin birinde nehrin kıyısındaki kurbağanın yanına bir akrep yaklaşıır. Akrebin kendisine yaklaştığını gören kurbağa bir an korkudan ırkılır ve geri çekilir. Bunu gören akrep kurbağaya: “Kurbağa kardeş benim nehrin karşısına geçmem lazı̄m, bana yardım edebilir misin?” diye sorar. Kurbağa bir an düşünür ve “Olur mu öyle şey, sen akrepsin, ben seni nasıl karşıya geçiririm, sen bana zarar verirsin.” diye cevaplar. Kurbağa her ne kadar iyi niyetli olsa da akrep o kadar iyi niyetli değildir. Vereceği cevabı da çok iyi bildiği için kurbağaya “Korkma, benden sana bir zarar gelmez, hem seni sokarsam nehrin dibini boyalar, birlikteölürüz.” şeklinde cevap verir. Kurbağa bir an düşünür ve akrebin verdiği bu cevabı mantıklı bulduğu için akrebe güvenip onu nehrin karşısına geçirmeye karar verir.

İkisi de nehrin diğer ucuna geçmek için suyun içinde yolu yarılamışken kurbağa ensesinde bir sızı hisseder. Vücudu hızla soğumaya başlar, kolları ve ayakları hissizleşir. Suyun dibini boyalarlarken kurbağa son nefesinde şu soruyu sorar: “Ben sana güvenmiştim, hani beni sokmayacaktın, neden yaptın?” Akrep de omuzlarını silkerek şöyle cevaplar: “Ne yaparsın, benim huyum bu.”

Şimdi diyeceksiniz ki bu hikâyeyi bize neden anlattın. Hayatınıza aldığınız insanlara söyle bir bakın ve bu hikâyedeki akreple onları yan yana getirin. Aynı profile sahip degiller mi? Bir fark

olmadığını göreceksiniz. İşte bazı insanlar da tıpkı bir akrep gibi. Başta gelip güven verip, hiç gitmeyecekmiş gibi, zarar vermeyecekmiş gibi bize masumca yaklaşır, sonra ummadığımız bir anda bizi zehirler. Sonra içimizdeki o siziden anlıyoruz insan görünlü bir akrep tarafından sokulduğumuzu.

Güveniyorsun, inanıyorsun, seviyorsun, değer veriyorsun. Sonuç? Canının acısıyla kalıyorsun. Keşke güvenmeseydim diyorsun ama iş işten çoktan geçmiş oluyor. Hiçbir şey yapamıyorsun.

**Güvenmenin karşılığını, okkalı acılarla alındığında
bir daha kimseye kolay kolay güvenemiyorsun.**



*Sana gelirken mutluluktan
havalara uçtuğum yolları.
ciğerlerim sökülene kadar ağlatarak
döndürttün.
Beni unut, bunu unutma.*

*Samimiyet lazımlı bize.
Samimi niyet lazımlı.*

Ben söyledikten sonra yerine getirilen ismarlama samimiyetlere ve duygulara kapım kapalı. Hiçbir şey söylenenmeden yapılan inceliklerin, verilen emeklerin kredisi bende her zaman var.

Bir insanı tanımak, o insana nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını kendisine sorup, alınan cevaba göre o insana davranışmak demek değildir. Mesela beni tanımak isteyen her kim olursa olsun, şu soruyu soruyor: "Anlatsana, nelerden hoşlanırsın, nelerden hoşlanmazsan?" Ben de bunları sana söylesem ne anlamı kalır, kendin keşfet beni diyorum. Çünkü neleri sevdigimi, neleri sevmedigimi ben söylediğimde o insanın benden duyması yerine kendisinin keşfetmesinden yanayım. Sipariş üzerine kurulan bağların, ismarlama duyguların benim hayatımda yeri yok.

Sizin de olmasın. Haberim olmadan yapılan inceliklerin, gelişigüzel verilen değerin, samimiyetin ve samimi niyetin bende sonsuz yeri var. Sizi, size sorarak ve sizden aldığı cevaplara göre davranışarak tanımlarına izin vermeyin. Bırakın sizi kendileri keşfetsin.

Şu anki bulunduğuınız durumun iyi ya da kötü olmasının hiçbir önemi yok. Bu zamana kadar üzerinizde zerre hakkı ve emeği olmayan insanların sizi sözde tanıma çabalarına müsaade etmeyin. Ismarlama samimiyetlere kapınızı kapatın. İsteyen o kapının kilidini açmayı bilecektir, göreceksiniz.

**Senin de düşüncelerin bu asırın insanlarına
denk değilse, bendensin.**

Çabaladığımı değişim isterdim.

Bir kere be, sadece bir kere çabaladığımı değişim istiyorum. Bir kere de bir insanı tanıdığımı pişman olmayayım. Bir kere de bir şeylere yüklediğim anımların altında kalmayayım.

Kimi tanışam, pişmanlık... Kimi hayatımı katsam eksiliyorum. Bir kere de yaptığım fedakârlıkların karşılığını vefasızlık olarak almayayım. Ama olmuyor işte, ne yapsam olmuyor. Neye elimi uzatsam elimde kalıyor. Kimi tanışam pişman oluyorum. Ne için çabalasam boş kürek çekmiş oluyorum. Neye anlam yüklesem yüklediğim anımların altında kalıyorum. Önceden yeni insanlar tanırdım. Onların hikâyelerini merak eder, dinlerdim.

Hayatımda biri olsun seveyim, sevileyim, her anımı onunla paylaşayım isterdim. Fakat artık bırakın hayatımı birini almaya çalışmayı, kimseyi tanıtmaya dahi yeltenmiyorum. Çünkü tanıtmaya çalıştığım insanın beni kıracığını biliyorum. Ben yalnızlığımı siğindım, onda dinleniyorum.

Dostoyevski'nin şöyle acı bir yakarısı var:

“Güçümü, içimdeki gücsüzlükle boğuşurken tükettim.”

Neden kaybediyorsun?

Neden kaybettiğini ben anlatayım. Bir kere herkesi kendin gibi görüyorsun. Herkes senin gibi olmaz canımın içi, ilk önce bunu bilmelisin. Herkes senin gibi ince düşünmüyor. Herkesin senin gibi bir kalbi yok. Karşındaki insanda kendini görmeyi ve herkesi kendin gibi zannetmeyi derhal bırakmalısın.

Her insana "Bana bundan zarar gelmez." gözüyle bakıyorsun. "Öyle bir şey yapmaz." diyorsun. Söylenen iki güzel cümleye inanıyorsun. Sonra bir bakmışsun, bana bundan zarar gelmez dediklerinin sana bıraktığı acılarla mücadele ediyorsun. Yapma.

Sonra hayatı boyunca sesini dahi duymayı hak etmeyecek insanlara değer veriyorsun. Üstüne bir de onlar için çabalıyorsun. Değmediğini çok sonra anlıyorsun ama sonrasında elinden bir şey gelmiyor. Kendinden daha çok önemsiyorsun mesela. Kendi mutlu olduğundan kisip başkalarını mutlu etmeye çalışıyorsun. Üstelik onların senin için hiçbir şey yapmadığını bildiğin hâlde. Sürekli bir şeyler için elini taşın altına koyan sen oluyorsun. Kimse senin için parmağını oynatmazken sürekli çabalayan sensin, bu yüzden kaybediyorsun.

İçinde fırtınalar koparan sensin, senin için yaprak bile kımıldatmayan onlar. İşte bu yüzden kaybediyorsun. Seni kaybetmeyi ve sensizliği göze almış ve kendine yakıştırmış insanların gitmemesi için mücadele ediyorsun. Bu yüzden kaybediyorsun. Onlar başka limanlara sıgnırken, sen onların kıyısında boğuluyorsun. Bu yüzden kaybediyorsun.

Ama artık yeter. Bundan sonra kimse için kendini yormuyorsun. Seni kaybedenleri kazanmak için uğraşmıyorsun. Gitmek isteyeni yolcu ediyor, kalmak isteyeni ağırlıyorsun. Çünkü sen kaybetmeye yakışmıyorsun.

Ve Nazım Hikmet'in şu cümlesine kulak veriyorsun:
"Bensizliği göze aldıysa, ben onsuzluktan bir şey kaybetmem."

Yanlış insanlara güvendik.

Güvenin tek kullanımlık olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunu bile bile neden ikinci bir şansın sizi kurtaracağını düşünerek size duyulan güvenleri rahatça hiçe sayabiliyorsunuz? Ya da şöyle sorayım, bir insandan “Keşke sana güvenmeseydim.” cümlesini duyanın ağırlığıyla nasıl yaşıyorsunuz? Size güvenmek için her yolu deneyen, şu civisi olmuş dünyada onca kirlenmiş kalbin içinde size tutunmaya çalışan insanların güvenini ve sevgisini mumla arayacak ama bulamayacaksınız. Bilmiyorsunuz.

Size verilen değeri, duyulan güveni ve önünüze koyulan sevginin değerini zerre bilmiyorsunuz. Her şeyi mahvedip gidiyorsunuz. Sonra pişmanım diye geri geliyorsunuz. Sizi zamanında doğru insan olarak gören insanların, artık sizin hayatta asla güvenmeyecek bir insan olarak görmesinden zerre utanmıyorsunuz. Zahmet etmeyin, size güvendiğimiz için yerinize biz utanıyoruz. Çünkü size güvenmenin bedelini ağır ödüyoruz.

Kimi tamamlamaya çalışsak, biz yarıml kalyoruz.

Herkesi kendimiz gibi sanıyoruz.

Belki de hatayı burada yapıyoruz.

Sen çok kalabalıksın.

Yalnızlığın ortaya çıkardığı o güzel ve samimi duyguların insanıyorum. Bir ormanda ormanın bilincinde ama kendinin de farında bir ağacım. Ve ben seni bugüne kadar kimsenin sevmediği ve hiçbir zaman sevemeyeceği kadar güzel ve özel severdim ama sen çok kalabalıksın. Bu kalabalık ikimizi de yorar. Benim adına insan denen çok yorgunluklarım var. Sen gelme. Nerede mutluysan orada kal. Yanı kalabalık olana özel kalsan neye yarar?

**Sevdigim bir Burak Aksak sözüdür:
“Herkes o kadar kalabalık ki
kimin hayatına girsən fazlalık oluyorsun.”**

Tahammül bitti.

“Çevrene pozitif enerji yayan biriysen eğer, daha dikkatli ola-
caksın. Kafalarında yarattıkları saçma bir dünyayı senin kafana
geçirerek enerjini calmalarına izin vermeyeceksin. Hayatta sadece
sorunları olduğunu düşünenleri anlamak zorunda bırakmayacak-
sın kendini. Hayatın gerçek bir mucize olduğunu, şiir gibi güzellik-
leri içinde taşıdığını, hayatın her insana bir şekilde gülümsemiğini
anlamayanlarla uğraşmayacaksın. İlişkilerinde sadece sorunlarını
dile getiren, yaşadıkları onca güzelliği yok sayan insanlara bir da-
kikanı bile ayırmayacaksın. Hakkında hiç bir şey bilmedikleri
hâlde konuşmaya kalkanları susturacaksın. Değerinin farkında
olmayanlardan uzak duracaksın. Değerini bilerek yok saymaya
çalışanlara ise haddini bildireceksin. Fındık kabuğunu doldurma-
yan işlerle boğuşmayı sağlamaya çalışan insanları sileceksin defte-
rinden. Gülüşlerini calmaya kalkanları çıkaracaksan hayatından.
İlişkileri bir yük haline getirenleri uzaklaştıracaksın yanından
ve ilişkinin mutluluk getirmesi gerektiğini yazacaksan kafana.
Velhasıl, onca yılını vererek ışıl ışıl bir enerji deposuna çevirdi-
ğin beyinini düşünerek, beyinsizlere ezdirmeyeceksin kendini...”

Frank Sinatra

Geç kaldık.

Biz seninle her şeye geç kaldık. Birlikte izleyeceğimiz filmle-re, gideceğimiz şehirlere, yiyeceğimiz yemeklere, okuyacağımız kitaplara, kulak vereceğimiz şarkılara ve birlikte yaşayacağımız bu aşka geç kaldık. Hayatta telfisi olmayan şeylerden birisidir geç kalmışlık.

Onu da en güzel şekilde başardık. Birbirimize sarılmamız gereken yerde, bizi çok yıprattık. Yaralarımızı iyileştirmek yerine, birbirimizi daha çok acittik. Sen benden öyle bir anda, öyle bir gittin ki, bana olan aşk borcunu gel gel ödeyemezsin. Belki de tanış-maması ve birbirimizin hayatlarına girmemesi gereken iki yabancı olarak kalmalıydık. Şimdi kalbini söküp öňüme koysan, bizden yine hiçbir şey olmaz. Çünkü biz en çok birbirimize geç kaldık. Günahı ikimizin boynuna. Biz bu aşkın ahını birlikte aldık.

Hayat sevince güzeldi, biz bunu başaramadık.

Olmuyorsa zorlama.

Baktın olmuyor, zorlama... Yeter artık kendini değimeyecek insanlar için yorup yıprattığın. Olmuyor işte görmüyor musun? Sevmiyor. Sevmediği yetmiyormuş gibi başkalarıyla gülüyör. Başkalarını seviyor. Ona ihtiyacın olduğunu bile başkalarının yanında oluyor. Sen de bir şeylerin olması için uğraşıyorsun. Zorla güzellik olmaz, bilmiyor musun? Ama ben sana söyleyeğim, kendine yazık ediyorsun. Sen onun gibi bir insanı değil, daha iyisini hak ediyorsun. Yıllar sonra hak etmeyen insanlara sevgini sunduğun, bir şeylerin olması için tek taraflı uğraştığın, olmayacağıni bile zorladığın şeyler için kendine güleceksin, bilmiyorsun. Canımın içi, kendini boş yere üzüyorsun. Yapma. Şimdi kalk ayağa, bundan sonra olmayacağıni gördüğün her ne varsa, uğraşmayı bırakıyorsun.

**Mesela eskisi gibi olmayacağını bildiğim hâlde
savaşmıyorum. Olmayıağını anladığım noktada
çabalamayı bırakıyorum. Tam da o noktada kimsenin
hiçbir şeye degmediğini ve hiçbir şeyi hak etmediğini
daha net görüyorum.**

Seni fazla abartmışım.

Hiç unutmam bir gün kendime şu soruyu sormuştum; “Acapa o olmazsa ne yaparım?” Bir zamanlar gerçekten bu soruyu kendime soracak kadar seni sevmış ve sana alışmıştım.

Şimdi bakıyorum da sensiz çok güzel yapmışım. Ben seni fazla abartmışım. Sen gittikten sonra hiçbir şey değişmedi. Yine otobüsler yapması gereken seferleri yapıyor, kalkması gereken vapurlar saatinde kalkıyor, vizyona izlenmesi gereken yeni filmler giriyor, dolar bir çıkıyor, bir iniyor. Bazen hava kapanıyor, hafif bir yağmur çiseliyor. Sonra tekrar güneş açıyor. Ben de hiçbir şey olmamış gibi hayatımı devam ediyorum. Seni severken sensiz yaşayamayacağımı düşünüyordum. Meğer birini kendi hayatını hiçe sayacak ve yalnızca bir kişiye bağlayacak kadar sevmek büyük hataymış. Şimdi daha iyi anlıyorum.

Sensiz yapamam demiştim ya, sensiz de yapabiliyorum. Benim senden sonra da bir hayatım var, bak yaşıyorum. Şahsen beni çok seven bir insanın düşüncelerini bu kadar değiştirseydim ve bu cümleleri işitseydim, kendi adıma utanırdım.

Ama merak etme, ben senin yerine de seni sevdiğim için kendimden utanıyorum. Sayende bundan sonra kimseyi abartmıyorum. Kimseyi kendi hayatıyla arama sokmuyorum. Ne eksik, ne fazla, hak ettiği kadar değer veriyorum.

**Ece Temelkuran'ın: “Sen artık kendinden ibaretsin.
Sırf sana aitsin sen. Yeniden birilerinin bir şeyi,
en kıymetli şeyi bile olmayı istemeyeceksin.
İstesen de pek beceremeyeceksin” dediği yerdeyim.**

Senden vazgeçiyorum.

O kadar çok uğraştım ki, o kadar çok çabaladım ki senden vazgeçmemek için. Sonunda da bu savaşı kaybettim. Tükendim. İçimde sana ait olan ne varsa bitirdin. Artık senden vazgeçiyorum. Evet vazgeçiyorum. Artık sevmiyorum, özlemiyorum. Seni bana hatırlatan her ne varsa çöpe atıyorum. Çünkü olmayacak şeyleri zorlamaya çalışmaktan, bir şeyleri tek taraflı yürütmeye çalışmaktan, yoktan var etmeye çalışmaktan ve olmayacak duaya "Âmin" demekten yoruldum. Artık beni kestirip atan bir insana tutunmuyorum. Şimdi mutlu ol, ben senden vazgeçiyorum.

Artık gitmek isteyen kimseye "Kal." demiyorum.

Aksine, kapıyı gösteriyorum.

**Bensizliği kendisine yakıştıran insanlar için
kendimi asla yormuyorum.**



**Sana Peyami Safa'nın bir sözüyle sesleniyorum:
“Biraz gül yahu! Değmez vallahi bu dünya.”**

Biraz acıtıyor, biraz ağlatıyor, biraz özletiyor, biraz da sevdiriyor ama nihayetinde yine de her şey geçiyor. İnsanoğlu alışamam dediği nelere alışmıyor. Atlatamam dediği neleri atlatıyor. Biraz kaygılanıyor ama sonradan görüyor ki, derdini veren Allah, dermanını da veriyor.

Bak canımın içi, dertlenip durma. Her şey geçecek. Kendini hiçbir şeyin geçmeyeceğine teslim edecek olursan, daha önceki şyelerin geçip gittiğini, bir zamanlar seni boğan, canını sikan şeyleri hatırlamayacak kadar unuttuğunu düşün. Bak sana tam da konumuzla ilgili bir hikâye anlatayım.

Günlerden birinde, birisi Hz. Ali efendimize geldi ve: “O kadar dertliyim ki, sıkıntıdan ölüyorum.” dedi. Hz. Ali “Sana iki soru soracağım, cevabını verip dermanını bulacaksın” dedi. Adam “Sor ya Ali.” diye cevapladı. Hz. Ali: “Bu dertle birlikte mi dünyaya geldin?” Adam: “Hayır” dedi. Hz. Ali: “Dünyadan giderken bu dertle birlikte mi gideceksin?” diye sordu. Adam yineden: “Hayır” diye cevapladı. Hz. Ali son olarak şunları ekledi: “Seninle birlikte gelmeyen ve giderken de seninle birlikte olmayacağı bir dert senin bu kadar zamanını almamalı. Sabırlı ol. Yer yüzündekilere çok ümit bağlamaktansa yüzünü Rabb'ine çevir.”

**Üç günlük fani hayatında,
dertlerinin baki kalacağını mı sanıyorsun?
Sabret, bu da geçer.**



Günün tavsiyesi:

*Anlamayanlar için cümlelerini,
kalbi olmayanlar için hislerini yorma.*

“Çöllerin ortasında bıraktığınız insanların size gül bahçesi sunmasını beklemeyin.”

Sevmeden sevilmeyi, değer vermeden değer görmeyi, vermeden almayı, anlamadan anlaşılmayı istiyorsunuz. Çöllerin ortasında bıraktığınız insanların size gül bahçesi sunmasını istiyorsunuz. Alışmışsınız sürekli yan gelip yatmaya, yalnızca olduğunuz yerden konuşmaya Ve seviyorum deyip yaşamamaya, sevdığınız insanları arkanızda bırakmaya ve ahını almaya. Kusura bakmayın, yok öyle bir dünya.

Her şey karşılıklı. Kime ne veriyorsanız, nasıl davranışınırsınız, öyle karşılık alırsınız. Üç kuruş verip, beş köfte almanın dönemi tarih oldu. Elinizdekilerin değerini ya bileceksiniz, ya da davranışınız gibi karşılık alacaksınız. Sizle “değer bilme” kavramını yan yana düşünemiyorum ama olsun, biz sizin bencil yanlarınızla da savaşırlız.

Aslında size, sizin gibi davranmak lazım.

Bizi anca o zaman anlarsınız.

Sil ve rahatla.

Senin yürüyerek uzaklaştığında, o koşarak uzaklaşıysa sil ve rahatla. Bir insanın senden aldıkları, sana kattıklarından fazlaysa sil ve rahatla. Kendi hatalarını görmeyip sadece senin hatalarını görmeye odaklanmışsa sil ve rahatla. Anlamayı bilmeyenin dinlemesi boş. Yalnızca dinlemek içim dinliyorsa sil ve rahatla. Meşgul olduğu vakitler müsait olduğu zamandan fazlaysa ve sana vakit ayırmıyorsa sil ve rahatla. Kendinden ödürn vermeyip, sürekli senden bir şeyler bekliyorsa, sil ve rahatla. Sadece kendi acılarını anlatıp bencillikten gözünün önünü göremiyorsa sil ve rahatla. Hiçbir şeyden memnun olmuyorsa ve kendini düşünmekten besleniyorsa sil ve rahatla. Menfaati için sevgisini hiçe sayıyorsa ve mutlu olmak için seni mutsuz ediyorsa sil ve rahatla. Bir şeyleri başardığında kıskanıyorsa ve kıskançlığını sahte gülüşleriyle bastırıyorsa sil ve rahatla. Mutluluğuna ve hiçbir acına ortak olmuyorsa sil ve rahatla. Bu tür insanları hayatında barındırma. Bunlar yalnızca yük olur sana. O yüzden sil, rahatla ve devam et yoluna.

**Kimseye kendini kanıtlamak zorunda değilsin bu hayatta.
İnsanın kalbinde ne varsa, gözleri de onu görür unutma.**



Mucize sensin.

“Bir mucize olsun.” diye diye ömür bitiyor iki gözüm. Bırak artık mucize beklemeyi. Bilir misin, en güzel mucize sensin. O kadar şey yaşadın, üzüldün, kırıldın, yıprandın ama bak hâlâ ayaktasın. İçinden çıkamam dediğin her acıdan tek başına çıktıın. Tüm bu yaşadıklarına rağmen hala bir mucize olmasını bekliyorsan şayet, kendine en büyük haksızlıksın. Hak etmediğin o kadar şeyi yaşayıp yine de ayakta kalmak, her şeyi hiçbir şey olmamış gibi geride bırakmak ve her defasında yeni bir sayfa açmak mucizelerin en güzeli değil midir? Eğer bunları başarabildiysen, senin mucizeye ihtiyacın yok demektir. Bu yüzden bir mucizeye ihtiyacın varsa, bir aynanın karşısına geç. Gözlerin en güzel mucizeyi görecektir.

**Bir mucize olmasını bekleme artık.
Aynanın karşısına geç, mucizelerin en güzeli gör.**

Alışacaksın.

Onsuz yapamam deme, yapacaksın. Bu zamana kadar nasıl yaşadıysan, bundan sonra onsuz da yaşayacaksın. Hayatını hiç kimseyin vicdanına, inisiyatifine bağlamamalısın. Tamam, seviyorsun, özlüyorsun, üzülüyorsun ama bilmen gerekiyor, bazen bitmesi ve bunu kabullenmen gereklidir. Ayrılık da sevdoya dâhil olur ne de onsuz. Tam ortada kalırsın bazen. Seviyorsun. Hem de deli gibi. Öte yandan da oluru olmadığını düşünüyorsun. Bu iki lem mahvediyor seni. Merak etme bilirim bu duyguyu. Yaşadım çünkü. Hani böyle kestirip atmak istemezsin. Ayrılmayı istemezsin, bitmesine gönüln razı olmaz. Ama öte yandan da olmayacak duaya “Âmin” demek, ilerisini göremediğin bir şey için de boşça bâlalamak mantıksız gelir. Bak ne diyor bir şarkının nakaratu; “Sönmüyor ateşimiz ama alev alev de yanmıyor. Ayrılık zor ama beraberken de olmuyor.” Alıştığın için onsuz olmak istemiyorsun. Sevdiğin için ondan kopmak istemiyorsun. Ama üzülme canım, varlığına nasıl alıştıysan yokluğuna da öyle alışıyorsun.

Albert Camus’ının da dediği gibi:
“İnsan eninde sonunda her şeye alışır.”

*İyiyim dedim
ama sabahı zor ettim.*

Bilemezsiniz arkadaşlar, bilemezsiniz. Kim içinde ne denli bir acı, ne denli hüzen taşıyor bilemezsiniz. İyiyim diyen insanın sabahın dördünde yatağın bir ucuna oturup gözyaşı döküp dökmediğini bilemezsiniz. İyiyim diyen insanın, aldatılıp aldatılmadığını bilemezsiniz. İyiyim diyen insanın içinde bir acıya dahi yer kalıp kalmadığını bilemezsiniz. İyiyim diyen insanı en çok ailesinin yorup yormadığını bilemezsiniz. İyiyim diyen insanların gözlerinin içine bakın, çok iyi bakın. Gözler yalan söylemez, iyiyim diyenler aslında iyi değil. Aksine, içinde ne fırtınalar kopuyor ama kimseye belli etmiyor. Çünkü güçlü görünmek zorunda hissediyor. Ne kadar güçlü görünürse, daha az zarar göreceğini düşünüyor. Bu yüzden de bir an olsun iyi mi kötü mü düşünmeden yalnızca iyiyim diyebiliyor. Çıkmadı ki karımıza şöyle yanında iyi hissedeceğimiz insanlar. Herkes yıkım peşinde... İnşa etmeye gelince herkes kısır. Bırak insanların senin için iyi şeyler düşünmesini, herkesin birbirinin açığını aradığı, düştüğünde bir tekmede kendileri vurmak için fırsat kolladığı zamanlar bunlar. Unutmayın, insanı en iyi, kendisiyle aynı acıları yaşadığı insan anlar. Çünkü o zaman bir anlam kazanır acılar. Ve bir insanı en güzel aynı şeyleri yaşadığı, aynı acılara gözyaşı döktüğü insan tamamlar. Diğerleri yalnızca "Seni anlıyorum." der ama anlamazlar.

**Değmeyecek insanları sevmektense,
kimseyi sevmemek daha az acıtanı.
Bıraktım, sevgisizliklerinde boğulsunlar.**

Beni bu hâle siz getirdiniz.

Bana hiçbir faydası olmayan insanların sürekli benden fayda beklediğini görmekten yoruldum. Bana bir gün olsun fedakârlık yapmayan, hiçbir şekilde elini taşın altına koymayan insanların sürekli benim elimi taşın altına koymamı beklemesinden yoruldum. Beni sevmeyen fakat benden sevgi bekleyen insanları anlamıyorum. Neden hiçbir şey vermeden almaya çalışıyorsunuz? Neden anlamadan anlaşılmak istiyorsunuz? Neden sevmeden sevmek istiyorsunuz? Anlayamıyorum.

Ama ben artık sizi anlamaya da çalışmıyorum. Önceden anlamaya çalışır, çıkar bir yol bulmak için uğraşırdım, çırpınırdım. Artık onu da yapmıyorum. Kim gelmiş, kim gitmiş, kim sevmiş, kim sevmemiş umurumda bile değil. Beni bu hâle siz getirdiniz. Bu ben sizin eseriniz. Bütün iyi niyetimi, sevgimi ve hislerimi tükettiniz. Zamanı var, ödeşeceğiz.

Yaptıklarınızı ben yapsam beni affetmezdiniz.

Ben defalarca şans verdim, görmediniz.



Aniden aynanın karşısına geçip kendine:
"Ben ne güçlü bir insanım.
yaşadığım bunca şeye rağmen
ayakta kaldım. Zaman zaman sallandım
ama yine de yükülmədim. Sabır taşı olsa
çatlardı ama ben dayandım" deme ve
kendini öpme isteği.

Gerçek sevginin kölesiyim.

Hayattayken kıymeti bilinen, hakkı verilen ve hissettirilen gerçek sevginin kölesiyim. Sevmemek için bahanelere sığınan insanlar da var, öldükten sonra da sevgisini yaşatan insanlar da. Ve ben gerçekten bazı sevgilerin ölünce de yaşadığıni düşünüyorum. Hayattayken, kolu bacağı tutuyorken, kalbi atıyorken, duyguları tazeyken hiçbir şekilde sevmeyen insanlar gördüm. Kalplerini sevgisizlik sarmıştı. Ve sevdığı ölmesine rağmen yıllarca ona ilk gün ki gibi bağlı kalan insanlara da şahit oldum. Dedim ya, bazı sevgiler ölünce de yaşar.

Cök uzun yillardır evli olan bir çiftin hikâyesi bu.

Adam her yıl, evlilik yıl dönümünde eşine bir buket kırmızı gül gönderir. Eşini çok seven bu adamın geleneği, adam ölünceye kadar devam eder. Adam bir gün ölürl. Cenaze töreni yapılır, taziyeler dilenir ve kadın bir başına yillardır hayatını paylaştığı, arkadaşı, eşı, sevgilisi kısacası her şeyi olan adam olmadan evine döner. Eşi ölen bu kadın, adamın yokluğuna bir türlü alışamaz ve neredeyse her gün ağlayıp onu düşünür. Bu gel zaman git zaman böyle devam eder. Yine bir evlilik yıl dönümü gelir çatar. O gün kadının kapısı çalınır. Kadın kapıyı açar ama kimsecikler yoktur. Sadece yerde bir buket kırmızı gül demeti durmaktadır.

Kadın heyecandan titremeye başlar ve demeti alır. Bayılmak üzere olan kadın, gül demetinin üzerindeki notu görür ve korkarak okumaya başlar. "Karıcığım biliyorum bu senin için büyük ve şaşkınlık veren bir sürpriz oldu ama bilmeni isterim ki, sen her zaman benim en yakın arkadaşım, dert ortağım ve aşkım oldun. Ölmekle seni sevmekten vazgeçmiş değilim. Sevgiler ve mutlu bir hayat dilerim. Lütfen hayatını mutlu olarak yaşa ve beni fazla düşünme. Bu güller sana sen kabul ettiğin müddetçe gelecek. Ta

ki çiçekçi seni evde bulamayana kadar. O gün beş kez gelecek ve eğer sen hala yoksan, anlayacak ki sen de benimle berabersin.

“Seni hala çok seven eşin...” Kadın bunun kötü bir şaka olduğunu düşünerek hemen çiçekçiyi arar ve durumu sorar. Çiçekçi ona her şeyi anlatır: “Hanımfendi, eşiniz size her sene bu güllerden gönderirdi ve o bana bir gün ölürsen, bu gülleri her sene aynı vakitte yine götürmemi söyledi ve bunların ücretlerini de o zaman fazlaıyla ödedi.” Kadın telefonu neredeyse elinden düşürürcesine kapattı ve gözyaşları içinde güllere sarıldı...

Sevgi tükenmeyen bir hazinedir.

Allah, hepimizi gerçek bir sevgili yapsın ve gerçek sevgiliyle karşılaşılsın...

İste ve başar.

Sorun yalnızlık değil. Sorun sensin. Hayatında birinin olması ya da olmaması hiç önemli değil. İnsanlara değil, hayallerine sarıl ve onları gerçekleştir. Bunun için kimseye ihtiyacın yok. Sen kendi kendine de yetebilirsin. Bu hayatı tek istediği doğru insanı bulup, evlenip yuva kurmak gibi sıradan istekleri olan insanlardan olmayın. Evlenmeyin, yuva kurmayın demiyorum. Tabii ki evlenin ve yuva kurun, çocuğuınız olsun. Aile her şeypdir. Ama bundan önce kendiniz için bir şeyler yapın. Öldükten sonra arkanızda bırakabileceğiniz bir şeyler olsun mesela. Hedeflerin olsun. Varmak istediğiniz bir yer, gerçekleştirmek istediğiniz şeyler olsun. Fakat istemenin de yetmeyeceği aklının bir köşesinde bulunsun.

İstemek yetmez, gerçekleştirmek istediğiniz her ne varsa peşine düş. Konuyu biraz daha açıyorum. Herkesin hikâyesi olduğu gibi benim de hikâyem var. Ve herkesin hikâyesi kendisine derin. Benim de hikâyemin zaman zaman derin olduğu yerler var elbette. Ben bundan yıllar önce kitap yazmak gibi küçük bir hayal kurdum. Bu hayalime her gün siksiksarıldım. Herkes bana "Senin kitaplarını kim okuyacak?" gözüyle baktı. Gittiğim yayınevleri, senin kitapların satmaz, kimse okumaz diye beni geri çevirdi. Ama bu durum beni pes etti. Aksine, daha da güçlendirdi. Ve ben hayalime daha sıkı sarıldım. İlk önce istedim, daha sonra olabilmesi için çabaladım ve başardım. Hayalimi gerçekleştirdim ve yanında okurlarından başka kimse yoktu. Yani diyeceğim o ki sîrf babam olmadığı için "Bu çocuktan adam olmaz." gözüyle bakılan ben, bana bu gözle bakan herkese kitaplarımı okuttum.

Buna her gün anneme beni çocukken yurda vermesi için baskı yapan sözde ailem de dâhil. Siz de yapabilirsiniz. İmkânsız

diye bir şey yok. Zor var, onu siz de başarabilirsiniz. Yapamazsan diyecekler, kendileri yapmaya çalışacak. Seni vazgeçirmeye çalışacaklar. Ama sen yine de vazgeçmeyeceksin. Yenilmeni ve vazgeçmeni bekleyenler var, pes etmeyeceksin. Onlara en güzel cevabı, her zaman ayakta durarak ve vazgeçmeyerek vereceksin.

Unutma, vazgeçersen hak etmeyenler kazanır. İlk önce isteysen, sonra çaba sarf edeceksin. Sonra da elde edeceksin. Elde ettikten sonra da değiştmeyeceksin. Tüm samimiyetimle söyleyorum, yalnızca babam olmadığı için herkes bana “Bundan bir şey olmaz.” diyordu. Bakın şimdi sizler kitabı okuyorsunuz.

**Diyeceğim o ki
isteyin ve başarın.**

**Kitabı alınca Instagram hesabınızda
#kendinehosgeldin etiketiyle paylaşın
ve sonra benden gelecek mesajı bekleyin. :)**

Kaynakça

<https://www.ayyildizdanismanlik.com.tr/>

<https://kisiselbasari.com/>

<https://www.kendinigelistir.com/>

<https://www.kizlarsoruyor.com/>